

คำนำ

พุทธธรรมสำหรับนักบวช เล่ม 10 เป็นพระไตรปิฎกกิ่งพุทธกาล ที่พระยาธรรมิกราช ได้น้อมสือพระธรรมจากองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ว่าด้วยหมวดของสมาธิ ธรรมเนียมเกี่ยวกับ อสุภะ ซากศพที่กระจายเรี่ยราด ซากศพที่ถูกสับเป็นท่อน ซากศพที่มีเลือดไหลออก ซากศพ ที่มีหนอนชอนไช ซากศพที่มีเหลือแต่โครงกระดูก ให้นักปฏิบัติได้พิจารณาเห็นถึงความไม่สวย ไม่งามของร่างกาย ที่สลายไปในรูปแบบต่างๆ เพื่อถอดถอนความยึดติด ลุ่มหลงในร่างกาย ฉะนั้น หนังสือเล่มนี้ เป็นคำสอนที่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เมตตา ชี้ทางแก้ดวง จิตทั้งหลายให้ได้พิจารณาเห็นตามความเป็นจริง ของชีวิตที่มีขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป จะได้ยก จิตออกจากสมมุติทั้งหลาย สู่ความวิมุติหลุดพ้น ดับการเกิดไม่ต้องกลับมาเวียนตายอีกต่อไป

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
ตอนที่ 145 อสุภะ ชากศพที่กระจายเรียราด แบบที่ 1	1
ตอนที่ 146 อสุภะ ชากศพที่กระจายเรียราด แบบที่ 2	7
ตอนที่ 147 อสุภะ ชากศพที่กระจายเรียราด แบบที่ 3	13
ตอนที่ 148 อสุภะ ชากศพที่ถูกสับเป็นท่อน แบบที่ 1	19
ตอนที่ 149 อสุภะ ชากศพที่ถูกสับเป็นท่อน แบบที่ 2	25
ตอนที่ 150 อสุภะ ชากศพที่ถูกสับเป็นท่อน แบบที่ 3	30
ตอนที่ 151 อสุภะ ชากศพที่มีเลือดไหลออก แบบที่ 1	37
ตอนที่ 152 อสุภะ ชากศพที่มีเลือดไหลออก แบบที่ 2	43
ตอนที่ 153 อสุภะ ชากศพที่มีเลือดไหลออก แบบที่ 3	48
ตอนที่ 154 อสุภะ ชากศพที่มีหนอนซ่อนไซ แบบที่ 1	53
ตอนที่ 155 อสุภะ ชากศพที่มีหนอนซ่อนไซ แบบที่ 2	58
ตอนที่ 156 อสุภะ ชากศพที่มีหนอนซ่อนไซ แบบที่ 3	64
ตอนที่ 157 อสุภะ ชากศพที่มีเหลือแต่โครงกระดูก แบบที่ 1	70
ตอนที่ 158 อสุภะ ชากศพที่มีเหลือแต่โครงกระดูก แบบที่ 2	76
ตอนที่ 159 อสุภะ ชากศพที่มีเหลือแต่โครงกระดูก แบบที่ 3	84
รายนามผู้พิมพ์หนังสือ	92

ตอนที่ 145 **อสุภะ ซากศพที่กระจายเรียราด แบบที่ 1**

ในเช้าของวันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม

เมื่อข้าพระพุทธเจ้าน้อมพลังพุทธบารมี จนเต็มในกายแล้ว จึงได้โยกจิตขึ้นเข้าเฝ้า
ต่อพระพุทธองค์ท่าน ในสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งมีความโล่ง ว่าง สงบ ในที่ตรงนั้น ดูเหมือนจะ
ว่างไปหมด และรู้สึกได้ว่า องค์พระพุทธเจ้าท่านทรงอยู่กับอากาศ ในที่นั้น ทรงเป็นองค์ที่
มีพระวรกายใหญ่มาก อยู่ในอากาศนั้น

ข้าพระพุทธเจ้า จึงเลือกที่จะคุกเข่าลงในที่แห่งหนึ่ง เพื่อกราบบารมีของพระพุทธ
องค์ที่นั้นมีแสงสว่าง สว่างไสว โล่ง โปร่ง กว้างขวางอย่างหาที่สิ้นสุดไม่ได้ แต่ข้าพเจ้ารู้ว่า
องค์พระพุทธเจ้าท่านทรงประทับอยู่ที่นั่น เมื่อก้มกราบพระองค์ท่านแล้ว จึงได้หลับตา นั่ง
ขัดสมาธิแล้ว พระพุทธองค์จึงทรงกล่าวกับข้าพเจ้า ดังนี้ว่า...

พระยารธรรมเอย.. มาแล้วหรือลูก วันนี้ตั้งใจว่า จะมาทำอะไร มาถามถึงเรื่องอะไร
จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ

วันนี้ ลูกมาขอเข้าเฝ้า เพื่อทูลถามธรรมถึงกรรมฐาน ในกองที่ 16 ตามที่ลูกนั้น ได้
เรียงถามมาแต่ลูกขอถามถึงสภาวะธรรมที่นี้ก่อนแล้วกัน นะเจ้าคะ

พระพุทธองค์เจ้าขา.. 2 วันแล้ว ที่ลูกมาเจอพระพุทธองค์ อยู่ในที่แบบนี้ ที่นี้เป็น
ที่ไหนหรือเจ้าคะ ที่นี้ทำไม่ถึงว่าง โล่ง ไปหมด แล้วเหตุใดละเจ้าคะ พระองค์จึงทรงอยู่กับ
อากาศ และกว้างใหญ่ เหมือนอากาศเลย นะเจ้าคะ

พระยารธรรมเอย.. แล้วลูกนั้น คิดว่าที่นี้ เป็นที่ที่ไหนละ ก็ลองกล่าวมาดูสิว่า ลูกนั้น
เข้าใจถูกต้องหรือเปล่า

พระยารธรรม : ลูกคิดว่า ที่นี้ เป็นที่ที่พ้นออกมาจากโลกแห่งการสมมุติ ที่นี้คือ
“ดินแดนความสุข” เป็นที่ที่ต่างจากโลกมนุษย์ หรือว่าในวิภวสังสาร น่าจะเป็นนอก
วิภวสังสาร นะเจ้าคะ ก็เลยมีคลื่นสงบ มีสิ่งที่ไม่มี มีความว่างเปล่า และสว่างไสว มีความ

รู้สึก เหมือนมีความสุขที่แท้จริง พระพุทธเจ้าค่ะ

พระยาธรรมเอ๋ย.. ก็เข้าใจถูกต้องดีแล้วนี่ลูก ดีแล้วที่จับสภาวะธรรมต่างๆ ได้
คลื่นในวิญญูสงสาร ที่ที่สมมุติว่ามีนั้น มันเป็นคลื่นแห่งความไม่ว่างเลยลูก เพราะสมมุติมีสิ่ง
นั้นสิ่งนี้ คลื่นความทุกข์นั้นมันวุ่นวาย ชนกันไปหมด

คลื่นกิเลสตัณหาครอบงำ ให้มีอัตตา มีตัวตนไปหมด เต็มไปด้วยดวงจิต ทั้งโลก
ทิพย์ ทั้งโลกแห่งกายหยาบบนโลกมนุษย์ แทรกซ้อนกันไปหมด ทุกภพทุกภูมิ โลกนั้น
ซ้อนโลกนี้ มิตินั้น ซ้อนมิตินี้ คนก็ซ้อนอยู่กับจิตวิญญูญาณ จิตวิญญูญาณ ก็ซ้อนอยู่กับภพภูมิ
ต่างๆ ภูมิต่างๆ ก็ซ้อนอยู่ในพื้นดิน อากาศ ก็ยังมีเทวดา ที่มีวิมานอยู่ในอากาศอีก ก็เลย
ไม่มีความว่าง ความโล่ง เช่นนี้นะลูก เลยมีแต่คลื่นแห่งความยึดติด คลื่นแห่งการมี มีที่ตั้ง
ของสรรพสิ่ง ที่สมมุติขึ้นมา ก็เลยไม่มีความสุข เช่นนี้แหละลูก

พระยาธรรม : อ้อ เข้าใจแล้ว พระพุทธเจ้าค่ะ แล้วที่หนูเห็นพระองค์ทรงใหญ่
มาก กลมกลืนไปกับอากาศทั้งหมด ละเจ้าคะ

พระยาธรรมเอ๋ย.. สิ่งนั้น ที่ลูกรู้สึกเช่นนั้น ก็เป็นเพราะว่า คนที่ละกิเลส ละตัณหา
ดับอัตตาและตัวตน จิตที่เป็นเช่นนั้น ก็สามารถสลาย ละลายไปกับลม ไปกับอากาศ กลายเป็น
เป็นอากาศธาตุ จะใหญ่เพียงไหน จะกว้างขวางเพียงใด จิตนั้นก็ปล่อยไป สลายไป ก็เลย
กลมกลืนกันไป กับสิ่งที่ลูกนั้น รู้สึกว่า กว้างมาก

เมื่อจะรวมตัวให้เป็นองค์เล็กและองค์ใหญ่ มีกายเป็นแบบไหน ก็สุดแล้วแต่เหตุ
และปัจจัย ที่จะปรากฏขึ้นมา แต่ในความเป็นจริงแล้ว จิตที่ปราศจากการเกิด เช่น
องค์พระพุทธเจ้า องค์พระปัจเจกพุทธเจ้า หรือว่าองค์พระอรหันต์เจ้า ก็ล้วนแล้วแต่กลับ
กลายเป็นอากาศธาตุ กลับคืนสู่เป็นธรรมชาติ และเป็นคลื่นธรรมชาติ ที่ปราศจากเชื้อ
ต่างๆ ก็เลยกลายเป็นอากาศที่ดี ที่บริสุทธิ์ กว้างขวาง อย่างหาที่สิ้นสุดไม่ได้ เพราะไม่มีที่
ตั้งแห่งตน ไม่มีที่ยึดติดแห่งตน จึงโล่ง โปร่ง เช่นนี้แหละลูก

พระยาธรรม : อ้อ เข้าใจแล้ว พระพุทธเจ้าค่ะ ถ้าอย่างนั้น เวลาที่เราจะทำสมาธิ
เราก็สามารถโยกจิตของเรา ขึ้นมาในสถานที่แห่งนี้ เพื่อให้จิตของเรา รับสภาวะธรรมของ
การไม่มี การว่าง การหลุด จะได้สงบ ถ้าเกิดว่า เราปล่อยจิตให้อยู่ในโลกมนุษย์ ก็คงจะ
มีแต่คลื่นวุ่นๆ วิ่งชนเรา อย่างนั้นหรือเจ้าคะ

พระพุทธองค์ : ถูกต้องแล้วละลูก เราสามารถโยกจิตของเราไปในที่ที่ไม่มี ลูก

พระยาธรรม : ถ้าอย่างนั้น ลูกก็จะขอลุถามถึงกรรมฐาน เพื่อที่พระพุทธองค์
จะได้สอนลูก เพื่อให้ลูกได้เข้าถึงกรรมฐานกองนี้ นะเจ้าคะ

พระพุทธองค์เจ้าข้า.. กรรมฐานกองที่ 16 ในแบบที่ 1 นะเจ้าคะ ที่ลูกจะมาถาม

ในวันนี้ ซึ่งได้มีเขียนไว้ว่า ให้เราพิจารณา หรือว่าตั้งอารมณ์ไว้ที่ซากศพ ที่ถูกทิ้งไว้ จนส่วนต่างๆ ของร่างกาย มือ แขน ขา ศีรษะ เป็นต้น กระจัดกระจายออกไปคนละทิศละทาง แล้วเราจะพิจารณาอย่างไรดี ละเจ้าคะ

พระยารธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้น ก็ให้ทุกคนหลับตาภาวนา น้อมพลัง สัมผัสสัมพุทระ ปัจฉิมาสัมพุทระ เข้าสู่ศูนย์กลางกาย ปล่อยจิตปล่อยใจ ให้ว่าง ให้โล่ง ให้เบาสบาย นึกถึงความไม่มี สิ่งทั้งหลายสมมุติมี แต่ในความเป็นจริงนั้น มันไม่มี

คลายความยึดติดในอัตตาในกาย

คลายความยึดติดในอัตตา ตัวตน ในความคิด ดับความวุ่นวายทั้งหลาย

พระยารธรรมเอ๋ย.. เมื่อจิตว่างเช่นนั้นแล้ว ก็นึกถึงดินแดนพระนิพพาน ที่ที่ไม่เกิด ไม่ตายอีก น้อมนึกถึงพลังที่เย็น สมมุติว่า ไปอยู่ในที่ที่โล่ง โปร่ง เบาสบาย สมมุติว่าเรา ไปพบองค์พระพุทธรูป ที่เป็นองค์พระพุทธรูปเจ้า องค์ขนาดใหญ่ หน้าตักกว้างสัก 10 เมตร และเราก็ก้มกราบองค์พระนั้น องค์พระมีแสงสว่าง สว่างมาจากศูนย์กลางกายขององค์พระ สว่างจ้า ลงมาที่เรา เราก็งง และสงบ ที่นี้เรา ก็เอาความรู้สึกว่า กายภายในนั้น นั่งขัดสมาธิ แต่หันหน้ามาทางเดียวกันกับ ที่องค์พระหันมา คือ หมายถึงว่า เรานั่งอยู่ด้านล่าง แต่หันหน้ามาทางเดียวกัน เพื่อที่จะมองย้อนกลับมาสู่โลกมนุษย์

พระยารธรรมเอ๋ย.. ลองมานั่งตรงนี้สิลูก แล้วหันหน้ากลับคืนสู่วิญญูสงสาร โลกที่สมมุติว่ามี ว่าเป็น ทั้งหลายเหล่านั้น

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ ลูกเริ่มมองเห็น ในสภาวะธรรมของโลก ที่สมมุติว่ามี ในวิญญูสงสารบ้างแล้วละเจ้าคะ

พระพุทธรองค์ : ก็ดีแล้วละ ไม่ต้องพากันเร่งรีบทำ แค่มุติตามเช่นนี้ ให้จิตของเรา นึกภาพตามไปด้วยเลย เพื่อเป็นเหตุแห่งการจูงจิตของทุกคนให้เป็นไปตามนี้ ให้ทุกคน ปล่อยวางความสงสัย คลายความยึดติดต่างๆ แค่ว่าทำตามไปเรื่อยๆ ก็พอ ให้ทุกคนหลับตาภาวนา จนกายภายในนั้น รู้สึกถึงความว่างแล้ว รู้สึกถึง ในที่ที่ไม่มีอะไรแล้ว แล้วตอนนี้เราก็รู้สึกว่า เราหลุดไปอยู่ในดินแดนที่อยู่นอกวิญญูสงสาร ในที่ที่กว้าง โล่ง ว่าง เบาสบาย เราคล้ายกับอยู่ในกลางอากาศ

ที่นี้ เมื่อเรามองหันกลับมา เราก้เห็นโลกแต่ละโลกๆ กลมๆ เมื่อเรามองเห็น คลื่นของความยึดติดลุ่มหลง ความไม่เที่ยงแท้ ครอบงำสิ่งเหล่านั้นอยู่ แล้วเราก้หันไปถึง โลกมนุษย์ที่เรานั้น มีกายหยาบสมมุติว่า อาศัยอยู่ในที่นั้น สมมุติว่า วันนี้เราตายแล้ว และเรามาอยู่ที่นี้แล้ว เราแค่สมมุติกลับไปดู ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับการตายของเรา ที่นี้เราก้เห็น เหตุการณ์ ที่มันเกิดขึ้น

สมมุติว่า.. ตัวของเรา เป็นคนๆนั้น หรือว่า อยู่ในเหตุการณ์นั้น เรานั้นมีสร้อยทองเส้นหนึ่ง ที่คล้องคอเอาไว้ หรือว่ามีทรัพย์สินที่ติดตัวอยู่ เรามีเงิน มีทอง เราเดินทางไปในที่เปลี่ยว ทีนี้ก็ถูกโจรทำร้าย ถูกเอาไม้ฟาดหัว ตีจนแขนขาของเรา กระตุกหัก แล้วตัวของเราก็ตาย เขาก็เลยเอาเรานั้นไปโยนทิ้งไว้ในป่า เพื่อจะได้ไม่มีใครไปพบไปเห็น เรานั้นตายเพราะทรัพย์สินเงินทอง ที่มีอยู่ ถ้าเราเป็นคนจน ก็คงไม่มีใครปล้นเรา เรานั้นตาย ก็เพราะความลุ่มหลง ของพวกโจรนั้น ถ้ามันไม่โลก ไม่หลงในทรัพย์สินเงินทอง มันก็คงไม่ต้องทำร้ายเรา

ทีนี้.. เราเข้าไปในป่า ที่ที่ศพของเราอยู่ นึกถึงใบหน้าของตน ร่างกายของตน ที่นอนตาย เปื่อยเน่าอยู่ในป่า คอนั้น ก็หลุดไปอีกทาง แขนขา มือ ต่างก็หักก็งอ ก็หลุดลุ่ย กระจัดกระจายกันไป

มีสัตว์เล็กสัตว์น้อย ยื้อแย่งกัดกิน ตามอวัยวะชิ้นส่วนต่างๆ ศพนั้น เน่าอย่างเต็มที่ เปื่อยอย่างเต็มที่ ตัวหนอน ตัวแมลง สัตว์เล็กสัตว์น้อย มาจิกกินกันเป็นอาหาร จนหัวของเรา ก็เหลือแต่โครงกระดูก ที่เป็นกะโหลก ขา แขน ตัว หลุดลุ่ย ไม่ต่อกันอย่างที่มีมันเคยเป็น

ศพของเรานั้น ไม่มีใครมาพบเห็น ไม่มีใครทำศพ หรือเก็บศพให้เลย เรานั้นเน่าเปื่อยอยู่ในป่า น่าสงสารตัวเรา ที่อุตส่าห์ลุ่มหลงว่าเป็นเรา น่าสงสาร ที่แม่อุตส่าห์เลี้ยงมา กว่าจะได้กายนี้มา แม่ต้องเสียพลังงาน น้ำพักน้ำแรง สูญเสียไปมากมาย ตายแล้ว ก็ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครรู้ นี่ละนะ คือ ความตายของมนุษย์ ทุกคน ทุกคนเกิดมาแล้วต้องตาย จะตายแบบไหน เท่านั้นเอง

ชาตินี้ เราตายแบบนี้

ชาติที่ผ่านมา ก็ไม่รู้ว่าเราตายแบบไหน

ชาติต่อๆ ไปอีก

ถ้าเกิดว่า ยังมีอีก เราก็คงจะต้องตายอีก

แล้วก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำไป ว่าจะตายแบบไหน

แต่ไม่ว่าจะตายแบบไหน ก็ล้วนแล้วแต่ต้องเป็นทุกข์.. ทั้งนั้นเลย

ตัวของเรา บัดนี้ไม่มี เปื่อยเน่า หลุดลุ่ย

แขนขา หัว.. หลุดไปคนละทิศละทาง

ไม่ได้สมบูรณ์ เหมือนตอนที่เรายังมีชีวิตอยู่ ชีวิตของคนเรานั้น

อาศัยร่างกายเกิดมา ทดสอบความดี

ชำระความลุ่มหลง หมดเวลาลง ก็กลายเป็นเช่นนี้

ตัวของเรานี้ ได้รู้แจ้งตามความเป็นจริงแล้ว ต่อจากนี้ไป เราจะใช้ชีวิตอย่างมีสติ ไม่ลุ่มหลง ยึดติดกับสิ่งใดๆ ทั้งหมดทั้งสิ้น เราก็พิจารณากายของเรา ที่มันหลุดลุ่ย เปื่อยเน่า อยู่ตรงนั้น

ทีนี้เราก็อาจจะนึกเห็น หรือว่า มีเหตุ คือ มีคนมาพบเห็นศพของเรานั้น แล้วก็ไปบอกกับที่บ้านเห็นแม่ เห็นคนที่รักเรา ญาติของเรา ทุกคนต่างก็วิ่งกันมา แล้วก็มาดู เห็นซากศพของเรา ที่เป็นเช่นนั้นต่างก็สลดใจ เศร้า และร้องไห้ แต่ในความสลดใจ เศร้า และร้องไห้ เสียใจนั้น ก็มีความกลัวซากศพของเรา แฝงอยู่ในนั้นด้วย ความกลัวก็มี ความเสียใจก็มี การรัก และคิดถึงก็มี หลายความรู้สึก อยู่ในอารมณ์ ในขณะที่นั้น ความทุกข์ทรมานใจของ พ่อแม่พี่น้อง พี่ป้า น้าอา ที่ต้องสูญเสียเราไป ร้องไห้แทบใจจะขาด เราก็เห็นอีกแล้ว เห็นทุกขีในการเกิด เมื่อมีการเกิดคราใด การตายย่อมมี การพลัดพรากจากย่อมมี เรานั้นตายไป เราทุกข์ไม่พอ การตายของเรา ก็ยังทำให้ผู้อื่นนั้น ก็เป็นทุกข์ด้วย การเกิดมานั้น แท้ที่จริงแล้ว มันก็เป็นเช่นนั้นเอง

พระพุทธเจ้า จึงสอนให้เรา “ดับความลุ่มหลง ดับความรัก ความโลภ และความโกรธ” เพื่อจะได้ดับเหตุเหล่านี้ คือ “การเกิด แก่ เจ็บ และตายไป”

การพลัดพรากจากของอันเป็นที่รัก ที่พอใจทั้งหลาย แท้ที่จริง ชีวิตของคนเราก็คือเช่นนั้นเอง เข้าใจในการเกิด การดับ เข้าใจในกาย ที่สมมุติว่า เป็นเรา เข้าใจตามคำสอนของ องค์พระพุทธเจ้าแล้ว เราค่อยๆ ดึงจิตออกมา จากภาพเหตุการณ์ สิ่งที่เราหยิบยกขึ้นมาพิจารณานั้น

เมื่อเราค่อยๆ ดึงจิตกลับมา ดึงกลับมาแล้ว เราจึงค่อยภาวนาไปๆ กายนี้ ไม่เที่ยงหนอ อย่ายึดติดกับมันเลยโครงกระดูกเหล่านี้ ถึงแม้จะดูว่าแข็งแรง แต่ว่า ย่อมมีสิ่งที่แข็งแรงกว่านี้ มาทำร้ายมัน กายนี้แม้จะดูว่า ยังแข็งแรงอยู่ แต่เมื่อถึงเวลาที่มันจะดับไป เผลอแป็บเดียว มันก็หลุดออกจากกัน ศีรษะของเรา ก็มีกระดูกสันหลัง มีสิ่งที่ยึดเอาไว้กับกายคือ ลำคอ ก็ไม่ต่างจากไก่

เมื่อเรากินตรงคอของมัน ก็ยึดกันไว้เหมือนคอของเรา มีเส้นเอ็น มีเนื้อ มีหนังหุ้มห่อ ยึดส่วนต่างๆ ของร่างกายเอาไว้ แต่ก็นุ่มนิ่ม ก็สามารถขาดได้ เมื่อถูกทำร้าย เมื่อถูกสับ หรือว่าถูกกัดกิน

กายนี้ ยึดติดอะไรไว้ไม่ได้เลย จงปล่อยวางมันเสียเถิด

มีสิ่งใดนั้น ก็เป็นทุกข์ เพราะสิ่งนั้น

ความลุ่มหลงเป็นเหตุแห่งทุกข์

จากวันนี้ไปเราจะปล่อยทุกอย่างเอาไว้ในวิญญูสงสารนี้

เราจะไม่ยึดอะไรอีกแล้ว

เพื่อเราจะได้ไปอยู่ในที่ที่ไม่เกิด ไม่ตาย จะได้ไม่ทุกข์ เช่นนี้อีก

เมื่อพิจารณาถึงจุดนี้แล้ว **พระยาธรรม..** จิตของเรา ก็จะมีแต่เคลื่อนแห่งความสงบ
เราก็หลับตาภาวนา ทรงฌานต่อไป ทำเช่นนี้ละ กรรมฐานกองที่ 16 ในแบบที่ 1 ทำเช่น
นี้ละ แล้วลูกทั้งหลาย ก็จะคลายความยึดติด ลุ่มหลงในสิ่งที่มีทั้งหลายทั้งปวง สลัดมันคืน
คืนกลับไปสู่วัฏสงสาร ไม่หลง ไม่อยู่ในนั้นอีกต่อไป

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาชี้ทางสว่าง ให้ลูกได้รู้ ได้เข้าใจใน
กายสังขาร ที่มันจะเสื่อมสลายไป ให้ลูกได้เห็นการเจ็บปวด ในการพลัดพรากจาก ให้ลูก
ทั้งหลายได้เข้าใจในวัฏสงสาร และนอกวัฏสงสาร

ลูกจะนำไปประพฤติ ปฏิบัติตาม เพื่อให้ลูก ได้เข้าถึงที่ที่ไม่เกิด ไม่ตายอีก
พระพุทธเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 146 **อสุภะ ซากศพที่กระจายเรียราด แบบที่ 2**

ในเช้าของวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม ในกรรมฐานกองที่ 16
เมื่อข้าพระพุทธเจ้า ได้เข้าเฝ้านอบน้อมต่อพระพุทธรูปองค์ท่านแล้ว พระองค์ท่าน
ได้ทรงเมตตาแสดงธรรม กับเราทั้งหลาย ดังนี้ว่า...

พระยารธรรมเอ๋ย.. วันนี้มาเข้าเฝ้า เพื่อตั้งใจที่จะถามถึงธรรม ในวิธีการของกรรม
สมาธิ ในกองที่ 16 อย่างนั้นหรือ แล้วในกองที่ 16 นั้น ก็จะต้องมี 3 แบบ ในการแสดงให้
ฟัง วันนี้ คงจะเป็นแบบที่ 2 สิเนาะ เพราะว่า เมื่อวานนี้ เราก็ได้คุยกัน ถึงแบบที่ 1 ในวิธี
ที่ 16 ไปแล้วนี่ลูก ลองถามมาเถอะ ว่าธรรมที่ลูกตั้งใจจะมาถาม คือ ธรรมแบบไหน อะไร
ล่ะลูก ที่จะถาม

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ ลูกจะถามธรรมของ วิธีการทำกรรมฐาน ในแบบที่ 2
ของกองที่ 16 ขอพระพุทธรูปโปรดทรงแสดงธรรม ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิด พระพุทธรูปเจ้าคะ

พระยารธรรมเอ๋ย.. คนเรานั้นเกิดมา ก็มีคนที่เรารัก มีคนที่รักเรา มีคนที่เกลียดกัน
และรักกัน แต่คนทุกคน ไม่ว่าจะมาเป็นเรารัก ไม่ว่าจะมาเป็นรักเรา จะเป็นคนที่เกลียดกัน หรือ
ว่ารักกัน ต่างก็ต้องก็พลัดพรากจากกันไป จบลงด้วยความตาย ทั้งนั้นลูก

เมื่อวานนี้ เราได้คุยเรื่องเรานั้นตาย ซากศพของเราระจัดกระจาย อวัยวะส่วน
ต่างๆ ไปคนละทิศละทาง หลุดออกจากกัน

วันนี้ เราก็ลองมาสมมุติ ถึงคนที่เรารัก และรักเราดูก็แล้วกันว่าจะเป็นคนแบบไหน
ยังไง

เมื่อวานนี้ เราตายจากเขา เขาสุดแสนจะทุกข์ จะทรมาน

วันนี้ เราก็มาดูความทุกข์ ที่คนที่เรารัก ต้องมาพรากจาก ตายอย่างที่ศพนั้นทรมาน
เราจะเจ็บปวดทุกข์ทรมานเพียงใด เราจะได้รู้ว่า มีการเกิดในคราวใด การตายย่อมมีด้วย
ในคราวนั้น

เราจะได้เป้าหมายในการเกิด ถอดถอน และดับการเกิด เมื่อเราทำได้แล้ว เราก็จะได้บอกกับคนที่เรารัก หรือว่ารักเรา ให้เขาเหล่านั้นได้ทำตาม จะได้เป็นความรักที่แท้จริง เพราะว่าเราให้สิ่งที่จะไม่เป็นทุกข์ ให้แก่เขา ให้สิ่งที่มีค่า มากยิ่งกว่าสิ่งใดๆ

พระยาธรรมเอ๋ย.. กว่าที่จะเกิดมา ในยุคที่มีองค์พระพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นนั้น ช่างยากเย็นนักลูก เกิดมาเป็นแสนชาติ กว่าที่จะเจอยุคของการอุบัติบังเกิดขององค์พระพุทธเจ้า สักชาติหนึ่ง 2 ชาติ 4-5 ชาติ ขึ้นอยู่กับว่า ใครจะได้วนมาเกิดก่อน เกิดหลัง เกิดในยุคที่มีธรรมคำสั่งสอนอยู่

ลูกเอ๋ย.. แสนชาติ จึงจะมีองค์พระพุทธเจ้า หนึ่งพระองค์ แต่หนึ่งพระองค์ที่บังเกิดขึ้น พร้อมด้วยธรรมคำสั่งสอนสั่ง ก็จะมีอยู่เพียงแค่ 5 พันปี ซึ่งมันต่างกันยิ่งนักเลย กับแสนปีแสนชาติ

ลูกเอ๋ย.. ฉะนั้น เมื่อลูกทั้งหลายได้มีโอกาสที่ดีแล้ว ที่เกิดมา ในวันที่ยังมีพระธรรมคำสั่งสอน ส่องสว่าง นำทางให้ลูกนั้นเดินตามอยู่

ลูกเอ๋ย.. โชคดีแล้ว ที่เกิดมายังพอมีสว่าง ให้บ้าง จงอย่ามัวแต่ลุ่มหลง จมอยู่กับคนรอบข้าง กับคนที่รัก กับคนที่เกลียด เหล่านั้นเลยลูก วางสิ่งที่รักและเกลียด เอาไว้เสียก่อน นำพาจิตของตน ค้นหาธรรมที่แท้จริงของชีวิต ค้นหาความเป็นจริงให้เจอ กับคำว่า “ชีวิต” ก่อนที่จะดับ จากกายนี้ไป ก่อนที่เหตุนี้ จะเนาไป เมื่อหมดกาลเวลา

ลูกเอ๋ย.. เมื่อเราได้รับแรงชวนชวนธรรมของเรา จนสำเร็จแล้ว เราจึงค่อยพา ชี้อ่างดูดตั้ง คนที่เรารัก คนที่รักเรา แม้แต่คนที่เกลียดเรา หรือว่า เราเคยเกลียด เราก็จะช่วยเขาได้ด้วยนะลูก

ฉะนั้น.. จงพากันตั้งใจให้ดี ก็แล้วกัน

พระยาธรรมเอ๋ย.. การทำสมาธิ โดยการตั้งอารมณ์ไว้ ในกรรมฐานของการ ทรงไว้อารมณ์ไว้กับซากศพ ที่ถูกทอดทิ้งไว้ จนร่างกายนั้นกระจัดกระจายออกไป คนละทิศละทาง หมายถึง อวัยวะต่างๆของร่างกาย กระจัดกระจายไป

ลูกเอ๋ย.. การพิจารณาเช่นนั้น.. ก็ให้เรา

ดับกายของเรา นี่ละลูก

ดับความยึดติดในกาย

ฝึกตายก่อนตาย เพื่อเราจะได้..

เป็นคนที่อยู่อย่างมีสติ มีปัญญารู้ตื่น ในการดำรงชีวิตอยู่เสมอ

ไม่ลุ่มหลง จมอยู่ กับกิเลสตัณหาต่างๆ จนทำให้เราเป็นทุกข์ แล้วก็ทำให้คนที่รักเรา คนที่เรารัก คนต่างๆ เหล่านั้น ก็พลอยเป็นทุกข์กับเราไปด้วย เมื่อฝึกตายก่อนตาย

กันเสีย เรายัง ก็จะได้มีสติ ลูกและคนที่เขานั่น รักเรา หรือว่า เรารัก หากว่าเราฝึกการไม่มี
เขา ฝึกการสูญเสียเขา เมื่อเวลานั้นมาถึงจริงๆ เราก็จะเตรียมตัว เตรียมใจได้ ลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาชี้ทางสว่าง ให้ลูกทั้งหลายได้เข้าใจ
ตามความเป็นจริง เจ้าค่ะ

พระพุทธรองค์เจ้าขา.. ถ้าอย่างนั้น เราก็จะนั่งกรรมฐานแบบไหนดีละเจ้าคะ

พระยาธรรมเอ๋ย.. การทำสมาธิ เราสามารถปรับจิต โดยการฟังธรรม เมื่อเรา
ฟังธรรม สงบดีแล้ว เราก็ทำสมาธิกันต่อได้เลยลูก

หลับตาเบาๆ อย่ากดข่มลูกนัยน์ตา

วางมือทั้งสองข้าง แบบมือไว้ที่หัวเข่า เพื่อให้ฝ่ามือของเรานั้น สัมผัสและรับพลัง
ที่เย็นลงมา แตะที่ฝ่ามือซ้าย แตะที่ฝ่ามือขวา

แล้วเราก็เอาความรู้สึก ดึงพลังที่เย็นนั้น เข้าไปสู่ศูนย์กลางกาย คือ ในท้องของ
เรา นั้นแหละลูก

เมื่อเราน้อมพลังความชุ่มเย็นเข้าไปแล้ว เราก็จะรู้สึกตัวเบา โลง โปร่ง เบาสบาย
ทำเช่นนี้สักพักหนึ่ง ลูก

จนปัญญาของเรานั้น สามารถที่จะทะลุแจ่มแจ้ง รู้ตามความเป็นจริงได้

จนตัวของเรานั้น สว่างมากพอ ที่จะพิจารณาตามได้ ลูก

พระยาธรรมเอ๋ย.. เมื่อทำจิตจนนิ่งแล้ว เห็นกายของตนเป็นแสงสีขาว เห็นแสง
สีขาว ที่มาจากภายนอก สู่ภายใน เรานิ่งแล้ว ก้อนเมฆขาวๆ พลังขาวๆ ที่อยู่ตรงหน้าของ
เรา เราลองอธิษฐานนึกภาพขึ้นมา ถึงคุณแม่ของเรา หรือนึกถึงคุณพ่อ

ใครก็ได้ ที่เป็นคนที่ เรารักมากที่สุด คนที่รักเรามากที่สุด จะเป็นแม่ หรือพ่อก็ได้
เอาที่ลูกนั้น สะดวกก็แล้วกัน เรานึกถึงหน้าคนที่เรารัก คือคุณพ่อ หรือคุณแม่แล้ว
เราก็ลองนึกอย่างนี้ ก็แล้วกัน

คุณตา คุณยาย ให้กำเนิดก่อเกิดคุณแม่ของเรามา

แต่ตอนนี้.. คุณยายก็เสียไปแล้ว

ตอนที่คุณยายเสีย และจากคุณแม่ไป

คุณแม่และเรา ก็เป็นทุกข์ใจ ร้องไห้มาก

ตอนนี้ เหลือแต่คุณตา อยู่แต่เพียงผู้เดียว การให้กำเนิดก่อเกิดแม่ของเรามา
แม่ของเรา เป็นสายเลือดของคุณยาย แต่ก็ไม่สามารถหยุด การตายของคุณยายได้ เมื่อ
เวลานั้นมาถึง

คุณปู่และคุณย่า ให้กำเนิดคุณพ่อมา
บัดนี้ คุณย่าและคุณปู่ ก็ตายไปแล้วทั้งคู่เลย
เหลือแต่คุณพ่อ เป็นผู้ให้ชีวิตคุณพ่อมาแท้ๆ
แต่คุณพ่อ ก็ไม่สามารถ หยุดการตายของพ่อแม่ได้
ตัวเราเอง ก็เหมือนกัน วันนี้คุณพ่อและคุณแม่ ให้ชีวิตกับเรามา วันหนึ่ง เมื่อถึง
เวลาที่ท่านจะพลัดพรากจากเราไป เราก็คงไม่สามารถ ที่จะยื้อชีวิตของเขา เอาไว้ได้เลย
เหมือนกัน

วันนี้ เราลองมานึกถึง การตายของ คุณแม่ดู ลองมานึกถึงการตายของ คุณพ่อดู
ถ้าเกิดว่า คุณพ่อของเราเข้าไปในป่า แล้วท่านไปสิ้นชีวิตอยู่ในนั้น โดยอาจจะหกล้ม หรือ
ว่าโดนสัตว์ร้าย ทำร้าย ถ้าเกิดว่า คุณแม่ของเราเข้าไปในนา โดนงูพิษกัด แต่ไม่มีใครพบเห็น
ท่านนั้นจะเป็นแบบไหน ยังไง เพราะในความเป็นจริงแล้ว ในโลกมนุษย์ใบนี้ เหตุการณ์
ที่ไม่คาดคิด การตายแบบไหน ก็ย่อมก่อเกิดขึ้นได้ทั้งนั้น

ฉะนั้น.. วันนี้ เราจะลองสมมุติถึงการตาย ของคนที่เรารักที่สุด ของคนที่ให้ชีวิต
เรามา เพื่อที่เราจะได้อยู่อย่างมีสติ มีปัญญา ทำความดีกับท่านให้มาก รักท่านให้มาก และ
รักอย่างถูกต้อง คือ..

รัก แบบเป็นคนดี

รัก อย่างที่ไม่ทำให้ท่านเป็นทุกข์

รัก แบบที่ให้สิ่งที่ดีๆ คือ นำพาให้ท่านนั้น ได้สร้างคุณงามความดี

ทีนี้ เมื่อเรานึกเช่นนี้แล้ว เราก็ลองนึกภาพตาม ภาพที่เกิดอยู่ตรงหน้าเรา ซึ่งอาจ
จะเกิดในกลุ่มเมฆขาวๆ ในพลั่งขาวๆ ให้เราได้เห็น ได้พิจารณา คุณแม่ไปทีนา โดยไม่บอก
ใคร ไม่มีใครรู้ว่าไปไหน คุณแม่เข้าไปทีนา แล้วก็หายไปหลายวัน โดยที่ไม่มีใครรู้ว่าไปไหน
แต่วันนั้นคุณแม่ไปเจอกับงูพิษงัดกัด ทำให้คุณแม่ได้รับพิษอย่างรุนแรง แล้วก็ขาดใจตาย
ในทีนั้น

บัดนี้ ก็มีสัตว์เล็กสัตว์น้อยต่างๆ มากัดกิน ไม่ว่าจะเป็นมด เป็นแมลง ตัวอะไรต่อ
มิอะไร มากัดมากินคุณแม่ จนเรานั้น ไปพบเห็นคุณแม่คุณแม่ อยู่ในสภาพที่เปื่อยเน่า เสื้อผ้า
ก็เปื้อนด้วยน้ำเลือด น้ำหนอง นองกันไปเต็มพื้น หมาก็กัดกิน ดึงเอาแขนของคุณแม่ไปอีก
ทางหนึ่ง ขาไปอีกทางหนึ่ง แมลง มด ก็เกาะกินกัน ลูกตาของคุณแม่ ก็หายไป เพราะโดน
สัตว์เล็กสัตว์น้อยแทะกิน คุณแม่นั้นเปื่อยเน่า กองอยู่กับพื้น อวัยวะส่วนต่างๆ
กระจัดกระจายกันไป ทางนั้นบ้าง ทางนี้บ้าง ขาหายไป ตั้งแต่หัวเข่าอีกข้างหนึ่ง อีกข้าง

หนึ่งหายไปแต่เฉพาะตรงเท้า แขนของคุณแม่ ที่เรารักมาก หายไปครึ่งหนึ่ง คือ ตั้งแต่ศอก ลงไปที่มือ มืออีกฝั่งหนึ่ง นิ้วก็หายไป แต่มือยังอยู่ ตาก็โบ่ ลูกน้อยนี่ตาไม่มี ลิ้นก็แลบ ออกมา มีตัวหนอน ตัวแมลงกัดกิน หัวของคุณแม่ที่เคยมีเนื้อหนังหุ้มห่อ ก็เปื่อยเน่า จนเห็นโครงกระดูกโผล่ออกมา เป็นสีขาว ฟันของคุณแม่ ก็ยังเป็นเหมือนเดิม แต่ไม่มีเนื้อหนัง หุ้มห่อ

เมื่อเราไปเจอเข้า กาลเวลาผ่านไปหลายวัน กว่าจะรู้ว่าคุณแม่ไปเสียชีวิตอยู่ในที่ นั้น ซากศพของคุณแม่ ก็กลายเป็นเช่นนี้แล้ว เราก็หยิบจับเอาร่างของคุณแม่มาทำศพ แต่ร่างของคุณแม่นั้น ก็กระจัดกระจาย ไม่เหมือนเดิม มีแต่ความเน่าเหม็น น่าเกลียด น่ากลัว ไม่ใช่แม่ของเราอีกต่อไปแล้ว เพราะนี่เหลือแต่ธาตุ ที่จะกลับคืนสู่ธรรมชาติ แม่ของเราอยู่ไหน เราก็จะทุกข์ ก็จะทรมาน เรียกร้องหาแม่ แม่ก็ไม่มา ตายแล้ว ก็ตายเลย ไม่กลับฟื้นคืน กาลเวลาพาให้ทุกสิ่งจบสิ้นลง คำว่า “แม่ของเรา” ไม่มีอีกต่อไป

แม้แต่คนที่ให้ชีวิตเรามา เราก็ยังไม่สามารถที่จะหยุดยั้งไม่ให้ชีวิตของเขาตายจากไปได้ เพราะนั่นคือ ธรรมชาติของสัตว์ทั้งหลาย ของสิ่งทั้งหลายในจักรวาล วัฏสงสารนี้

เราก็เลยทำใจ แต่ก็ทำใจไม่ได้ โศกเศร้ายิ่งนัก

ร้องให้จะเป็นจะตาย แม่ก็ไม่ฟื้นคืนกลับมา

เมื่อเราพิจารณาเช่นนี้

คุณยายให้คุณแม่เกิด คุณยายก็จากไป

คุณแม่ให้เราเกิด คุณแม่ก็จากไป

อีกหน่อย เราก็ต้องจากไป แล้วก็ให้ลูกๆของเรา อยู่บนโลกนี้อีก คนที่เกิดมาก็ดีใจว่าได้เกิดมา ได้ลูกได้หลานแล้ว

แต่ว่า คนที่พลัดพรากจากกัน ก็จะไม่โศกเศร้า และมันไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้เลย ว่า..

พบแล้ว จะไม่จาก

เกิดแล้ว จะไม่ตาย

ไม่มีใคร อาจฝันได้เลย

ไม่มีอะไร ที่จะทำให้มันไม่เกิดขึ้นได้

นี่คือ ความจริงของชีวิตอย่างที่สุด

องค์พระพุทธรเจ้า จึงได้เลือกหนทาง ที่จะเดินทางออกจากบ้านเมือง เพื่อตรัสรู้หาหนทางหลุดพ้น จากการเกิด และการตาย เมื่อท่านได้เห็นหนทางแล้ว ท่านจึงได้บอกทางกับคุณพ่อคุณแม่ ญาติสนิท มิตรสหาย และสัตว์โลกทั้งหลาย ผู้เดินตามรอย

บัดนี้.. เขาเหล่านั้น ก็พันทุกข์กันแล้ว ในเมื่อสรรพสิ่งทั้งหลาย ไม่มีอยู่จริง สมมุติ
ขึ้นมา เพื่อทดสอบ ความลุ่มหลงของพวกเราทั้งหลาย ที่เป็นดวงจิตที่เวียนวนอยู่ในนี้

เราก็อย่าไป ยึดติดกับมันเลย

เราเลือกที่จะเดินตามรอยขององค์พระพุทธเจ้าดีกว่า

เราจะได้ไม่ต้องกลับมาเกิด เมื่อเราเห็นหนทาง เราก็จะได้มาบอกกับคนที่เรารัก
และ**พระยารธรรมเอ๋ย..** ซากศพนั้น หรือคนที่ตาย เราก็สามารถสมมุติ เป็นคุณพ่อ
เป็นคุณแม่ เป็นใครก็ได้ ที่เรารัก ที่รักเรา นึกถึงความตาย ที่เราไม่อาจหยุดได้ ด้วยความ
รัก นึกถึงความตาย ที่ไม่อาจหยุดได้ ด้วยสายเลือด นึกถึงความตาย ที่ไม่อาจหยุดได้ ด้วย
อำนาจใดๆ ทั้งสิ้น

พระยารธรรมเอ๋ย.. เมื่อพิจารณาให้รู้แจ้ง เห็นตามความเป็นจริงเช่นนี้แล้ว จิตของ
เรา ก็จะเบา ภาพที่เห็นปรากฏอยู่ตรงหน้าของเรานั้น ก็จะช่วยให้เรา คลายความยึดติด
ต่างๆ เมื่อเราคลายความยึดติดต่างๆแล้ว เราก็จะสามารถ เข้าสู่พระนิพพานได้

เมื่อเราเข้าได้ คนที่เรารักนั้น ก็ย่อมมีโอกาสที่จะเข้าถึงได้ เหมือนกัน เพราะว่า
อานิสงส์พลังบุญแห่งเรา จะส่งไปจุดดิ่ง และช่วยเหลือ คนที่มีพระคุณกับเรา คนที่มีความ
เกี่ยวข้องกับเราทั้งหลาย เช่นดังที่องค์พระพุทธเจ้าเข้านิพพานแล้ว ดวงจิตทั้งหลาย ที่เคย
มีบุญสัมพันธ์ร่วมกันมากก็จะพากันประพฤติ ปฏิบัติตามเชื่อคำสั่งสอน แล้วก็หลุดพ้นได้ใน
ยุคนั้นๆ ขององค์พระพุทธเจ้าองค์นั้นๆ

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรม ให้ลูกได้เข้าใจ แล้วลูก
จะน้อมไปประพฤติ ปฏิบัติตาม นะเจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 147 **อสุภะ ซากศพที่กระจายเรียราด แบบที่ 3**

ในเช้าของวันที่ 10 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน ในดินแดนความสุขแห่งหนึ่ง

เมื่อข้าพระพุทธเจ้าเข้าไปถึง ต่อหน้าพระพักตร์ของพระพุทธองค์ท่านแล้ว
พระองค์ท่านทรงนั่งอยู่บัลลังก์แก้ว สง่างาม สว่างไสวยิ่งนัก ในที่ตรงนั้น โลง โปร่ง
เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้ก้มกราบพระพุทธองค์ท่านเสร็จแล้ว จึงได้นั่งขัดสมาธิ จิตนั้นสงบ
พอที่จะฟังธรรมจากองค์พระพุทธเจ้า จึงได้ทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะมาเข้า
เฝ้าทูลถาม ถึงกรรมฐาน วิธีที่ 16 ในแบบที่ 3* นะเจ้าคะ คือ การให้พิจารณา หรือตั้ง
อารมณ์ไว้ กับซากศพที่ถูกทิ้งไว้ จนแขน ขา ศีรษะ หลุดออกจากกันไป นะเจ้าคะ จะมีการ
พิจารณาแบบไหน ยังไงละเจ้าคะ จะได้เข้าสู่ความสงบได้ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตา
ชี้ทางสว่าง เรื่องนี้ด้วยเถิด.. พระพุทธเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้น ก็ลองทำตามเช่นนี้ดู ก็แล้วกัน ก่อนที่ลูกนั้น
จะนำธรรมให้ทุกคนประพฤติ ปฏิบัติตาม ลูกจงน้อมจิต ตั้งจิตของเขาทุกคนให้สว่าง ให้
เสียก่อน แล้วจึงค่อยพิจารณาธรรม เอาอย่างนี้นะ

พระยารธรรม.. ลูกจงบอกกับทุกคนว่า ให้น้อมจิตขึ้นเข้าเฝ้า ตามที่ลูกนั้นได้ทำ
ก็แล้วกัน

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ

ให้ทุกคน หลับตาภาวนา นึกในใจว่า ตอนนี้เรากำลังจะทำสมาธิ หายใจเข้าลึกๆ
ปลดปล่อยทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่สนใจอะไรสักสิ่งสักอย่าง

วางมือแบไว้ที่หัวเข่า น้อมพลังที่เย็น ลงมากระทบที่ฝ่ามือ

แล้วนึกถึงแสงสว่าง ที่สว่างจ้า ระยิบระยับ

มาจาก แสงพลังที่เย็น

มาจาก ความรู้สึก ที่เย็นนั้น

แล้วก็น้อมเข้าไปสู่ศูนย์กลางกาย
ให้พลังที่เย็น ใส ผ่านเข้ามา
แล้วก็น้อมเข้าไปสู่ ศูนย์กลางกาย
ให้จิตนั้นตั้งมั่นอยู่กับพลังที่เย็น อยู่กับแสงที่สว่างไสว ให้น้อมพลังเย็นๆ เข้ามา
สู่กายของเรา ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ จนกายนั้นเบา สบาย จิตนั้นสว่างไสว

ให้ทุกคนนึกขึ้นมาว่า ตอนนี้อยู่ในดินแดนหนึ่ง ซึ่งที่นั่นมีแต่แสงสว่าง พื้นที่เดิน
ก็สว่างไสว คล้ายกันกับกระจก สู้แก้วใส และเราทุกคน ก็ไปนั่งอยู่ตรงที่แห่งหนึ่ง
ที่โล่ง ว่าง เบา สบาย แล้วต่อหน้าของเราทุกคน ก็มีองค์พระพุทธรูปแก้วใส องค์ใหญ่ ขนาด
หน้าตักกว้าง 19 เมตร เรานั้น ก็มองพระพุทธรูปแก้วองค์นั้นไป

พระพุทธรูปแก้วองค์นั้น ก็ส่องแสงพลังสว่างไสว ชุ่มเย็น ลงมาที่ตัวของเรา
เราก็เอากายภายในสมมุติว่า เราได้ก้มกราบองค์พระองค์นั้น แล้วก็นั่งขัดสมาธิ โดยมีพระยา
ธรรมิกราช เป็นเด็กตัวเล็กๆ นั่งอยู่ข้างหน้า และเราทุกคน ก็ไปยังสถานที่แห่งนั้น ด้วยการ
โยกจิตตาม นึกตามจนความรู้สึกของเรา กลมกลืนไปกับที่ตรงนั้น จนลืมหายหาย ลืมว่า
เรานั่งอยู่ที่ไหน ก่อนหน้านั้น จนเราหลับตา รู้สึกว่า เราไปอยู่ในที่นั้น อย่างแท้จริง ให้ทุก
คนทรงอารมณ์ตรงนี้เอาไว้ แล้วเราทุกคน ก็จะได้ฟังธรรม จากองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ต่อไป

พระยาธรรมเอ๋ย.. เมื่อน้อมจิตขึ้นเข้าเฝ้าแล้ว โยกสภาวะจิต ให้มาอยู่ในดินแดน
ความสงบสุขแล้ว จิตของลูกทุกคน ก็จะพร้อมที่จะพิจารณาธรรม

พระยาธรรมเอ๋ย.. วันนี้ลูก ทำในแบบที่ 3 ของกรรมฐานกองที่ 16 ที่ลูกนั้นได้
เรียงมา คือ การเพ่ง ตั้งอารมณ์ทรงไว้ กับศพที่ถูกทอดทิ้งไว้ จนแขน ขา และศีรษะ ขาด
ออกจากกันไป คือ ร่างกายที่หลุดลุ่ย อวัยวะต่างๆ ไม่ประกอบไว้เป็นปรกติ

พระยาธรรมเอ๋ย.. และการที่จะทำกรรมฐานในแบบที่ 3 นี้ ก็จะทำให้ทุกคนพิจารณา
ถึง การเกิดภัยพิบัติต่างๆ ที่มันจะทำให้มี ศพแบบนี้ เยอะแยะมากมาย เมื่อเราได้พิจารณา
ศพของเรา ในแบบที่ 1 ศพของคนที่เรารัก ในแบบที่ 2

วันนี้.. ให้เราพิจารณา ศพของคนที่เรารักก็ดี ไม่รู้จักก็ดี ซากของทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่กระจัดกระจายทั่วพื้นแผ่นดิน

พระยาธรรมเอ๋ย.. ลูกคงเคยเห็นภาพแห่งภัยพิบัติ ที่เกิดขึ้น เหมือนที่มีสึนามิ หรือ
ว่ามีน้ำป่า ที่มีการทำลายชีวิตของผู้คน และธรรมชาติ จากภัยพิบัติต่างๆ หรือว่าภัยที่
เกิดขึ้นมาจากมนุษย์กันเอง คือ การรบราฆ่าฟัน เผาบ้านเผาเมือง ฆ่าฟันกัน จนผู้คน และ
สัตว์ ก็ล้มตายเกลื่อนแผ่นดิน

ถูกทั้งหลาย.. คงจะเคยเห็น ภาพเหล่านี้ ณะนั้น.. ให้ทุกคน ลองนึกถึงภาพแห่ง ภัยพิบัติ ที่เกิดขึ้น โดยเกิดจากภัยของธรรมชาติ เช่น ภัยพิบัติจากน้ำป่าไหลมา ซัดเข้าสู่ บ้านเรือนของมนุษย์ หรือว่า ภัยที่มีน้ำท่วม ภัยที่มาจากคลื่นของทะเล

พระยาธรรมเอย.. ให้ทุกคนนึกภาพเหล่านี้ ตามที่ทุกคน พอจะนึกออก เมื่อน้ำ นั้นซัดเข้ามา อย่างเต็มกำลัง ผู้คนก็พากันวิ่งหนี แต่หนีไม่พ้น บ้านเรือนที่เคยแข็งแรง แข็งแรง ก็ถูกน้ำซัดจนพังลง รรราที่ทรู ที่สวยงาม มีราคาแพง ก็ถูกจมอยู่ใต้น้ำ ฝูพังไป ทุกสิ่งทุกอย่าง โดนทำลายลงในพริบตาเดียว

น้ำท่วมยังไม่ลด คนที่ไม่โดนภัยพิบัติทั้งหลาย ก็ได้แต่มอง ทำอะไรไม่ได้ เมื่อน้ำ ค่อยๆ ลดลงๆ ตามเหตุ ก็จะเริ่มเห็นซากศพต่างๆ ซากของคนหนึ่ง ไปติดอยู่ตรงกิ่งไม้ที่ ล้มลง ศพของคนหนึ่ง ถูกทราย ถูกหิน ดิน ที่พัดมากับน้ำโคลนเหล่านั้น ทับถมร่างเอาไว้ ร่างของเด็กหญิงคนหนึ่ง ที่ถูกดินและหินต่างๆ ที่พัดกระหน่ำมา ซัดจนคอนั้นขาดออกจาก ภาย เพราะว่า เป็น ร่างกายของเด็กน้อยๆ ที่เด็กคนนั้นยังไม่มีกระดูก มีร่างกายที่แข็งแรง พอ ไม่รู้ว่า ศีรษะหายไปไหน

ดูไป.. ก็มีทั้งสุนัข มีทั้งซากรถ ที่พังกระเจกแตก ชิ้นส่วนอะไหล่ต่างๆ ก็หลุดจาก กันไป และก็เป็นรถที่ดี ที่มียี่ห้อ ที่แพงด้วย เจ้าของไปไหนก็ไม่รู้ รถคันนี้ ก็พังไปหมด บ้านเรือนที่เคยตั้งอยู่ตรงนั้น ที่สวยงาม สร้างด้วยเงินทองมากมาย

ท้ายที่สุดแล้ว ก็ไม่มีอีกแล้ว ไม่เห็นอะไร ชาวของเครื่องใช้ต่างๆ กระจัดกระจาย เรี่ยรายแผ่นดิน ศพนั้น ก็เริ่มส่งกลิ่น เพราะว่าแช่อยู่ในน้ำหลายวัน เมื่อน้ำลดไป คนที่จะ มาทำความสะอาด หรือว่าเก็บซากศพเหล่านั้น ก็ยังทำไม่ทัน พื้นที่ตรงนั้น มีแต่คนตาย มีแต่ศพ รูปแบบไหนก็มี แลบลิ้นปลิ้นตา มีแมลง มีตัวหนอน มากัดกิน มีหมาไปแทะกิน ทุกคน ถูกทิ้งเอาไว้ ท่ามกลางโคลน ทราย และซากของทุกสิ่งทุกอย่าง ก็มาปนกัน ทั้งซาก คน ซากสัตว์ เด็ก และผู้ใหญ่ ซากของรรรา บ้านเรือน กิ่งไม้ใบหญ้า ก็มาทับถมกัน กระจัดกระจาย มั่วกันไปหมด

ภาพแห่งภัยพิบัตินั้น ก็ทำให้เราได้เห็น สิ่งที่มีมันไม่เที่ยงแท้ สิ่งที่มีมันจะเกิดขึ้น เกิดได้ทุกเมื่อ เกิดขึ้นได้ทุกยุคทุกสมัย และก็เกิดขึ้นจริงเสียด้วย เราก็มองศพที่มีรูปร่าง ลักษณะที่แตกต่างกันไป บางคน ก็แขนหาย บางคน ก็ขาหาย บางคน ก็ยังมีแขน มีขาอยู่ แต่ว่าหักไป ไม่สมบูรณ์ ไม่แข็งแรง ไม่ประกอบไว้เหมือนเดิม ภาพต่างๆ นั้น ทำให้เราเห็น ความเป็นจริงของการเกิด เกิดแล้ว ก็ต้องตาย ตายในแบบไหนไม่มีใครรู้ความตายนั้น มัน สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

เพราะคนเหล่านี้..

บางคน ก็เป็นคนที่นี่

บางคน ก็คือ คนที่อื่นที่มาเที่ยว

สารพัดที่จะมีผู้คน ที่มาจากต่างทิศ ต่างที่

ที่จะมา ในที่แห่งนี้ เพื่อมารับกรรม เพื่อจบชีวิตลง

เพื่อมาเผชิญกับเหตุการณ์เลวร้ายในครั้งนี้และการตายในคราวครั้งนี้ มันก็เกิดขึ้น โดยที่ไม่มีใครรู้มาก่อน คนที่อยู่ ก็เสียใจ คนที่ตายก็น่าสงสาร และแล้ว ทุกคนก็ต้องตาย เหมือนกัน ทำยที่สุดแล้ว แต่ทุกคนก็จะตาย

- ตามแบบ ของแต่ละคน

- ตามกรรมของแต่ละคน

แต่ที่แน่ๆ ก็คือ คงจะไม่มีคนที่จะสามารถอยู่ได้ หลังจากนี้อีก 100 ปี นอกจาก คนที่เกิดมาในยุคใหม่ มนุษย์เรา ก็เป็นเช่นนี้เอง เกิดมาก็ต้องตาย และตายโดยที่ไม่รู้ เรื่องว่า จะตายด้วยสาเหตุใด

ฉะนั้น.. จงอย่าลุ่มหลง กับกายนี้มันก็เลย อย่าลุ่มหลง กับสิ่งของข้าวของต่างๆ นักเลย

* การหลงในตน

* หลงในตัวบุคคลที่ตนรัก ที่รักตน

* หลงในสิ่งของข้าวของ

ทำยที่สุดแล้ว.. ก็ไม่ต่างอะไรจากการ หลงในสิ่งที่มันไม่มีอยู่จริง หลงในความว่างเปล่า เพราะทำยที่สุด ทุกสิ่งทุกอย่าง ก็จะมีสูญไป ก็จะเหลือแต่เพียง “ความว่างเปล่า”

บางที ภัยพิบัติของธรรมชาติไม่เกิดขึ้น ภัยที่มาจากผู้คนกันเอง ก็เช่นฆ่ากัน เผาบ้านเผาเมือง รบราฆ่าฟัน จนคนนั้น ก็ตายเกลื่อน ทุกสิ่งทุกอย่าง ที่มีอยู่ ก็พังลง จนซากของทั้งคน สัตว์ และสิ่งของ บ้านเรือนต่างๆ ก็กระจัดกระจาย เรี่ยรายแผ่นดิน เหมือนกัน

ฉะนั้น.. ไม่ว่าจะเกิดภัย จากธรรมชาติ คือ แผ่นดินไหว น้ำท่วม ไฟไหม้ หรือว่าจะเกิดภัย จากการเช่นฆ่ากันเอง สิ่งเหล่านั้น ย่อมล้วนแล้วแต่เป็นทุกข์ทั้งนั้น อย่าไปยึดติด ลุ่มหลงอีกเลย จากนี้ไป จงตั้งใจ ประพฤติ ปฏิบัติกัน ให้จิตของตนนั้น เข้าถึงความสงบ เข้าถึงความสุขที่แท้จริง ให้มันปราศจาก..

* เชื่อแห่งความหลง

* เชื่อแห่งความรัก

* เชื้อแห่งความโลภ และความโกรธ

ดับการเกิดของตนดีกว่า เพราะเมื่อตายแล้วตายอีก มันก็มีสภาพเหมือนเดิม

ชีวิตของเรานั้น ก็เหมือนการเดินทางเข้าไปสู่จุดมุ่งหมาย มีเป้าหมายหลายอย่างที่เราต้องทำในชีวิต แต่เป้าหมายแต่ละเป้าหมายนั้น ก็เหมือนกันกับการที่เรา เดินเข้าไปหาหมอกควัน เดินเข้าไปหา กลุ่มเมฆ ที่มีรูปร่างเป็นอย่างนั้น อย่างนี้ แต่เมื่อไปถึงที่นั่นแล้ว ก็จับต้อง และสัมผัสไม่ได้เลย มีแต่ความว่างเปล่า จะเอาไว้เป็นของเรา ก็ไม่ได้ จะจับต้องเอาไว้ อย่างแท้จริง ก็ไม่มี

กายนี้ต้องเสื่อมไป สรรพสิ่งทั้งหลายต้องเสื่อมไป แม้มันจะ มาจากความตั้งใจ มาจากจุดมุ่งหมาย มาจากสิ่งที่เราทำได้แล้ว สำเร็จแล้ว ก็ต้องสิ้นสุดลง อยู่ดี เช่น พ่อแม่ที่มีความฝันว่า จะมีครอบครัว จะมีลูก มีครอบครัวที่สมบูรณ์ ก็เลยมีเราขึ้นมา ตามความฝันของท่าน แต่ท้ายที่สุดท่านและเรา ก็ต้องจบลงไป ความฝันเมื่อตอนที่เรายังเด็ก ฝันว่าโตมาอยากจะทำเช่นนั้น ทำเช่นนั้น ความฝันนั้นจะสำเร็จหรือไม่ ถึงจุดมุ่งหมายหรือไม่ก็ตาม ก็ต้องผ่านสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นไป อยู่ดี

ฉะนั้น.. ชีวิตนี้ จะมัวแต่ยึดติด ลุ่มหลง เพื่ออะไรเล่า เมื่อสรรพสิ่งทั้งหลาย มีแต่ความว่างเปล่า เกิดมาแล้วหลายแสนภพชาติ ตามหาความฝัน ความหวัง ความตั้งใจมาแล้ว ไม่รู้ก็อย่าง ก็แบบ จนนับไม่ถ้วน แต่ท้ายที่สุด ก็ไม่มีอะไร เป็นของเรา สิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ก็แค่ผ่านเข้ามา แล้วก็ผ่านไป

ฉะนั้น.. เราไม่ควรลุ่มหลงในกาย ไม่ควรลุ่มหลงในตัวตนของตน และผู้อื่นในสิ่งของ ข้าวของต่างๆ เลยปล่อยใจให้ว่างๆ เกิด ให้จิตของตนนั้น อยู่เหนืออำนาจแห่งความรัก โลภ โกรธ หลง เพื่อตนจะได้หลุดจากที่ที่สมมุติแห่งนี้ไปเสียที่ไม่ต้องเกิด แก่ เจ็บ ตาย อีกต่อไปแล้วจะได้ไม่เป็นทุกข์

พระยาธรรมเอย.. เมื่อพิจารณาเช่นนี้แล้ว ก็ให้นั่งรับพลังแสงสว่าง ที่ชุ่มเย็น กายที่โล่ง ว่าง เบาสบาย จิตที่ปราศจากความทุกข์ ความยึดติด กังวล เร้าร้อนต่างๆ ย่อมเป็นสุข ลูก จงทำเช่นนี้เถิด แล้วก็เข้าสู่ฌานที่ลึกได้ ลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรม ให้ลูก ได้เห็นภาพภัยพิบัติต่างๆ ตามความเป็นจริง ถอดถอนความลุ่มหลงในตน ในผู้อื่น และสิ่งของ จนจิตนั้นว่าง สว่าง ปราศจาก รัก โลภ โกรธ หลง จนเข้าสู่สมาธิได้ และยังทำให้ลูกเข้าใจว่า จิตที่ปราศจากกิเลสตัณหา จิตดวงนั้น จะสงบลงได้เอง โดยที่เรา ไม่ต้องทำอะไรเลย

ฉะนั้น.. ถ้าเราจะเข้าสู่สมาธิได้ เราก็แค่ถอดถอนกิเลส “ความหลง” และตัวอื่นๆ ของเชื้อกิเลส ก็จะดับไปด้วย เมื่อกิเลสต้นเหตุ มันหลุดจากเราไป จิตเราก็จะสงบ สว่าง ได้เอง

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ เจ้าค่ะ ไว้โอกาสหน้า ลูกจะมาเฝ้าพูลถามธรรม ใหม่ นะเจ้าคะ

วันนี้ ลูกขอกราบลา เพื่อไปทำหน้าที่ในโลกมนุษย์ โดยการนำธรรมนี้ไปเผยแผ่ ก่อน นะเจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 148 **อสุภะ ซากศพที่ถูกสับเป็นท่อน แบบที่1 **

ในเช้าของวันที่ 13 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปิตา องค์พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าทูลถามธรรม

เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้เข้าเฝ้านอบน้อมพระพุทธรูปองค์ท่าน จึงได้ก้มกราบ พร้อม
ทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปิตา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะมาขอทูล
ถามถึงธรรม ในเรื่องของวิธีฝึกกรรมฐานวิธีที่ 17 ซึ่งในกองที่ 17 นี้ ได้บัญญัติเอาไว้ว่า
ให้เราตั้งอารมณ์ไว้กับซากศพ หรือว่าศพที่ถูกหั่นเป็นท่อนเล็กท่อนใหญ่ นะเจ้าคะ เราจะ
มีการพิจารณาแบบไหน ยังไง ในแบบที่ 1 ของกรรมฐานกองนี้ ละเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปองค์
โปรดทรงเมตตาอธิบายธรรมนี้ด้วยเถิด.. พระพุทธรูปเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอ๋ย.. ธรรมนี้ เป็นธรรมที่ละเอียดอ่อน ฉะนั้น ต้องใช้จิต กาย และ
ใจ เข้าไปสัมผัสอย่างแท้จริงในการพิจารณา จึงจะสามารถทำให้ลูกทั้งหลาย เข้าถึงความ
เป็นจริงได้ ลูก

พระยารธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้น ก็ให้ทุกคน นั่งขัดสมาธิรับพลังพุทธบารมี เพื่อที่
จะปรับให้จิตนิ่ง กายนิ่ง และใจนั้นก็นิ่ง เพื่อที่จะได้พิจารณาได้อย่างละเอียด เมื่อหลับตา
ขัดสมาธิแล้ว ให้ทุกคนวางมือแบไว้ที่หัวเข่า แล้วให้น้อมจิตตามนี้ นะลูก

ในที่ที่เราทั้งหลายนั่งอยู่นี้ เป็นพื้นที่ที่โล่ง โปร่ง ว่างเปล่า จากพื้นศาลาที่เรา นั่ง
เมื่อกี้ ตอนนี้อยู่แล้วไป เหลือแต่ที่โล่งๆ เรายืน เหมือนตัวลอยๆอยู่กลางอากาศ

เรามาดูที่ฝ่ามือซ้ายของเรา เรานั่งนิ่งๆ พร้อมด้วยพลังเย็นที่ลงมาแตะ มาสัมผัส
ที่ฝ่ามือของเรา มันอาจจะเย็นมาสัมผัสทางหลังมือ ทางด้านบนของฝ่ามือ เย็นขึ้นมาที่แขน
แบบนั้น เราก็จับความรู้สึก ตามความรู้สึกของเรา ที่มันเย็น เมื่อเราสัมผัสถึงไอพลังของ
ความเย็นแล้ว

เราก็จะรู้สึกถึงว่า มัน เย็นเข้าไปถึงที่ แขน เย็นเข้าไปถึง กระดูก เย็นลงที่กลาง
ศีรษะ ทะลุลงไปในลำตัวของเรา เรานั่งก็น้อมพลังที่เย็น เข้ามาผ่านร่างกายของเราอยู่

อย่างนั้น ไปสักพักหนึ่ง จนเราเห็นสว่างจ้า แสงสว่างที่มันปรากฏขึ้นมาบนฝ่ามือก็ดี ในท้องของเรา ก็ตาม บนศีรษะ หรือว่าตัวของเรา ในจุดใดจุดหนึ่ง ก็ตาม

เมื่อเราเห็นแสงสว่างเหล่านั้น ปรากฏขึ้นชัดเจนแก่เราแล้ว เราก็โน้มพลังที่เย็น เข้าไปเติมใส่ตัวของเราไปเรื่อยๆ จนเรารู้สึกว่า..

กระดูกของเรา เป็นแก้วใส

มือ เล็บ นิ้วของเรา สิ่งต่างๆในอวัยวะของเรา ล้วนแล้วแต่เป็นแก้วใส

หูของเรา ก็เป็นแก้ว

หัวของเรา ก็เป็นแก้ว

เส้นผมของเรา ก็เป็นพระธาตุแก้วใส

จมูก และลำคอ ตัวของเราทั้งตัว เป็นแก้วใสไปหมด

เราอยู่ในที่ที่หนึ่ง ที่นั่นสว่างไสว พื้นที่นั่น ก็สว่าง ใส เหมือนแก้ว ทางด้านหน้าของเรา ก็สว่าง โลงไปหมด มีองค์พระที่มีแสงสว่างไสว เป็นแสงสีขาว ขนาดพระพุทธรูป หน้าตักกว้างประมาณสัก 9 เมตร คือ องค์ขนาดใหญ่ อยู่ต่อหน้าของเรา เราก็เลยโน้มพลัง จากองค์พระนั้น เข้าไปเติมในกายของเรา เมื่อเห็นชัดเจนเช่นนี้แล้ว ค่อยอธิษฐานว่า

“ขอพลังพุทธบารมี ช่วยให้เราได้พิจารณา

.. เห็นความไม่สวยไม่งาม

.. เห็นความไม่เที่ยงแท้ในกายนี้ด้วยเถิด พระพุทธเจ้าค่ะ”

จิตของเราคล้ายกับว่าออกจากร่างของเรา ไปยืนยังอีกที่หนึ่ง แล้วมองกลับมา กลับมาจับตัวของเรานอน เราเอาความรู้สึกคล้ายกับว่า เรานี้เป็นคนอื่นไปแล้ว มีอีกคนหนึ่งที่คล้ายคลึงกันกับเรา แต่เป็นแก้วใส เป็นกายภายใน ออกจากกายหยาบของเราไป

ที่นี้เราค่อยมาจับร่างกาย นึกถึงกายหยาบของเรา นะลูก เราค่อยมาจับร่างกาย ที่เป็นกายหยาบของเรา ค่อยๆ โน้มตัวนอนลง เมื่อเรานอนอยู่กับพื้นแล้ว เราก็ลองพิจารณา กายนี้ ที่สมมุติว่าเป็นของเรา

แท้ที่จริงแล้ว เราก็แค่ยืมมันมาใช้ เพื่อสร้างคุณงามความดี เราควรที่จะดูแลมัน ให้ดีให้แข็งแรง ควรที่จะรักษามันไว้ เท่าที่เราพอจะทำได้ ควรที่จะทำในสิ่งที่ดีที่สุด กับกายนี้ เท่าที่เราจะทำได้ ตามพลังกำลัง สติปัญญา ความรู้ ความสามารถของเรา แต่ว่าเราไม่ควรลุ่มหลง และยึดติดกับมัน

เหมือนรถคันหนึ่ง ที่เรายืมไว้ใช้ เพื่อขับขีไปทำธุระ หรือว่าเอาไว้ใช้งาน ที่เกิดประโยชน์แก่เราเราควรดูแล รักษาความสะอาด ควรที่จะบำรุง แก๊ซ ซ่อมแซม เพื่อไม่ให้มันพัง เพื่อไม่ให้มันเกิดอันตรายต่อชีวิตของเรา แต่เราก็ไม่ควรที่จะไปจมอยู่กับรถคันนั้น

ซึ่งไปยึดว่านี่คือ รถของเรา นี่คือตัว คือตนของเรา เพราะว่า มันเป็นไปไม่ได้หรอกลูก ที่เรา
นี้จะไปนอนกอดติดอยู่กับรถตลอดเวลา จิตของเรา และกายก็เป็นเช่นนั้น

กายนี้ ควรบำรุงรักษา และจิตนี้ ก็ไม่ควรไปติด และลุ่มหลงอยู่กับกายนี้ จนมาก
เกินไป จนทำสิ่งที่ไม่ดี และเดือดร้อน กลับคืนมาสู่คนที่ เป็นเรา ที่เป็นดวงจิต หรือว่า เป็น
กายภายในแบบนี้

เราไม่ควรให้เราที่เป็นจิตนั้น เดือดร้อน เพราะความลุ่มหลงในกาย เดือดร้อนแบบ
ไหน ก็คือ แบบว่า

- ลุ่มหลงมาก ยึดติดมาก
- โดนครอบงำมาก
- ตกของเป็นทาสของ รัก โลภ โกรธ หลง มาก จนทำให้จิตของเราเป็นทุกข์

นั่นคือ การเปียดเบียนจิต เปียดเบียนตัวของเราให้เป็นทุกข์ เพราะว่ามีแต่หลง
อยู่กับ ร่างกายนี้ และร่างกายนี้ เมื่อได้มากก็ไม่ต่างจากรถ ซึ่งเราจะนำไปทำในสิ่งที่เกิด
ประโยชน์แก่เรา เพราะเราลงทุนซื้อมันมา ด้วยบุญเก่า จึงส่งผลให้เกิดมาเป็น ร่างกายของ
มนุษย์ เมื่อเราได้มาครอบครอง เราก็ควรจะทำสิ่งที่เกิดประโยชน์ อย่าไปลุ่มหลง และยึด
ติดกับมันเลย

วันหนึ่ง ที่ลมหายใจของเราขาด

วันนั้น จิตก็ต้องออกจากกาย

เหมือนซากรถที่ฝุพังแล้ว ไม่สามารถใช้งานได้ คนขับก็ต้องลงจากรถ ตอนนี่จิต
เฝ้าดูกาย

ลูกเอ๋ย.. แล้วเราก็สมมุติเอากายภายในของเรา ถือมีดคมๆ สักเล่มหนึ่ง มาจับดู
ตรงขา ตรงข้อเท้าณะลูก

สมมุติว่า เราเอามีดฟันเข้าไป คนที่ตายแล้ว กายนั้นก็ซีดเหลือง ตัวนั้นก็ดูเหมือน
ไม่มีเลือด ตัวนั้นก็เย็น เราก็มองดูความตายของเราไป แล้วเราก็สมมุติ เอามีดมาชำแหละ
ร่างกายของเราเราฟันเข้าไปที่เท้า เท้าก็หลุดออกจากขา มีเส้นเอ็นยึดไว้ มีข้อกระดูกยึดไว้
ก็เลยทำให้มีเท้า ต่อกับขา พอสับไปเป็นชิ้น เป็นส่วน มันก็ขาดไปเป็นท่อนๆ สับเท้าโยน
ใส่กะละมังไป เล็บเท้า ก็ยังคงอยู่ เลือดก็ไหลออกมา มีกลิ่นที่ไม่พึงประสงค์ เส้นเอ็นก็ไหล
ออกมาให้เห็น เหมือนขาหมูที่ถูกสับออก

เมื่อเราเห็นเช่นนั้นแล้ว เราก็รู้แล้วว่า กายนี้ ไม่ใช่ของเรา กายนี้ไม่ต่างจากรถเลย
จริงๆ ที่ถอดอะไหล่ชิ้นส่วนต่างๆ ออก เมื่อถอดชิ้นส่วนต่างๆ ออกไป มันก็หลุดก็ลู่
เป็นชิ้น เป็นส่วนอย่างนี้จะละและถ้าโยนชิ้นส่วนเหล่านี้ทิ้งไปหมด คำว่า “รถ” ก็ไม่มี กาย

นี้ก็เหมือนกัน สับขาทิ้งไปแล้ว คำว่า “ขาของชั้น” ก็หายไป สับเท้าทิ้งไปแล้ว คำว่า “เท้าของชั้น” ก็หายไป

ที่นี่.. ก็เอาความรู้สึกสมมุติว่า เราเอาเม็ดเล่มนั้น สับไปที่ข้อเข่า ตรงกระดูกข้อต่อ เราก็มีดสับลงไป หลายๆ ครั้ง.. จนเข่าของเราหลุดออกจากกัน ก็คือ ท่อนขาบน กับท่อนขาล่าง หลุดออกจากกัน เราก็โยนส่วนที่เป็นน่อง ทิ้งลงไปในกะละมัง

ที่นี่ เราก็มาสับเอาท่อนบน ก็คือ ช่วงเอว เอาเม็ดกรีดดู มันก็มีแต่น้ำเลือด น้ำเหลือง มีแต่ไขมัน มีแต่อวัยวะส่วนต่างๆ อาหารเก่า และอาหารใหม่ มันก็ยังคงซ่อนอยู่ กระจาปะและลำไส้ ไส้ก็เริ่มจะเปื่อยเน่า ส่งกลิ่น

ที่นี่ เราก็เอาเม็ด มาผ่าส่วนต่างๆ ออกจากกัน สับเอาขาท่อนบน คือ ส่วนของขา ที่ต่อลงมาจากเอว สับออก แล้วก็โยนทิ้งไป เราไม่ต่างจากไก่เลย เมื่อเคาะ ล้วงไส้ออกมา ทิ้ง เรานั้น ก็มีเครื่องในครบ เหมือนไก่ หรือหมู เหมือนสัตว์ทั่วไป เมื่อเราเอาควักเอา อวัยวะภายใน ออกมาหมด ก็มีกระดูกสันหลัง มีซี่โครง ก็เหมือนกันกับ ไครงไก่ หรือหมู หรือวัว ที่ถูกชำแหละ ที่ถูกฆ่า

ที่นี่ เราก็เอาเม็ดมาสับเอา ส่วนของซี่โครง สับมือทิ้งไป สับแขนตรงข้อศอกทิ้ง ออกมา สับเข้าไปบนแขนที่ต่อกับหัวไหล่ ออกมาทิ้งไป ใส่กะละมังไว้ สับไปเรื่อยๆ จนถึงคอถึงคอแล้ว ก็มีสภาพไม่ต่างอะไรจาก หัวไก่ หัวหมู หรือว่าสัตว์ทั่วไป ที่มันโดนฆ่า โดนตัดคอ เมื่อถึงส่วนของคอ เราสับให้หัวหลุดออกจากไหล่แล้ว หนึ่งหัว ถ้าลอกออก ก็มีกะโหลก เหมือนกันกับ กะโหลกของสุนัข ที่มันก็มีสมอง มีส่วนต่างๆ ที่ประกอบอยู่ใน ศีรษะนี้

เมื่อเราโยนหัว แขน ขา และลำตัวที่ถูกสับ ตัวของเรา โดนสับไปทั้งหมดแล้ว กอง อยู่ในกะละมังใบใหญ่ มันก็ไม่ต่างจากซากสัตว์ทั่วไป ตัวของเราที่เรียกว่า “เรา” ก็หายไป พอมีใครนำไปเททิ้งลงน้ำ ก็คงจะกระจัดกระจายไป ลอยไปตามทาง เป็นอาหารให้กับสัตว์ เล็กสัตว์ใหญ่ ที่อยู่ในน้ำ ถ้ามีใครเอาไปโยนทิ้งในป่า ก็คงกระจัดกระจาย เรี่ยรายแผ่นดิน ให้มีสัตว์เล็กสัตว์น้อย มากัดกิน กลับคืนไปสู่ธรรมชาติ คือ หายไป สลายกลับคืนสู่พื้นดิน ของเรา ก็เป็นเช่นนี้ละไมวันใดวันหนึ่งมันก็ต้องหายไป ไม่หายด้วยวิธีหนึ่ง มันก็ต้องหายด้วยอีกวิธีหนึ่ง มันก็มีสภาพ เป็นเช่นนี้เอง

ฉะนั้น.. เราจงระลึกไว้ว่า ภายนี้ ไม่ใช่ตัวใช้ตนของเรา สมมุติขึ้นมาว่า เป็นเรา เฉยๆ แต่จิตของเรา คือ คนขับที่นั่งอยู่ในกาย และเขาสามารถออกจากกายได้ ทั้งที่เรา ยังไม่ตาย เขาสามารถ ที่จะรู้แจ้ง ตามความเป็นจริง

เช่นวันนี้ ที่เรมานั่งกรรมฐาน โยกกายภายในออก เพื่อกลับมาพิจารณากาย ภายนอก ที่ถูกสับด้วยตัวของเราเอง นี่ละ สับเป็นชิ้นๆ ท่อนเล็ก ท่อนใหญ่ ชิ้นเล็ก ชิ้นใหญ่ เป็นแต่ของ สกปรกเน่าเหม็น กลับกลายเป็นสิ่งที่ไม่อยากเห็น ไม่อยากดู แม้แต่แค่นึกสภาพ ก็ยังขยะแขยง น่าเกลียดน่ากลัว ขนาดนี้

ทีนี้ เราควรที่จะรู้ตามความเป็นจริงได้แล้ว ดูแลก็เพียงแต่พอประมาณ เพื่อใช้งานต่อไป รักษา ก็เพียงแต่พอดี เพื่อให้เราได้ใช้งานต่อไป ไม่ควรยึดติดปรุงแต่งกับกายนี้ ด้วยลาภ ด้วยยศ ด้วยเกียรติ ด้วยคำสรรเสริญ ไม่ควรปรุงแต่งร่างกายนี้ ด้วยการที่ จะต้องให้ใครมารัก จะต้องไปรักใคร

ควรมีสติปัญญา ระลึกรู้ว่า ควรที่จะอยู่

* เพื่อที่จะทำสิ่งที่จะเกิดประโยชน์ ให้กับตน

* เพื่อที่จะทำสิ่งที่ดี ที่เกิดประโยชน์ ให้กับทุกคน ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตของตน

* ควรจะทำสิ่งที่ดี ที่มีประโยชน์ ให้กับสังคม

และสิ่งที่ดี ที่มีประโยชน์เหล่านั้น ย่อมแน่นอนว่า

- ต้องปราศจาก ความเห็นแก่ตัว

- ปราศจากการเบียดเบียนผู้อื่น เพื่อให้ตนได้มา ด้วยสิ่งที่คิดว่าดี

สิ่งที่ดี ที่มีประโยชน์ต่อทุกคน แน่แน่นอนว่า ไม่ใช่สิ่งๆ **ผิดศีลธรรม** แต่ต้องเป็น สิ่งที่ดีงาม ที่ไม่เบียดเบียนใคร อยู่ในกรอบของศีลธรรมต่างหากเล่า

ฉะนั้น.. จากนี้ไป เราจะ ตั้งใจทำสิ่งที่ดี ตัดความยึดมั่นถือมั่น ในร่างกายนี้เสีย สักว่ามีมันไป เพื่อทำคุณประโยชน์

ทีนี้ เมื่อเราก็ได้สับ ได้ตัดเอากายภายนอกทิ้งไปแล้ว เราก็นั่งขัดสมาธิ ภาวนาไป เมื่อเราขัดสมาธิ ภาวนาไปแล้ว ตัวเราก็จะเบา นุ่มพลงจากองค์พระ พื้นที่นั้นสว่างไสว เป็นที่ที่สงบ คลายความยึดติด ปราศจากความทุกข์ทั้งปวง เราสามารถตัดกายภายนอกทิ้งไป ด้วยการส่งอารมณ์ไปที่ศพ ที่โดนหันออกไปเป็นท่อนเล็ก ท่อนใหญ่ เมื่อเราได้สลายสิ่งเหล่านั้นไปแล้ว เราก็นั่งนิ่งๆ เพื่อรับพลังต่อไป

ลูกเอ๋ย.. อย่างนี้ละ กรรมฐานวิธีที่ 17 ซึ่งเป็นการพิจารณา ศพที่ถูกสับเป็นท่อนเล็กท่อนใหญ่ ทำเช่นนี้ละ..พระยาธรรม

ให้เราสับเราเอง เราค่อยๆแยกชิ้นส่วนของเราเอง โดยใช้พลังของจิตที่นิ่ง ที่สงบ ค่อยๆ พิจารณากายของเราไป เป็นส่วนๆ ทำเช่นนี้ละ ความเป็นจริง ก็จะกระจ่างแจ้งแก่ ตัวเราเอง เมื่อเข้าใจกระจ่างแจ้งกับทุกสิ่งแล้ว เราย่อมถอดถอนความลุ่มหลงในตัวเราได้ เป็นอย่างดี เมื่อเราไม่หลงในตัวของเรา การหลงในตัวผู้อื่น และสิ่งอื่นภายนอกนั้น ย่อมไม่มี

เมื่อไม่มีที่ตั้งแห่งตัวตนของเรา ที่ตั้งกับสิ่งอื่นนั้น ย่อมไม่มี.. ลูกเอ๋ย ประพฤติเช่นนี้ละ
ก็จะถอดถอนตัวตนของลูก และเข้านิพพานได้ลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง พระพุทธ
เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 149 **อสุภะ ซากศพที่ถูกลับเป็นท่อน แบบที่ 2**

ในเช้าของวันที่ 15 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะมาเข้า
เฝ้าทูลถามถึงธรรมการพิจารณา ในเรื่องของศพ ที่ถูกหั่นเป็นท่อนเล็กท่อนใหญ่ นะเจ้าคะ
ซึ่งอยู่ใน กรรมฐาน กองที่ 17 ในแบบที่ 2*

ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตา แสดงธรรมนี้แก่ลูก เพื่อนำไปประพจน์ ปฏิบัติ
และเผยแพร่ด้วยเถิด.. พระพุทธรูปเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้น ก็ตั้งใจฟัง นะลูก ทำสมาธิไป แล้วก็ฟัง พิจารณา
ไป ให้เห็น ความเป็นจริง

ลูกเอ๋ย.. ร่างกายของคน หรือสัตว์ ก็ไม่มีอะไรแตกต่างกัน กายนี้เกิดมาบนโลก
ก็เป็นไปตามที่โลก ให้ก่อเกิดมา เป็นเช่นนั้น เช่นนี้ ตามธรรมชาติ มนุษย์ทุกคน ก็เลยมี
ร่างกายเป็นเช่นเดียวกัน เหมือนกัน คือ มีเนื้อหนัง หุ้มห่อ มีเลือด มีเนื้อ มีอวัยวะส่วน
ต่างๆ เกิดมาจากท้องแม่ เหมือนกัน เกิดมาแล้วเจริญเติบโต ตามวัยของตน

เติบโตแล้ว.. ก็มีสภาวะเหมือนกัน ก็คือ เป็นหนุ่ม เป็นสาว และแล้ว.. ก็เป็นไป
ตามเหตุของมัน จนเรานั้น แก่ เจ็บ และตายไป สืบทอดเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ ยุคแล้วยุคเล่า
เป็นไปตามเหตุของธรรมชาติ จากมนุษย์ และกายของมนุษย์นี้ ก็มีจิตอาศัยอยู่ ครอบครอง
กายนี้อยู่เพื่อ ทำในสิ่งที่ดี สร้างและชวนชวาย ในสิ่งที่เกิดประโยชน์ และประโยชน์ใน
ที่นี้ ก็หมายถึง

- การทำให้จิตของตน ไม่เดือดร้อน
- การทำให้ผู้อื่น ไม่เดือดร้อน

การเกิดมา.. มีหน้าที่ทำความดี เพื่อให้จิตแห่งตน ยกยกระดับจิตให้สูงยิ่งๆ ขึ้นไป
ไม่ว่าจะเป็นกายของใคร ไม่ว่าเธอจะมีชื่อสมมุติว่า อย่างไร ก็ล้วนแล้วแต่ เกิดเหมือนกัน
โตเหมือนกัน มีหน้าที่สร้างความดีเหมือนกัน แล้วก็เจ็บเป็นเหมือนกัน ตายเหมือนกัน

พลัดพรากจาก เหมือนกันทั้งนั้นแหละลูก ภายของมนุษย์ จึงไม่มีอะไรแตกต่างกัน ทุกคน จึงเหมือนกัน ขึ้นอยู่กับว่าใครจะทำความดี หรือว่าทำความชั่ว

พระยารธรรมเอ๋ย.. ภายทั้งหลาย ที่ได้มาครอบครองแล้วนั้น จึงเป็นสิ่งที่ทุกคน ไม่ควรที่จะลุ่มหลง ว่าฉันดี เขาไม่ดี ว่า ฉันรวย เขานั้นจน เขาแก่ แต่ฉันยังหนุ่ม ยังสาว อยู่ ไม่จำเป็นเลยลูก ในการแบ่งแยกเช่นนี้ ไม่ใช่สาระสำคัญอะไร มันเป็นเพียงความลุ่ม หลง ที่ทำให้เราหลงไป แล้วแบ่งแยกคนอื่นออกจากเรา เพราะทุกคน ในความเป็นจริงแล้ว ก็เหมือนกันนั้นแหละลูก

เราก็ลองนึกดูว่า ถ้าเกิดว่า เอามหาเศรษฐีคนหนึ่ง มาแล่นั่งออก แล่นี้ออก ก็มีกระดูก เหมือนกันกับคนจนนั้นแหละ ถ้าเกิดคนรวยตาย ก็คือศพ เหมือนกันกับคนจน ทุกคน มีสภาวะ เหมือนกันทั้งนั้น

พระยารธรรมเอ๋ย.. จงพิจารณา เช่นนี้ ให้เห็นความเป็นปรกติของมนุษย์ เกิดแล้ว โต้ โต้แล้ว ก็มีภาระหน้าที่มากมาย แก่แล้ว ก็เจ็บ ก็ตายไป เหมือนกันทั้งนั้น

ไม่มีใครสักคนหนึ่ง ที่เป็นมนุษย์ แต่มีร่างกายเป็นเหล็ก

ไม่มีใครสักคนหนึ่ง ที่เป็นมนุษย์ แต่ไม่ตาย

ไม่มีใครสักคนหนึ่ง ที่เป็นมนุษย์ แต่ไม่เจ็บ

ลูกเอ๋ย.. ทุกคน ล้วนแล้วแต่เกิด มีสภาวะธรรมแบบเดียวกัน ในการเกิดล้วนแล้ว แต่มีสิ่งที่เหมือนกัน ทั้งนั้นแหละ ลูก

ฉะนั้น.. จงอย่าลุ่มหลง ในกายของตน อย่าลุ่มหลงในกาย ของบุคคลผู้อื่น อย่า หลงในสิ่งที่ดีงาม ละเอียดประณีตต่างๆ จากกาย ของคนที่มีรูปร่างสวยงาม หรือว่าหล่อ อย่ายไปสนใจ กับคนที่เขามีรูปร่างซีเหร่ ไปดู ไปเหยียดหยามเขา ไปว่าเขา ไปกระทำในสิ่ง ที่ไม่ดีกับเขา เพราะเราทุกคน เหมือนกันทั้งนั้น

ทีนี้ละ **พระยารธรรมเอ๋ย..** ลองมาดูว่า มีคนอยู่ 100 คน มีทั้งคนไทย และต่าง ชาติมีทั้งคนรวย และคนจน เมื่อเจอกับภัย ที่เกิดขึ้นกับทุกคน คือ โดนฆ่า แล้วศพทั้ง 100 ศพนั้น ก็ล้มตายลงไป นอนแน่นิ่ง เรียงแถวกันเป็น 100 ศพ แล้วคนที่ชำนั้น ก็ค่อยจับมา ทีละศพๆ เอามาสับ สับเอาขาไปไว้ที่หนึ่ง เอาลำตัว ไปไว้ที่หนึ่ง เอาหัว ไว้ที่หนึ่ง แล้วก็นำมาสับ สับให้ชิ้นเล็กลง นิ้วก็เป็นนิ้วเหมือนกัน มือก็เป็นมือเหมือนกัน เท้าก็เป็น เท้าเหมือนกัน ร่างกายทั้ง 100 ศพ นั้น ก็ไม่มีความแตกต่างอะไรเลย สุดท้ายก็สับๆไป เป็นชิ้นเล็กชิ้นใหญ่ แล้วก็เอาไปเทลงน้ำให้ปลากิน ให้สัตว์น้ำกิน ก็สูญสลายไปจากโลก ก็เหมือนกันนั้นแหละลูก เกิดมา ยืมร่างกายนี้มาใช้ สร้างความดีเท่านั้น

ลูกเอ๋ย.. ร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ตัวตนของเรา เพราะว่ามันคือ ของมีคู่อยู่กับโลก

ถ้าจิตดวงใด ที่มาเกิดเป็นมนุษย์ จิตนั้นก็มาถือครองเอากาย ที่เริ่มก่อตัวอยู่ในท้องแม่ แล้ว ก็เกิดออกมา เป็นมนุษย์คนหนึ่ง

จิตใดที่หมดวาระที่จะครอบครองร่างกายของมนุษย์แล้ว ไม่ว่าจะเด็ก จะแก่ จะหนุ่ม จะสาว หรือว่ามีสภาวะเป็นแบบไหน ก็ต้องทิ้งร่างกายนี้ไว้บนโลก นอนแน่นิ่ง ตัวเหลืองซีด หยุดหายใจแล้ว จิตก็แค่กลับไปตามเหตุ เมื่อเขาจะมา เขาก็มาถือครองร่างกาย บนโลกนี้ไป เมื่อเขาจะไปจากโลกนี้ เขาก็ต้องทิ้งร่างกายนี้ไว้บนโลก ตามเหตุ ตามสภาวะ การตายของดวงจิตดวงนั้น

ลูกเอ๋ย.. ก็ไม่มีอะไรแตกต่างกัน คนเราทุกคนเหมือนกัน แล้วจะต้องไปแบ่งแยก ความแตกต่าง แก่งแย่งชิงดี จะต้องไปเบียดเบียนกัน เพื่ออะไรเล่า เสียเวลาเปล่าๆ

ลูกเอ๋ย.. มานั่งพิจารณาให้เห็นความเป็นจริงเถิดว่า..

เรามีแขน เขาก็มีแขน

เรามีมือ เขาก็มีมือ

เรามีขา เขาก็มีขา

เรามีชีวิต จิตใจ มีลมหายใจ

เจ็บปวดเป็น ทั้งภายในและภายนอก เขาก็เป็นเช่นนั้น

พวกเรานั้นเหมือนกัน ถ้าวันที่ตายเราก็หยุดหายใจ เขาก็หยุดหายใจ ถ้ามีใครเอา มีดมาหั่นศพของเรา ก็เหมือนศพของเขา หั่นศพของเขา ก็เหมือนศพของเรา เราเอาเวลา ที่จะไปแก่งแย่งชิงดี สร้างความลุ่มหลงยึดติด บนโลก เอามาพิจารณาให้เห็นความเป็นจริง เช่นนี้ ดีกว่า จะได้ไม่ต้องไปหมกมุ่น ลุ่มหลง อยู่กับกายของตน กายของผู้อื่น จนต้อง เบียดเบียนเขา แล้วก็กลับมาเบียดเบียนเรา ให้เราร้อน รุ่มร้อน

ลูกเอ๋ย.. เกิดมามีกายเหมือนกัน ต้องกิน ต้องใช้ ต้องดิ้นรนขวนขวาย ตายไป ก็เป็นศพเหมือนกัน ต้องเปื่อยต้องเน่า กลับคืนสู่พื้นดิน ไม่ต่างกันเลย เมื่อพิจารณาธรรม เช่นนี้แล้ว

พระยารธรรมเอ๋ย.. เราจะไม่ยกตนข่มท่าน เรานี้จะไม่เห็นความสำคัญของเรา หรือ ว่าของใคร เราจะเห็นเพียงยืมร่างกายนี้มาใช้ หมดเวลาในการยืม ก็ต้องคืนกายนี้กลับคืน สู่ธรรมชาติ เป็นธรรมดา เช่นนั้นอย่างนั้น จะได้ ไม่ลุ่มหลง จะได้ ไม่ยึดติด จะได้ ไม่ทุกข์ ลุก

เมื่อเราเห็นตามความเป็นจริง เช่นนี้แล้ว

จิตของเรา สงบแล้ว เราก็โน้มพลังเย็นๆ

โน้มแสงสว่าง เข้าสู่กายของเรา

คุณลมหายใจเข้า คุณลมหายใจออก

เย็นสบาย ฝ่ามือของเรา เย็นสบาย

พลังแสงสว่างช่วยให้กายของเรานี้ สว่างเจิดจ้า

จนทำให้เรานี้ มองเห็นความเป็นจริง ที่ซ่อนอยู่ในเรา กายนี้ ประกอบด้วยธาตุแห่งดิน น้ำ ลม ไฟ มีทั้งความหนาว มีทั้งความร้อน มีลมหล่อเลี้ยง ให้เราหายใจเข้า หายใจออก เช่นนี้ กายนี้ต้องกิน สิ่งที่เป็นธาตุอาหารต่างๆ ที่เกิดมาจากธาตุดิน หรือว่า เป็นธาตุดิน กายนี้ต้องกิน สิ่งที่เป็นธาตุน้ำ

กายนี้ต้องได้ลม ได้อากาศที่ดี หล่อเลี้ยงเอาไว้ กายนี้ต้องได้ความอบอุ่น จึงสามารถประคองกายนี้ไว้อยู่ได้ กายของเราประกอบด้วยธาตุทั้ง 4 เป็นสิ่งหล่อเลี้ยง สิ่งที่เราเรียกว่า “เรา” เรานี้ ก็มีเนื้อหนังหุ้มห่อ ดูหนังของตน เห็นหนังของตนแล้ว ก็ดูเนื้อ ตามแต่ละจุดในร่างกาย ดูเนื้อแล้ว ก็ดูเส้นเอ็นต่างๆ ที่ยึด ที่มีอยู่เต็มร่างกายของเรา ไม่ว่าจะตามนิ้ว ตามแขน ตามขา ส่วนไหนๆ ก็มีเอ็นยึดให้เรา ประกอบขึ้นมาเป็นร่างกาย มีน้ำเลือด มีน้ำเหลือง อยู่ในตัวของเรา กระดูกของเราที่มีมือ ก็เป็นข้อๆ ไป มันต่อกันไปตั้งแต่นิ้วมือ จนไปที่มือ แล้วก็ต่อขึ้นไปที่ข้อศอก ต่อขึ้นไปที่แขน

กระดูกของเราที่ศีรษะ ก็เป็นโครงกะโหลก กะโหลกสีขาว ที่เชื่อมต่อลงมาที่คอ มีกระดูกสันหลัง ที่เชื่อมต่อตั้งแต่หัวกะโหลก ตรงคอของเราลงไป จนถึงที่เอว เชื่อมต่อกระดูกทั้ง 2 ข้อ หรือว่ากระดูกในช่วงขา ต่อขึ้นมา กระดูกช่วงขาของเราลงไป ก็มีช่วงขาเข่าลงไป ก็มีเท้า มีนิ้วเท้า กายของเรานี้ มีที่ตั้งอยู่ ให้เรายืนได้ ให้เราสมมุติว่า มีร่างกายได้ ก็เพราะว่ามีโครงกระดูกเหล่านี้ ที่ทำให้เรายืนได้ เดินได้ ให้เราสามารถมีกาย ที่เรียกว่า “เรา”

แต่ท้ายที่สุดแล้ว กายทั้งหลายเหล่านี้ มันก็หนีไม่พ้น *ความไม่เที่ยงแท้* เลย มันก็ต้องดับ ต้องตายไป ไม่ว่าจะเป็นอย่างคน หรือว่าซากสัตว์ เป็นโครงกระดูกของคน หรือสัตว์ มันก็ต้องผุพัง และเน่าเสื่อมสลายไป ความจริงปรากฏชัดแก่เราอย่างที่สุด

กายของเราไม่มี ตัวตนของเราไม่มี ทุกสิ่งว่างเปล่า น้อมพลังเย็น เข้าไว้ น้อมพลังความว่าง โลง เข้าไว้ กายของเราที่ว่า เป็นสัตว์ประเสริฐแล้ว ตัวของเราที่ว่า เก่ง และสร้างได้ทุกอย่างทุกอย่างนั้น ท้ายที่สุด ก็ยังไม่มี และเป็นเช่นนี้ แล้วเราจะไปยึดติดกับสิ่งอื่นๆ เพื่ออะไรเล่า สิ่งทั้งหลาย ที่เรายึดติด เขาก็มีเหตุให้เขาก่อเกิด รวมตัวกันมา ให้เป็นสิ่งนั้นสิ่งนี้ สมมุติชื่อขึ้นมา แล้วเราก็ลุ่มหลง จึงให้ความสำคัญ แต่ท้ายที่สุดแล้ว ทุกอย่างนั้น ก็ดับไป หายไป ไม่มีอะไร ทั้งหมดทั้งสิ้น น้อมพลังเย็นๆ พิจารณาอย่างนี้เรื่อยๆ จนกายของเรานี้ว่าง โลง พิจารณาเช่นนี้แล้ว

จะช่วยดับ ความยึดถือในตัวตน

จะช่วยดับ ทิฐิ อัตตาตัวตน ที่ชอบยกตนข่มท่าน

จะช่วยให้อุคนั้น หยุดความโลภ ความดีนรรนชวนชววย

จะช่วยให้อจิตไม่ยึดกาย

จะช่วยให้อจิตนั้น สว่างใสว รู้แจ้งตามความเป็นจริง

พระยารธรรมเอัย.. ในแบบที่ 2 ของกรรมฐาน กองที่ 17 การพิจารณา ตั้งอารมณ์ไว้ กับศพ ที่ถูกสับเป็นท่อนเล็กท่อนใหญ่ ก็ให้พิจารณาเช่นนี้ ก็แล้วกัน ลูก ศพของใคร ก็เหมือนกัน กายของใคร ก็เหมือนกันทั้งนั้น ตาย ก็เหมือนกัน ถ้าถูกสับ ก็เหมือนกัน แต่มีกายนี้ ที่สมมุติยืมมา เหมือนกัน ถึงเวลา ต้องคืนโลก เหมือนกัน

พระยารธรรมเอัย.. พิจารณาเช่นนี้แล้ว เมื่อจิตเราสงบ เราก็หยุดการพิจารณา จิตเราก็จะนิ่ง และเข้าสู่ฌานได้ลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตา แสดงธรรมให้ลูก ได้ถอดถอน

- ความลุ่มหลง ในตัวในตนของตน

- ลุ่มหลง ในกายของผู้อื่น

เห็นความไม่แตกต่าง ของความเป็นมนุษย์ เห็นความเหมือนกัน ที่ซ่อนอยู่ในความคิด ที่ทุกคนอาจจะคิดว่า ไม่เหมือนกัน เพราะเรามัวแต่ให้ความสำคัญกับเรา เข้าข้างเรา เข้าใจแล้ว พระพุทธรเจ้าคะ

ลูกจะน้อมนำไปประพฤติ ปฏิบัติตาม และเผยแผ่ให้ทุกคนได้ปฏิบัติตาม

คำสอนขององค์พระพุทธรเจ้า พระพุทธรเจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 150 **อสุภะ ซากศพที่ถูกสับเป็นท่อน แบบที่ 3**

ในเช้าของวันที่ 16 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้า ต่อบุญพระพุทธรูปดา องค์พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม

เมื่อข้าพระพุทธเจ้า ได้แยกจิตออกจากกายไปสู่โลกทิพย์ เพื่อเข้าเฝ้าต่อพระพุทธรูป
องค์ท่านแล้ว จึงได้ก้มกราบลง พร้อมทั้งทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะมาขอ
ทูลถามถึงกรรมฐาน กองที่ 17 ในแบบที่ 3* คือ การตั้งอารมณ์ไว้กับซากศพ ที่ถูกสับเป็น
ท่อนเล็กท่อนใหญ่ นะเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปโปรดทรงแสดงธรรมเรื่องนี้ด้วยเถิด
พระพุทธรูปเจ้าคะ”

พระยาธรรมเอ๋ย.. การพิจารณาซากศพ ที่มีสภาวะธรรมเป็นเช่นนั้นบ้าง เช่นนี้บ้าง
ก็เพื่อให้เราทั้งหลาย ได้รู้แจ้ง เข้าใจ ตามความเป็นจริง

เพื่อถอดถอน ความลุ่มหลงในตัวของเรา

เพื่อเราจะได้ไม่เกิดความรัก ความโลภ และความโกรธ

ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ เมื่อมันหมดไปจากจิตดวงใด

จิตดวงนั้น ก็จะเป็นอิสระ จะสงบ และสว่าง ไม่ต้องทุกข์อีกต่อไป

พระยาธรรมเอ๋ย.. ฉะนั้นวันนี้ ให้ลูกทั้งหลาย จงพิจารณา ให้เห็นตามความเป็น
จริงเช่นนี้ เถิดว่า สรรพสิ่งทั้งหลายในโลก ล้วนแล้วแต่ เกิดตามเหตุของมัน เป็นไปตาม
ธรรมชาติของมัน เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป สิ่งใดที่มันเกิดขึ้น และมีชื่อสมมุติว่า เป็นสิ่ง
นั้น เช่น ต้นไม้ มันก็มีชื่อสมมุติของมัน ในแบบของมัน และมันก็มีการเจริญเติบโต มีชีวิต
ในรูปแบบของมัน มีการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป มีอายุขัย ตามกาลเวลา มีความเป็นธรรมชาติ
ของมัน

ไม่ว่าจะเป็นเรือสักลำหนึ่ง ที่มนุษย์เอง เป็นผู้ก่อ ผู้สร้างขึ้น

มันก็มีเหตุขึ้นมา จากการสร้างของมนุษย์

และมันก็ต้องใช้งาน ตามรูปแบบของมัน

และมัน ก็จะมีความเป็นธรรมชาติของเรือ
ตามเหตุของมัน จนกว่ามันจะหมดอายุขัย
ไม่ว่าจะเป็นสัตว์เล็กสัตว์น้อย หรือว่า เป็นคน เป็นมนุษย์ ล้วนแล้วแต่มีวิถีชีวิต
ของแต่ละภูมิจิต ของแต่ละชีวิต ที่ก่อเกิดขึ้นมา

บุคคลคนหนึ่งได้สร้างกรรมกับปลาไว้มากมาย คือ การฆ่าปลาขาย หรือว่า ทำกรรม
กับมันไว้มาก พอตายจากความเป็นมนุษย์ไป ก็ไปเกิดอยู่ในกายของปลา ซึ่งตอนนั้น ถูกลง
ของกรรม ส่งผลให้ต้องไปเกิดเช่นนั้น เมื่อไปเกิดอยู่ในร่างกายของปลาแล้ว มันก็มีการ
เจริญเติบโต ตามกาลเวลา ตามอายุขัยของปลา ซึ่งปลานั้น ถ้า 1 ปี มันก็โตมากแล้ว มัน
อาจจะอยู่ถึง 4-5 ปี มันก็อาจจะตายไป

ต่างกับมนุษย์เรา ถ้ามีอายุขัย 4-5 ปี ก็ยังเด็กอยู่ กว่าจะโต ก็ต้อง 15-20 ปี
ถึงจะโต แต่ยังไม่แก่ ถ้าปลามันอยู่นานขนาดนั้น มันก็คงจะแก่มาแล้วตามธรรมชาติของ
ความเป็นปลา ตามรูปแบบของมัน มันก็มีเลือดเนื้อ มีไข มีการผสมพันธุ์ มีการออกลูก
สืบทอดเชื้อสายแห่งความเป็นปลาของมัน ตามรูปแบบของธรรมชาตินั้น และถ้าเราไปเกิด
อยู่ในโลกของความเป็นปลา

- เราก็คงจะรู้สึกชีวิต มีค่ายิ่งนัก
- เราก็คงจะกลัวตายเหมือนกัน
- เราก็คงจะรู้สึกว่า อายุขัยของเรานั้นยืนยาว

ตามภูมิของมัน ตามธรรมชาติ ตามรูปแบบของมัน สัตว์เล็กสัตว์น้อย แต่ละชนิด
เขาก็มีสภาวะความเป็นอยู่ ตามรูปแบบของเขา ไม่ว่าจะ เป็นนก เขาก็มีการดำรงชีวิต
ในรูปแบบของเขา ไม่ว่าจะ เป็นไก่ เป็นเป็ด เป็นสุนัข เป็นเต่า เป็นสัตว์อะไรก็ตาม.. ลูกเอ๋ย
เขาครอบครองกายแบบนั้น เขาก็ต้องมีชีวิตที่เป็นไปตามกายของเขาในแบบนั้น และเขา
ก็จะรู้สึกว่า ชีวิตของเขายืนยาว และยาวนาน ชีวิตของเขาสำคัญยิ่งนัก เขาก็กลัวตายเหมือน
กัน

เราก็สามารถพิสูจน์ได้ว่า ตอนที่จับปลามา แล้วจะทุบหัวของมัน มันก็ตื่น มันก็
กลัว มันก็ทำทุกวิถีทาง ให้มันหลุดจากความตาย นั่นคือ การกลัวตายของมัน ที่แสดงให้
เราเห็น ถ้าเกิดว่าเราจะฆ่าสัตว์ตัวไหนๆ ก็ตาม ก็ลองดูอาการของการตื่นรน ร้องขอชีวิต
ของมัน นั่นแสดงถึงการกลัวตาย และเมื่อฆ่ามันตายแล้ว เราผ่าท้องของมัน มันก็มีเลือด
มือวัยวะส่วนต่างๆ ตามรูปแบบของมัน ที่มันครอบครองกายนั้น และเมื่อเราผ่าเนื้อหนัง
ของมันออก มันก็มีสภาพ เป็นไปตามกายของมัน ที่ถูกส่งผลให้ก่อเกิด มาจากกรรมของ
ดวงจิตดวงนั้น ที่ทำผิดทำพลาดมา

พระยารธรรมเอ๋ย.. สิ่งที่เราได้เห็นเหตุเช่นนี้ ก็เพราะว่า จะให้ลูกทั้งหลาย ได้พิจารณาถึงตน การเกิดมาเป็นคนในคราวครั้งนี้ ก็เพราะว่ากรรม ที่ตนเคยทำไว้ในอดีต กรรมทั้งดีบ้าง ไม่ดีบ้าง ส่งผล ให้เกิดมาอยู่ในกายของมนุษย์ ให้จิตมาครอบครองกายของมนุษย์ ก็เลยมีความเจริญเติบโต ตามวัย ตามเหตุ ของความเป็นมนุษย์ เรียกว่าธรรมชาติของมนุษย์ เป็นเช่นนั้นเอง และเราผู้เป็นมนุษย์ทั้งหลาย ก็มีเวลาที่อยู่บนโลกมนุษย์นี้ ไม่เกิน 100 ปี ซึ่งเราก็มีความเป็นธรรมชาติของเราทั้งหลาย เช่นนั้นเหมือนกัน แต่แล้วเรา ก็ไม่ต่างอะไรจากสัตว์เหล่านั้น ที่เขาอยู่ในโลกของเขา อยู่ในมุมมอง อยู่ในมิติ อยู่ในความเป็นธรรมชาติของเขา ซึ่งเขาก็คิดว่า อายุของเขานั้นยาวนาน ตัวของเราอยู่ในภูมิ ในรูปแบบของเรา

เราก็เลยคิดเช่นนั้น เหมือนกัน เราก็เลยให้ความลุ่มหลง ครอบงำเรา เลยลืมไปว่า วันหนึ่งเราต้องตาย ก็เลยมีแต่ ความรัก ความโลภ และความโกรธ ครอบงำ จนลืมความเป็นจริงของชีวิตไป

พระยารธรรมเอ๋ย.. คนเราก็แค่เกิดมา ตามเหตุที่จิตดวงนั้นได้ทำเอาไว้ จึงมาถือครองกายนี้ เป็นไปตามเหตุ และกรรมเก่าที่ดี และไม่ดี ที่ตนนั้นได้ทำมา เท่านั้นแหละลูก แต่แท้ที่จริงแล้ว ลูกเอ๋ย ไม่ว่าจะเป็นคน หรือว่าสัตว์ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งของ เป็นอะไรก็ตาม ก็ล้วนแล้วแต่ แค่เกิดตามเหตุ เป็นไปตามเหตุ แล้วก็ดับตามเหตุ

ฉะนั้น.. อย่ามัวแต่ลุ่มหลง ในตัวในตนของตนว่า..

ตนนั้นดี ตนนั้นเก่ง ตนนั้นยิ่งใหญ่

อย่ามัวแต่ลุ่มหลง อยู่กับอบายมุข ทั้งหลาย

อย่ามัวแต่ก้าวร้าว เบียดเบียนผู้อื่น อย่ามัวแต่ลุ่มหลง

อยู่กับสิ่งที่ตนเพียงแค่มียมมา และไม่สามารถที่จะ อยู่เหนือกาลเวลา อยู่เหนือกฎของธรรมชาติ อยู่เหนือสิ่งที่ตนมียมมา คือ กายนั้น กายนี้ เราแอบยึดถือว่า เป็นเรา แต่ในความเป็นจริงแล้ว

ลูกเอ๋ย.. เขาก็คือเขาอยู่ดีนั่นละ เมื่อเราอยากโต ก็ไม่เห็นว่ามันจะโต เหมือนตามความอยากของเรา เมื่อเราไม่อยากโต ก็ไม่เห็นว่ามันจะหยุดความโต ตามความไม่อยากโตของเรา เมื่อไม่อยากเจ็บ ไม่อยากแก่ และไม่อยากตาย เขาก็ไม่เห็นว่าจะเป็นอย่างที่เราสั่งเลย

ฉะนั้น.. เราเยี่ยมเขามาชั่วคราว เพื่อทำสิ่งที่เกิดประโยชน์ให้กับเรา คือ ดวงจิตเท่านั้นแต่เราไม่ควรยึดติดลุ่มหลงเขา จนลืมทำความดี จนสร้างแต่กรรมชั่ว จนทำให้ตนติดลบ เพราะหลงยึดว่า เขา คือ "ตัวของเรา"

ถูกทั้งหลายเอ๋ย.. ความจริงก็คือ สรรพสิ่งทั้งหลาย เกิดขึ้นเพราะมีเหตุเกิด เป็นไปตามธรรมชาติ คือ ทุกอย่างเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และต้องเสื่อม ต้องดับไป

ทุกคน.. จึงมีสภาพไม่ต่างกันเลย ถ้าต้นไม้สักต้นหนึ่ง ถูกตัดลงมา ถูกสับเป็น ท่อนเล็กท่อนใหญ่ กองกันเข้าไว้ พอกาลเวลาผ่านไป มันก็มีแต่ความเปื่อยเน่า กลับคืนสู่พื้นดิน

เรือสักลำหนึ่ง.. ที่ถูกประกอบขึ้นมา ถ้าเอาค้อนทุบ เอามีดไปตัด ไปสับมัน มันก็จะกลายเป็นแค่ซากเรือ และทิ้งมันไว้เช่นนั้น มันก็จะกลับคืนสู่ธรรมชาติ แม้ว่าจะสัต์ตัวเล็ก ตัวน้อย เขาก็มีชีวิตที่คิดว่าเป็น “ชีวิต” เพราะจิตมาครอบครอง แล้วยึดถือว่า นั่นคือ ตัวของเขา

พอเมื่อเขานั้นตาย คือ กายนั้นจบลง หหมดกาลเวลาที่จะอยู่ในกายนั้น จิตก็ออกจากกายนั้น แล้วถูกสับ เมื่อโดนสับเป็นท่อนเล็กท่อนใหญ่ เขาก็แค่เหมือนกันกับซากเรือที่รื้อทิ้งไป เหมือนกันกับซากต้นไม้ที่ถูกตัดให้ผุพังไป ก็ไม่เห็นว่ามันจะต่างอะไรกัน กันนอนแน่ง ดินไม่ได้ ถูกสับเป็นท่อนเล็ก ท่อนใหญ่ ทิ้งลงพื้นดิน มันก็แค่เน่า และกลับคืนสู่ธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็น ปลา เป็นไก่ เป็นนก เป็นหนู เป็นสุนัข เป็นเป็ด เป็นหมู หรือว่า เป็นอะไรก็ตาม

มันก็มีสภาพเหมือนกันกับ ท่อนไม้ หรือท่อนฟืน มันก็มีสภาพเหมือนกันกับ ซากเรือที่ถูกทำลายให้ผุพังไป มันก็แค่เกิดตามเหตุ เป็นไปตามเหตุที่ได้นำไปใช้งาน แล้วก็จบลงตามเหตุ จิตผู้ที่ยึดถือ ครอบครองนั้น ก็ไม่ได้เป็นเจ้าของอย่างแท้จริง มนุษย์เราก็เหมือนกัน

ถูกเอ๋ย.. ไม่ใช่เราจะเชิดชูว่า เราเป็นสัตว์ประเสริฐเพียงใด เรามีความเก่งกล้าสามารถ เพียงใด แต่ในความเป็นจริงแล้ว

ถูกเอ๋ย.. คนที่จะเก่งกล้าสามารถ คือ ดวงจิตต่างหากเล่า ไม่ใช่ร่างกายนี้ เมื่อจิตเราไม่หลงในกาย เรานำกายนี้ ไปทำในสิ่งที่เกิดประโยชน์ อันสูงสุดให้กับเรา

เมื่อนั้นแหละลูก จิตของเราหลุดพ้น จากการถูกครอบงำ

เราจึงจะเป็นผู้ประเสริฐ เพราะไม่ถูกกิเลสตัณหา ครอบงำอีกต่อไป

ไม่ต้องมายึดกายนี้ เกิด ตาย เป็นทาสของมันอีกต่อไป

เมื่อนั้นแหละลูก เราจึงถือเป็นผู้ประเสริฐอย่างแท้จริง

แต่ถ้าเกิดว่า ดวงจิตดวงใด ที่มายึดกายนี้ใช้ แล้วยังลุ่มหลง นึกว่า กายนี้เป็นเรา เป็นของเรา ยังทำทุกสิ่งทุกอย่าง ด้วยความลุ่มหลง เพื่อให้กายนี้ได้สิ่งนั้น สิ่งนี้มาครอบครองแล้วคิดว่า ดี หลงกันไปทั้งลาภยศ สรรเสริญ หลงกันไป ทั้งรัก โลภ โกรธ หลง

ทำเช่นนั้น ตนก็ไม่ประเสริฐอะไรลูก เพราะว่า ยังคงต้องตกอยู่ใต้อำนาจแห่งกายนี้ ซึ่งก็มีสภาพไม่ต่างอะไรจากสิ่งอื่น หรือกายอื่นเลย

ก็ลองสมมุติดู วันตายลูก ถ้าเกิดว่า มนุษย์นั้นตายไปแล้ว กายก็นอนแน่นิ่ง กระดุกกระดิก ดิ้นไม่ได้ ไม่ต่างอะไรจากท่อนไม้ ท่อนฟืน ไม่ต่างอะไรจากซากเรือ ที่ถูกทุบ ถูกตัดเป็นท่อนทิ้งไว้ ก็ลองเอามือมาตัด มาสับดู ให้มันเป็นท่อนเล็ก ท่อนใหญ่ ก็ไม่ต่างอะไรจาก ท่อนไม้ ท่อนฟืน ไม่ต่างอะไรจาก หมูหมา กาไก่ ไม่ต่างอะไร จากสัตว์ตัวอื่น ท้ายที่สุด กายของเรา ก็เป็นแค่ซาก หรือสิ่งของสิ่งหนึ่ง ที่มันต้องทิ้งคืนให้กับธรรมชาติคืนให้กับโลกนี้ไป

ลูกทั้งหลาย.. ฉะนั้น จงมองให้เห็นความเป็นจริงเถิดว่า สรรพสิ่งทั้งหลายในโลกนี้ มันเป็นเพียงแค่สิ่ง ที่ให้จิตทั้งหลายมาเหยียบย่ำ เพื่อชดใช้กรรมบ้าง เพื่อที่จะสร้างกรรมดี ให้ได้ผลกำไรของตนบ้าง เท่านั้น แต่ไม่ใช่สิ่งที่ตน จะมายึดติดลุ่มหลง ไม่ว่าจะเป็นกายของคน กายของสัตว์ หรือว่าสิ่งของ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ล้วนแล้วแต่มีให้เหยียบย่ำ เพื่อสร้างประโยชน์อันสูงสุดให้กับตน

ลองนึกสภาพดูเช่นนี้ ก็แล้วกันลูก สมมุติว่า เราอยู่นอกโลก มองลงมาในโลก ในโลกนั้น มีกายที่เราจะเหยียบ ก็คือ ปลา นก หนู ไก่ เป็ด สุนัข หรือว่า กายของมนุษย์ บ้านเรือน สิ่งต่างๆ ทั้งหลาย ที่เราจะมาย่ำ คือ “ลาภ ยศ สรรเสริญ” สิ่งต่างๆเหล่านี้ มีไว้ให้เราเลือก เลือกที่จะมาย่ำมัน เพื่อไปทำในสิ่งที่ดี เหมือนเราเข้าไปในห้าง ที่มีของขายเยอะแยะมากมาย ซึ่งเราสามารถที่จะเลือกเอาสิ่งไหน ที่มาทำประโยชน์ให้แก่เราได้ เราก็เลือกได้ทั้งนั้น

เราอยู่นอกโลก มาย่ำกายของมนุษย์ ก็แค่เหยียบ ไม่ใช่ของเรา เหยียบทำประโยชน์ให้แก่เรา มาย่ำกายของสัตว์ เราก็แค่เหยียบ เพื่อให้เราได้ชดใช้กรรมในรูปแบบนั้น ให้หมดเวรหมดกรรมตรงนั้นไป เราจะมาย่ำกาย ในรูปแบบไหน ย่ำอะไร ก็คือการเหยียบย่ำ ทั้งนั้น เราจะย่ำบ้านสักหลังหนึ่งบนโลกนี้อาศัยอยู่ ก็ เพื่อให้เราได้ดำรงชีวิต เพื่อให้เราได้ในสิ่งที่ดี

ระหว่างที่เราเหยียบร่างกาย และย่ำบ้านนี้อยู่ เราก็รีบเร่งชวนขวายเป็นความดี เพราะเมื่อหมดเวลาเหยียบ บ้านนี้ก็จะไม่ใช่ของเรา กายนี้ ก็จะต้องเปื่อยเน่า กลับคืนสู่ธรรมชาติ สมมุติว่า เราเหยียบลาภ ซึ่งเป็นทรัพย์สินเงินทอง เราก็ย่ำมา เพื่อที่จะทำความดี เช่น คนที่มีเงินมาก มีทรัพย์สินมาก ตนนั้นก็เอาไปทำทาน ช่วยเหลือคนทุกข์ยากลำบาก ตนนั้น ก็เอาไปทำสิ่งที่มีประโยชน์ มีคุณค่า เกิดประโยชน์ที่แท้จริง ให้กับดวงจิตของตน นั่นแหละลูก คือ การเหยียบที่เกิดประโยชน์

สมมุติว่า ถ้าตนนั่น มีรูปร่างหน้าตาที่ดี ตนนั่นมัวแต่หลง ในรูปร่างหน้าตาที่ดี ก็เลยเอากายนี้ ไปรักทั้งคนนั้น รักทั้งคนนี้ ไปสร้างกรรม ผิดลูก ผิดสามีคนอื่น ไปทำในสิ่ง ที่ผิดศีล ข้อ 3 การละเมิดผิดศีล ผิดธรรม ก็เลยสร้างกรรมที่ติดลบให้กับตน เพราะลุ่มหลงในร่างกาย สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ลูกเอ๋ย.. คือ การหยิบยืมทั้งนั้นเลย

ฉะนั้น.. เมื่อเรายืมเงินเขามา เราก็ต้องไปทำในสิ่งที่เกิดประโยชน์ มีรูปร่างหน้าตาที่ดี ก็คือ ยืมมา อย่าลุ่มหลง อย่าไปทำในสิ่งที่ไม่ดี ให้ตนติดลบ สร้างกรรมเบียดเบียนผู้อื่น มีบ้านที่สวยงาม ก็อย่าไปลุ่มหลง และยึดติดกับมัน จนตนนั่นต้องเป็นทุกข์ เมื่อต้องจากมันไป

ลูกทั้งหลาย.. จงเห็นความเสื่อมสลายดับไป ของทุกสิ่ง เกิดลูก เมื่อ 200 ปีที่ผ่านมา บ้านนี้เมืองนี้ ที่ลูกอยู่ ก็ มีผู้คนและบ้านเมือง มีทรัพย์สินสมบัติที่มากมาย มีลาภยศตำแหน่ง ที่ดี มีทุกอย่างสมบูรณ์ อย่างที่ลูกเป็นอยู่นั้นแหละ

เมื่อกาลเวลาผ่านไป สิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ก็กลายเป็นแค่ซาก และกาลเวลาผ่านไป สิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ก็เน่ากลับคืนสู่พื้นดิน ไม่ว่าจะเป็บุคคล เป็สัตว์ เป็บ้านเรือน รรธา เป็สิ่งใดก็ตาม ที่มันสมมุติในตอนนั้น ก็ล้วนแล้วแต่เป็อยเเนา กลับคืนสู่พื้นดิน จิตทั้งหลายเหล่านั้น ที่เขายืมใช้หนี้ลูกนั้น ก็มีทั้งคนที่ลุ่มหลง ยึดติด มีทั้งคนที่มึสติ และปัญญา

ฉะนั้น.. บัดนี้ เวลานี้ ลูกทั้งหลาย ก็เป็เรียบเสมือนบุคคล ผู้มายืมกายนี้ มายืมทรัพย์สินเงินทอง มายืมบ้าน ยืมธรรมชาติ ก่อเกิดขึ้นมา เพื่อสร้าง เพื่อทำในสิ่งที่ดี ให้กับจิตของลูกเท่านั้น อย่ามัวแต่ลุ่มหลงเลย ลูกเอ๋ย อย่ายึดติด ในสิ่งที่ตนหยิบยืม เพราะทุกสิ่งทุกอย่าง มันจะเสื่อมจะพังไป เสมอเหมือนกัน ทั้งกายคน กายสัตว์ ทั้งสิ่งของ ทุกสิ่งที่มีอยู่ ลูก จงถอดถอนความลุ่มหลงเช่นนี้ ก็แล้วกัน พระยาธรรมเอย เสาบ้าน หลังคาบ้าน ที่กระจัดกระจาย ท้ายที่สุด ก็กลับคืนสู่พื้นดิน ต้นไม้ที่ล้มตาย ท้ายที่สุด ก็จะต้องกลับคืนสู่พื้นดิน กายคน หรือกายของสัตว์ ท้ายที่สุด ก็จะต้องกระจัดกระจาย เป็ชิ้นเล็กชิ้นน้อย กลับคืนสู่พื้นดินเหมือนกัน

เมื่อรู้แจ้ง เห็นตามความเป็นจริงเช่นนี้แล้ว ลูก

การยึดถือ ยึดมั่น ย่อมไม่มี

เมื่อความลุ่มหลงในตัวในตน ดับลงไป

พลังแห่งกิเลส และตัณหา ย่อมห่างจากจิตของลูก

จิตของลูก ย่อมสงบ และสว่าง พร้อมทั้งจะเข้าสู่ฌานสมาธิ ทำเช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. หมั่นฝึกฝนไปบ่อยๆ ฝึกฝนไปเรื่อยๆ จนกว่าลูกนั้นจะไปทรงสภาวะธรรม ไว้ตรงที่รู้แจ้ง เห็นตามความเป็นจริง จะอยู่ในจุดที่กิเลส ตัณหา ไม่อาจครอบงำได้อีกต่อไปเมื่อนั้นละ ลูกก็จะพ้นทุกข์ได้

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรม ให้ลูกเห็น ความเป็นจริงของสรรพสิ่งทั้งหลาย ถอดถอนความลุ่มหลง

จิตดวงใดที่ปราศจาก *ความหลง* แล้วนั้น

ความรัก ความโลภ และความโกรธ ย่อมไม่มี

เมื่อสิ่งเหล่านี้ไม่มี ย่อมสามารถสงบได้

จิตดวงใด ปราศจากกิเลสตัณหา จิตดวงนั้น ย่อมสงบ สว่าง

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตา เจ้าค่ะ แล้วไว้โอกาสหน้า ลูกจะมาเฝ้าทูลถามธรรมใหม่ นะเจ้าค่ะ วันนี้ได้เวลาแล้ว

ลูกกราบขอลาสู่โลกมนุษย์ เพื่อเผยแผ่ธรรมก่อน นะเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 151 **อสุภะ ซากศพที่มีเลือดไหลออก แบบที่ 1**

ในเช้าของวันที่ 17 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบขอบน้อมเข้าเฝ้าทูลถามธรรม กับองค์พระพุทธรูป
องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน

เมื่อข้าพระพุทธเจ้า ได้เข้าเฝ้าขอบน้อมต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว พระองค์ท่าน
ทรงกล่าวแก่ข้าพระพุทธเจ้า ดังนี้ว่า...

พระยารธรรมเอ๋ย.. วันนี้ ลูกมีธรรมข้อใดจะมาทูลถาม เพื่อเรียนรู้ ทำความเข้าใจ
นำไปเผยแผ่อย่างนั้นหรือ จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิดลูก

พระยารธรรม : กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตา พระพุทธเจ้าคะ
วันนี้ลูกจะขอลูก ถึงกรรมฐานกองที่ 18 แบบที่ 1 ได้บัญญัติเอาไว้ว่า ให้พิจารณา หรือว่า
ตั้งอารมณ์ไว้กับซากศพที่มีเลือดไหลออกมาเป็นปรกติ เราจะมี การพิจารณาแบบไหน
ยังไงละเจ้าคะ เราจึงจะได้เข้าถึง เข้าใจ ทำกรรมฐานกองนี้ได้สำเร็จ นะเจ้าคะ

พระยารธรรมเอ๋ย.. ถ้าเช่นนั้น ก็จงตั้งใจฟังให้ดี พวกเราทำสมาธิ นั่งให้สบาย ผ่อน
คลายทั้งจิต กาย และใจ เพื่อที่จะได้พิจารณาตามธรรมนี้ได้ เถิดลูก

ลูกเอ๋ย.. จงพิจารณาให้เห็นความเป็นจริงของกายมนุษย์เรา นี้ เถิดว่า กายของเรา
นี้ ไม่ได้แข็งแรง แข็งแรงอะไรมากมาย ส่วนข้างในของกาย ก็เต็มไปด้วยน้ำเลือด
น้ำเหลือง เต็มไปด้วยเส้นเอ็นและเนื้อ ห่อหุ้มกระดูกเอาไว้ แล้วก็ผิวหนังห่อหุ้มอีกชั้นหนึ่ง
เพียงแค่ว่าโดนมีดบาดเพียงแค่นิดเดียว เลือดก็ไหลซึมออกมา เพียงแค่นั้น กระทำสิ่ง
ใดที่พลาดนิดหน่อย.. เราก็เจ็บ ก็ปวด ข้ำระบมในที่ตรงนั้น โดนอะไรที่เป็นของแข็งทุบ
เข้าไป ก็สลบลงได้ ก็เจ็บ ก็ป่วยเป็นธรรมดา

ฉะนั้น ลูกเอ๋ย.. หลับตาลง แล้วจงพิจารณา ให้เห็นความเป็นธรรมดาของร่างกาย
นี้ ว่ามันนั้น ไม่ได้แข็งแรง แข็งแรงอะไรเลย ไม่ได้แข็งเหมือนหิน ไม่ได้แข็งเหมือนเหล็ก
แต่มันนุ่มนิ่ม พร้อมทั้งจะผุพัง ได้ทุกเมื่อ มันพร้อมที่จะเจ็บ จะป่วย ได้ทุกเมื่อ มันพร้อมที่
จะเป็นอะไรก็ได้อยู่เสมอ ไม่ต่างกับไขไก่เลย มันพร้อมที่จะผุพังลงได้ ในทุกๆ เวลา

บางคน นอนหลับอยู่ดี ชาติลุม ชาติไฟ ชาติน้ำ ชาติดิน ในร่างกายไม่สมดุล ก็ตายได้ บางคน ก็เป็นโรคนั้นบ้าง โรคนี้อีกบ้าง แล้วก็ตาย บางคน ก็เกิดอุบัติเหตุตาย สารพัดที่จะมีการตายเกิดขึ้น และความตายในทุกคราว ก็หมายถึงร่างกายที่มันพังไป ที่มันไม่สามารถใช้งานได้ กายของเราไม่คงทน เป็นสิ่งบอบบางยิ่งนัก ต้องทะนุถนอม ต้องคอยดูแลมันอยู่เสมอ

ฉะนั้น.. เราควรมีสติ ระลึกรู้อยู่เสมอว่า ร่างกายของเรานี้ ไม่ได้แข็งแกร่ง แข็งแรง ไม่ได้แข็งแรง มันพร้อมที่จะพังลง เมื่อไหร่ก็ได้ ภัยทั้งหลาย ที่จะเกิดขึ้นแก่กายนี้ มันมีมาเสมอ อาจเจ็บ อาจป่วย อาจโดนเคราะห์กรรม จากภยันตราย อาจเจออุบัติเหตุ หรือว่าภัยที่เกิดจากธาตุของร่างกาย ที่มันแปรปรวน ทำร้ายเมื่อไหร่ ก็ได้ แล้วให้พิจารณาถึงกายของตนให้ทุกคนตั้งใจ มองดูที่ศีรษะของตน ข้างนอกนั้น มีเนื้อหนังหุ้มห่อ และมีเส้นผมเกิด มีผมที่ดำบ้าง หงอกบ้าง ตามเหตุและปัจจัย ของกายนั้น แต่ถ้าเกิดว่าเราเอามือผ่า แล่หนังออก ก็เห็นกะโหลกสีขาว แล้วก็มือเลือดไหลออกมา เป็นธรรมดา

มันคือความจริง มันคือสิ่งที่มีอยู่ในเรา และเหตุนี้ มันจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ ก็ได้ทั้งนั้น คือเหตุที่กายของเรา อาจได้รับบาดเจ็บ จนเลือดไหลท่วมตัว ถ้าเกิดว่า เราไปเจอโจรผู้ร้ายที่เขาฆ่าปาดคอเรา คอของเรา ก็จะมีเลือดไหลออกมาเต็มทำให้เราขาดใจ สิ้นใจไป ถ้าเกิดว่า เราตายด้วยเหตุของการเจ็บป่วย พอเราตายไปได้สัก 4-5 วัน น้ำเลือดน้ำเหลืองก็จะไหลออกจากตัวของเรารออกมา

นี่แหละนะ คือ กายของเรา นี่แหละคือ กายของมนุษย์ มันไม่ได้มีความแข็งแรง คงทน มันบอบบางยิ่งนัก มันสามารถที่จะพังลง เมื่อไหร่ก็ได้ อย่าไปยึดติดอะไรกับมันมากมาย อย่าไปลุ่มหลงกับมัน จนทำสิ่งต่างๆ ทั้งหลาย โดยไม่มีสติ ไม่มีปัญญา

บางที วันพรุ่งนี้อาจจะไม่มีแล้วสำหรับเราก็ได้ เพราะกายนี้ เขาจะพังลงเมื่อไหร่ ก็ไม่มีใครรู้ เพราะกายนี้เขาจะพังลงเมื่อไหร่ก็ได้ทั้งนั้น ซึ่งตัวของเราก็คงไม่อาจรู้ล่วงหน้าเลย กายของเราไม่เที่ยงแท้ การตายนั้นมันอยู่กับเรา อยู่เสมอเราไม่อาจรู้ล่วงหน้าได้

ฉะนั้น.. ควรใช้ชีวิตอย่างมีสติ ทำทุกวินาทีของชีวิตให้มีคุณค่า อย่ามัวไปจมอยู่กับความทุกข์ เรื่องนั้น ที่มันผ่านมาแล้ว ก็อย่ามัวแต่ไปเอามาคิด ให้เสียเวลาเลย มันเสียเวลาไปเปล่าๆ ลูกเอ๋ย เพราะกายของเราจะอยู่ถึงตอนไหน เมื่อไรก็ไม่รู้ อย่ามัวแต่ไปนึกถึงเรื่องราวของอนาคต สิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น ไปหวาดระแวง พะวง กลัวว่า จะเป็นเช่นนั้นเช่นนี้เลย เพราะว่ามันเสียเวลาของปัจจุบันไปเปล่าๆ จงตั้งสติให้ดี ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด บุคคลผู้มีสติดี ย่อมกระทำในสิ่งที่ดี ที่เหมาะสม และเกิดประโยชน์

ลูกเอ๋ย.. จงเตือนตนอยู่เสมอว่า กายนี้พร้อมจะดับลงได้ทุกเมื่อ ความตายจะมาถึง ได้ตลอดเวลา กายนี้ไม่เข้มแข็ง แข็งแกร่ง กายนี้นุ่มนิ่ม พร้อมจะเจ็บจะป่วย จะล้มตายเมื่อไหร่ก็ได้

ฉะนั้น.. จงทำสิ่งที่ตนควรจะทำอยู่ ณ ปัจจุบันให้ดีที่สุด จงพิจารณาเช่นนี้ ลูกจะได้ไม่เป็นคนที่หลงในอดีต หลงในชีวิตที่มีอยู่ ว่ามันยังอีกยาวนาน หลงในอนาคต

ลูกทั้งหลายเอ๋ย.. ที่นี้ ให้เราลองมาพิจารณาถึงอุบัติเหตุ ที่มันเกิดขึ้นกับคนอื่นดู ถ้าลูกนั้น เคยเห็นภาพของอุบัติเหตุที่มีคนตาย ก็ลองนึกภาพนั้นขึ้นมาดู เด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ตัวเล็กๆ ติดตาม พ่อแม่ เพื่อที่จะไปทำธุระ แต่ว่าเกิดอุบัติเหตุรถชนกัน จนทำให้เสียชีวิตทั้งครอบครัว

พ่อนั้น.. ก็มีเลือดไหลออกจากจมูก มีเลือดไหลออกจากหัวที่แตก โดนกระแทกด้วยเหตุการณ์ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น ในคราวครั้งนั้น แขนและขาหัก และมีเลือดไหลออกมา

แม่นั้น.. โดนล้อรถทับ เพราะกระเด็นออกไป แม่นั้น ก็มีเลือดไหลทะลักออกมาจากท้องของแม่ เลือดไหลออกปาก

ลูกสาวนั้น หัวก็โดนกระแทก จนกะโหลกโผล่ออกมา เลือดไหลเป็นกอง กายของมนุษย์ ก็เป็นเช่นนี้ละ มีความอ่อนแอ ไม่มีความแข็งแรง คงทนอะไร ถ้าโดนอะไรกระแทกแรงๆ เข้าไป ก็เจ็บ ก็หัก ล้มตาย สิ้นใจเช่นนี้ละ เป็นธรรมดาของกายมนุษย์

และพ่อแม่ลูก 3 คนนี้ เขาก็ไม่คิดเหมือนกันว่าเขาจะมาเจอเหตุการณ์อย่างนี้เมื่อกี่นั้น ก่อนที่จะเกิดอุบัติเหตุ เขาก็ยังคุยกัน หยอกเล่นกันอยู่ ก่อนออกจากบ้าน เขาก็ยังแต่งตัวสวยๆ ยังมั่นใจว่าจะไปทำธุระสิ่งนั้นให้สำเร็จ แล้วจะพากันไปเที่ยวตรงโน้นตรงนี้

เขาก็ไม่รู้หรอกว่า ความตายนั้นจะมาถึง เขาก็ยังมีความสุขกับการที่จะออกเดินทางมาในครั้งนี้ แต่แล้ว เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด ก็มาถึง ทำให้เขาทั้ง 3 คน จบชีวิตลงก็เหมือนกันกับเรานั้นแหละ ที่ไม่ได้นึกถึงความตาย เราเอง ก็อาจจะเหมือนเขานั้นละ ที่ความตายมันจะมาเยือนเมื่อไหร่ ก็ไม่รู้ ชีวิตของคนเรา มันก็ไม่มีความเที่ยงแท้แน่นอนเลย มันต้องดับ ต้องตาย ตามกรรมของตน ที่ก่อ ที่ทำเอาไว้ ตามเหตุที่มันจะดับไป เหมือนเด็กคนนี้ ยังไม่ทันได้โตเลย อายุเพิ่งจะได้ 4-5 ขวบ ก็ต้องมาตายเช่นนี้เสียแล้ว เหมือนพ่อแม่ของเด็กคนนี้ ก็ยังหนุ่มยังสาวอยู่ ยังไม่ทันได้แก่สักเท่าไรเลย อายุเพียง 20 ปีกว่าๆ เท่านั้นเอง ก็ต้องมาตาย เช่นนี้

ฉะนั้น.. ความตาย ไม่ใช่บอกว่าเด็ก ยังไม่ให้ตาย ไม่ได้บอกว่า ยังไม่แก่ ไม่ให้ตาย แต่ความตาย มันจะมาเยือน เมื่อหมดเวลาจากโลกนี้ และที่สำคัญ ก็คือ เราเองก็ไม่รู้ด้วยสิ ว่าเราจะมีเวลาอีกนานแค่ไหน หรือว่า เวลาของเรา ใกล้จะหมดลงแล้ว

ฉะนั้น.. ภายนี้ จึงไม่ใช่ของเรา ภายนี้ จึงเป็นสิ่งที่เราไม่ควรลุ่มหลงในมัน สิ่งที่เราควรทำ ก็คือ ทำสิ่งที่ดี ที่เกิดประโยชน์ ให้กับดวงจิตของเรา และบุคคลที่ทำความดี ย่อมแน่นอนว่า จะไม่มีทางที่จะไปเบียดเบียนผู้อื่น เพราะสิ่งที่ตนทำนั้น คือ สิ่งที่ดี สามารถนำไปด้วยได้ เป็นกำไรของดวงจิต

แม้การออกบวช การมัวแต่นั่งประพาศ ปฏิบัติธรรม เราอาจจะคิดว่า เรา ไม่ได้ไปช่วยพ่อแม่ทำงาน ไม่ได้ไปช่วยสามี และลูก ไม่ได้ไปช่วยภรรยา แต่ว่า เราได้ทำในสิ่งที่เกิดคุณประโยชน์ อย่างแท้จริง เมื่อแผ่ให้แก่เขาแล้ว ถ้าเกิดมัวแต่พากันหมกมุ่น ทำแต่สิ่งที่ไม่สามารถนำไปด้วยได้ ก็จะแค่วอนขวยเลี้ยงกายไป พอเลี้ยงกายแล้ว เมื่อถึงเวลาที่ เราจะต้องคืนกายสู่ธรรมชาติ

คืนของทุกสิ่งบนโลก กลับคืนสู่ธรรมชาติ เราก็ต้องคืนไป แล้วออกจากโลกใบนี้ ร่างนี้ บ้านนี้ ที่นั่น ที่สร้างเอาไว้ที่สร้างไว้ ด้วยมือเปล่า แล้วจิตของเรา ก็ไม่รู้จักไปไหน

ฉะนั้น.. การออกบวช การประพาศ ปฏิบัติของเรา จึงเป็นการที่กำลังทำประโยชน์ ให้แก่คุณบิดา ให้กับสามีภรรยา ลูก ญาติพี่น้องของตน ซึ่งเป็นประโยชน์ที่แท้จริง ที่จะนำไปด้วยได้ และการประพาศ ปฏิบัติ ก็ยังช่วยให้ สภาวะจิตใจของเราดีขึ้น การปล่อยวาง มีมากขึ้น ความโกรธ ความโลภ และความหลง มีน้อยลง บุคคลผู้มีความหลง ความโกรธ ความโลภ และ ความโกรธ น้อยลง ย่อมสร้างสิ่งที่ไม่ดีกับคนรอบข้างนั้น ได้น้อยลง ตามกิเลสของตน ถ้าเกิดว่า เรามัวแต่ลุ่มหลง ไม่รู้จักประพาศ ปฏิบัติธรรม เราก็จะใจร้อน จะลุ่มหลง จะโลภ จะโกรธ มีแต่ทะเลาะวิวาท พากันจม พากันหลงอยู่บนโลกนี้

ลูกเอ๋ย.. เมื่อกายของเรา สมมุติมีขึ้นมา ก็เลยสมมุติถือครองว่า มีสิ่งนั้น สิ่งนี้ บ้านฉัน รถฉัน พี่ฉัน น้องฉัน ทุกสิ่งทุกอย่าง เลยเป็นของฉัน แต่เมื่อไรก็ตาม

ลูกเอ๋ย.. ที่กายอันบอบบาง กายอันอ่อนแอของเรา นี้ ถูกทำลาย ด้วยภัยอันตรายใด ภัยอันตรายหนึ่ง เมื่อถูกทำลายแล้ว จนถึงการใช้งานไม่ได้ กายของเรา นี้ดับสิ้นลง สิ่งใดเล่า ที่เป็นของเรา แม้แต่พี่แต่น้อง ที่ร้องไห้เสียใจว่า เราจากเขาไป ลึกๆ ในจิตใจแล้ว เขานั้นก็ยังกลัวเรา เราตายไปไม่กี่ชั่วโมง เขาไปเข้าห้องน้ำ ก็กลัวผีเราเสียแล้ว

ฉะนั้น.. อะไรเล่าที่เป็นของเรา ทรัพย์สมบัติ ก็ดี ลาภยศ ชื่อเสียง ก็ดี บุคคลที่รักเรา หรือเรารัก ก็ดี ทำยที่สุด ก็แค่ทิ้งกลับคืนสู่โลก เพราะสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น เรามาสมมุติ ยืมเอาบนโลก ทั้งกายของเราด้วย เมื่อเรากลับ ก็กลับมือเปล่าไม่มีสิ่งใดเป็นของเราเลย

เมื่อทุกคนพิจารณาเช่นนี้แล้ว เห็นแล้วว่า กายนี้.. มีน้ำเลือด น้ำเหลือง

กายนี้.. พร้อมที่จะเจ็บ จะปวด และจะตายได้ทุกเมื่อ

กายนี้.. ก็ไม่ต่างอะไรจากขวดน้ำ ที่บรรจุน้ำเอาไว้ เมื่อเปิดฝา เทลงเมื่อไหร่ น้ำก็พร้อมที่จะไหลออกมา เหมือนเลือดของเรา ถ้าถูกบาด ถูกทำร้าย สักจุดใดจุดหนึ่ง เลือดก็ไหลออกมา

อุบัติเหตุ เคราะห์กรรม ภัยพิบัติ ภัยอันตรายต่างๆ เกิดขึ้นได้ทั้งภายนอก และภายใน

กายนี้ ไม่เที่ยงแท้ พร้อมตายอยู่เสมอ เมื่อพิจารณา จนเห็นความจริงเช่นนี้แล้ว จิตของเราก็จะเบาบางลง จากความยึดติด ตัวตน และกาย

ลูกเอ๋ย.. เมื่อนั้นแล จิตของเราก็จะสงบลง ลูก เมื่อจิตสงบ รู้แจ้ง เห็นความเป็นจริง นึกถึงกายของตน ก็เห็นภาพ ที่มันดับสลายไป นึกถึงกายของใคร ก็นึกถึงภาพ ที่มันดับสลายไป นึกถึงบ้าน ถึงรถ ถึงเรื่องราวที่ดี หรือไม่ดี ก็เห็นความดับ ความสลายไป ทำยที่สุดแล้ว ทุกอย่างว่างเปล่า เราก็ภาวนาไปเรื่อยๆ อยู่กับความว่าง อยู่กับความไม่มี ทำเช่นนี้ละ พระยาธรรม.. จิตของเรา ก็จะสามารถเข้าถึงกรรมฐานได้ และการพิจารณาซากศพ ที่มีเลือดไหลออกมา เป็นปกติ ก็ไม่ได้จำเป็นหอรอกลูก ที่เราจะต้องนึก เห็นแต่ซากศพที่มีเลือดไหลออกมา

เราสามารถพิจารณา ถึงเลือดที่เรายังไม่ตาย ที่ขังอยู่ในตัว พิจารณาถึง ถ้าเกิดว่าเราถูกมีดบาด เลือดก็ไหลออกมา พิจารณาถึง กายของตน กายของผู้อื่น เมื่อเกิดอุบัติเหตุ เลือดก็จะไหลออกมาพิจารณาถึง กายที่ตายเอง ดับเอง โดยไม่มีอุบัติเหตุ แต่ป่วยตาย หรือว่ามีเหตุอื่นให้ตาย ถ้าตายไปแล้ว 4-5 วัน เลือดก็ไหลออกมา เป็นปกติของมันอยู่อย่างนั้น มันเหมือน กองเลือดที่มีเนื้อหนังหุ้มห่อ เมื่อไรที่เนื้อหนังนั้นผุพังลง เลือดย่อมไหลออกมา เป็นธรรมดา เราสามารถที่จะพิจารณา ในหลายสิ่งหลายอย่าง หลายเหตุการณ์ เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. ให้เรารู้แจ้ง เข้าใจตามความเป็นจริง เห็นความจริงของกายมนุษย์ เข้าใจมัน อย่างแจ่มแจ้ง

ถอดถอนความลุ่มหลงในกายของตน กายของผู้อื่น ในสิ่งของ ข้าวของ ลาภยศ สรรเสริญต่างๆ จนจิตของเราว่าง เมื่อจิตเราว่าง ย่อมสงบ ลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรม ให้ลูกได้เข้าใจถึงการ
พิจารณาซากศพ ที่มีเลือดไหลออกมาเป็นปรกติ ลูกจะได้เตือนสติตน ให้นึกถึงความตาย
อยู่เสมอ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตา ไว้โอกาสหน้าลูกจะมาเฝ้าฟังธรรม
ใหม่ นะเจ้าคะ
วันนี้ ขอกราบลาไปทำหน้าที่ก่อน พระพุทธเจ้าค่ะ
สาธุ

ตอนที่ 152 **อสุภะ ซากศพที่มีเลือดไหลออก แบบที่ 2**

ในเช้าของวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบขอบน้อมเข้าเฝ้าทูลถามธรรม กับองค์พระพุทธบิดา องค์
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม
เมื่อข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบขอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้
เฝ้าทูลถาม พระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะมาเฝ้า
ทูลถามถึงกรรมฐาน กองที่ 18 ในแบบที่ 2 คือ การพิจารณาทรงอารมณ์ไว้กับซากศพ
ที่มีเลือดไหลออกมาเป็นปรกติ นะเจ้าคะ

ขอพระพุทธองค์โปรดทรงชี้ทางสว่าง แนะนำกรรมฐานในแบบที่ 2 ของกองที่ 18
แก่ลูกด้วยเจ้าคะ จะได้น้อมไปปฏิบัติตาม พระพุทธเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงหลับตาลง ภาวนาเกิดลูก ตั้งใจทำสมาธิ โดย
การรวบรวมจิต กาย และใจ ให้เกิดความสงบก่อน ลูก เมื่อจิต กาย และใจ สงบ พอแล้ว
ข้างหน้าก็จะสว่าง โลง จิตนั้น ก็จะไม่นึก ไม่คิด เรื่องอื่นใด จิตนั้น ก็จะว่างๆ โลงๆ เมื่อ
จิตว่างๆ โลงๆ แล้ว เราก็มานึกคิดเช่นนี้เกิดลูก

กายของคนเรานั้น เกิดขึ้นมาแล้ว สมมุติว่า มีรูปร่างหน้าตา อย่างนั้น อย่างนี้ แล้ว
ก็มาลุ่มหลงกันและกัน มารัก มาหวง มาหวงແறกัน มายึดติดกัน เธอคือ คนรักของฉัน
ฉันคือ คนรักของเธอ บางคน ลุ่มหลงในกายของบุคคลอื่น จนยอมผิดศีลธรรม จนยอมทำ
ผิด แม้แต่ตกนรกทั้งเป็นก็ยอม เพราะมัวแต่หลงในร่างกายของมนุษย์

วันนี้ เราเป็นนักบวชแล้ว เป็นผู้ประพฤติ ปฏิบัติธรรมแล้ว เราลองมาทบทวนดูเถิด
ว่า การที่เรานั้นออกบวช บำเพ็ญมา เราสามารถที่จะชำระกามราคะ หรือว่าเชื้อแห่งความ
ลุ่มหลงในร่างกาย นะลูก ที่ยังมีการลุ่มหลงในกาย ของตน ลุ่มหลงในกายของคนอื่น ยังไป
นึก ไปปรุงแต่งถึงเรื่องกามราคะ ถึงเรื่องความลุ่มหลงในร่างกาย การร่วมรัก ยังจมอยู่ใน
เชื้อเหล่านี้ หรือเปล่า

ลูกเอ๋ย.. ความลุ่มหลงที่เกิดกับบุคคล ผู้ไม่ใช่นักบวช ก็คือ ยังจมอยู่กับสิ่งเหล่านี้ คือ เชื้อราคะ บางคนที่มีมาก ก็ผิดศีล ผิดธรรม คนที่แต่เพียงพอดี ก็ติดอยู่ในบ่วงของความรัก ความหลง ก็เลยยังยึด เป็นบ่วง ถ่วงเอาไว้เป็นครอบครัว บุคคลผู้ที่เป็นนักบวชแล้ว ที่ยังมีเชื้อเหล่านี้อยู่ ก็ยังคงถูกกิเลส แห่งความหลงในกายตน กายของบุคคลผู้อื่น กิเลส แห่งความรักในกายตน รักในกายของบุคคลผู้อื่นนั้น ครอบงำ จนทำให้ตนนั้นเร่าร้อน รุ่มร้อน จนไม่เป็นอันปฏิบัติ เป็นบางครั้ง บางอารมณ์

บุคคลที่มีเชื้อเหล่านี้มาก แม้จะเป็นนักบวช ก็ยังคงใช้ถ้อยคำ หรือว่าใช้ความคิด การกระทำ ละเมิดผิดศีล เพื่อที่จะสนอง กิเลส ความหลงในกายตน หลงในกายของบุคคลผู้อื่น

พระยารธรรมเอ๋ย.. เมื่อเราตรวจดูความลุ่มหลง ของบุคคลผู้อื่น ของตัวเราเอง เราก็พอจะรู้แล้วสินะ ลูก.. ว่าเรายังพอเหลือเชื่อ เกาะกินจิตใจของเรา จนเป็นทุกข์อยู่ เป็นบางคราว เมื่อรู้เช่นนี้แล้ว เราก็ไปพิจารณาถึงกายของเรา กายนี้มันก่อเกิดมาจากความรัก ความหลง มันรวมตัวก่อมาจากกิเลสตัณหา นั้นละ มันเลยถูกสร้างขึ้น มาให้มีฮอร์โมน ต่างๆ ในร่างกาย ทั้งหญิง และชาย ต้องการ

ที่นี้ เราก็รู้เท่าทันกายนี้ ว่ากายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ตัวตนของเรา ความต้องการ การดิ้นรนชวนวាយ อยากจะมีคู่ครอง อยากจะมีผู้ร่วมรัก อยากจะมีคนนั้นคนนี้ มาครองในกาย

นั่นคือ เชื้อกิเลส ที่มันอยู่ในร่างกาย จิตของเรา ไม่ใช่กายนี้ กายนี้ ไม่ใช่ของเรา มันไม่ใช่ของเราอย่างไรเล่า ก็ถ้ามันเป็นของเรา เราก็ต้องสั่งมันได้ ให้หยุดลุ่มหลง หยุดต้องการ แต่ที่เราสั่งมันไม่ได้เลย

เรามีหน้าที่เพียงแค่ว่า ฝึกจิตของเรา ให้มีพลังอำนาจที่รู้ทัน และอยู่เหนือความต้องการของมัน เอาชนะมันให้ได้ต่างหากเล่า

ฉะนั้น.. มันเหมือนเป็นศัตรูกับเรา มันเหมือนเป็นผู้ร้าย ที่คอยฉุดเราให้อยู่ในคุก คุกแห่งการเกิด คุกแห่งการแก่ การเจ็บ และการตาย เราพยายามดิ้นให้จิตของเราชนะ เพื่อที่จะได้ไม่ต้องติดอยู่ในคุกแห่งการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่ต้องตกอยู่ในใต้อำนาจแห่งการรัก โลภ โกรธ หลง อีกต่อไป

ฉะนั้น.. เมื่อมีความหลง จงรู้ให้ทันมันเถิด มีความรัก ความโลภ และความโกรธ เราก็จงรู้ให้ทันมันว่า เราต้องชนะมัน ไม่ใช่ตกเป็นทาสของมัน กายของเขาก็เป็นเช่นนั้น และวิธีที่จะชนะมัน ให้ทำเช่นนี้ ลูก

สมมุติกายของบุคคลผู้หนึ่งขึ้นมา ผู้หญิงที่สวยงาม มีรูปร่างหน้าตาผิวพรรณผ่องใส

สวยงามน่ารัก น่าใคร่ น่าอยู่ใกล้ สัมผัส

สมมุติความสวยงามนี้ขึ้นมา ผู้หญิงคนนี้ ทำให้เรารู้สึกหลงใหล ในกายแบบนี้ มีรูปร่างแบบนี้ จนเราไม่เป็นอันปฏิบัติ จนเราต้องผิดศีล ผิดธรรม จนเราต้องละเมิดผิดศีล เบียดเบียนตน เบียดเบียนผู้อื่น กระทำในสิ่งที่ไม่เหมาะสมมากมาย เช่น ถ้าครองเรือนอยู่ ก็ผิดต่อลูกต่อภรรยา

ถ้าเป็นนักบวช ก็ผิดศีลในความคิด ผิดศีลด้วยคำพูด และจิตใจก็ฟุ้งซ่าน ไม่อยู่ในกรอบของความสำรวม นึกถึงผู้หญิงสวยๆ ผิวขาว หน้าตาดี ที่เต็มไปด้วยสิ่งล่อหลอกให้เรา ลุ่มหลงในนั้น นึกภาพผู้หญิงคนนี้ขึ้นมาดู แล้วนึกเข้าไปว่า ผู้หญิงคนนี้ดูสวยงาม สง่า ยิ่งนักแต่ถ้าเกิดว่า เรามองให้ทะลุในผิวกาย ก็มีน้ำเลือด น้ำเหลือง มีเนื้อ มีกระดูก มีอวัยวะต่างๆ ที่เป็นสิ่งสกปรก โสโครก ที่ซ่อนอยู่ในนั้น

ร่างกายนี้.. ซ่อนด้วยซากศพ ซ่อนด้วยความแค้น ซ่อนด้วยความเจ็บ ร่างกายนี้ วันนี้จะสวยงาม ก็สวยแต่เพียงภายนอก ถ้าเกิดว่า ลองเอามีดกรีด ขำแหละเอาหนังออกไป ก็คงจะมีแต่ เอ็น เลือด เนื้อ สิ่งที่น่ากลัว ซ่อนอยู่ข้างใน เหมือนหีบศพอันสวยงาม มองภายนอกก็สวยงามยิ่งนัก แต่เปิดดูข้างใน ก็มีความน่าเกลียดน่ากลัว เน่าเหม็น

กายนี้.. ซ่อนด้วยความแค้นซ่อนด้วยโรคต่างๆ และซ่อนด้วยความตาย เราจะไปลุ่มหลงทำไมเล่า พิจารณาถึงร่างกายอันสวยงาม ด้วยความเป็นจริง เช่นนี้

ลูกเอ๋ย.. แล้วสมมุติว่า ผู้หญิงคนนั้น เกิดอุบัติเหตุโดนรถชน มีคนส่งข่าวว่า ผู้หญิงคนนั้นถูกรถชนตายเสียแล้ว ภาพที่ชัดเจน คือ หน้าเปี้ยว กะโหลกแตก เลือดไหลนองออกมาท่วมตัว กายของเขาที่เคยสวยงาม บัดนี้ เต็มไปด้วยเลือด ตามตัวของเขา มีแต่แผล มีแต่ความน่าเกลียดน่ากลัว มีแต่เลือดที่ท่วมกาย เขาตายแล้ว นอนแน่นิ่งแล้ว เลือดของเขาก็ไหลออกมา ความไม่สวยไม่งามก็ออกมา ความเจ็บ ความแค้น ความไม่มีความสวยงามนั้น ซากศพที่ซ่อนอยู่ในความสวยงามนั้น ก็ออกมา ให้เราได้รู้ ได้เห็น นี่หรือคือ กายที่เราลุ่มหลงนัก นี่หรือคือ กายที่เรายอมผิดศีล ผิดธรรม เบียดเบียนภรรยา เบียดเบียนลูก ครอบครัว นี่หรือ คือ กายที่เรายอมเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เพราะว่า เป็นนักบวชแล้ว แต่ไม่รักษาศีล นี่หรือ คือ สิ่งที่เรายอมทุ่มเท ทุกสิ่งทุกอย่าง

แท้ที่จริงแล้ว ก็คือ พญามารที่มาหลอกล่อให้เราลุ่มหลง คือ พญามารของความอ่อนโยน และสวยงาม เมื่อมันปรากฏร่าง สิ่งที่แท้จริงของมันออกมา มันก็ไม่ต่างอะไร จากพญามารที่เน่าๆ เหม็นๆ ที่มันชี้เหว่ ที่เราเห็นปั๊บแล้ววิ่งหนีเลย มันเป็นเพียงแค่พญามารที่เอาสิ่งสวยงามมาคลุมกาย

เหตุใดเล่า จึงต้องไปลุ่มหลงกับมัน และที่สำคัญ ก็คือ กายของมนุษย์เราก็เป็น

เช่นนี้ ของเรา ก็เหมือนของเขา วันหนึ่งก็ต้องตาย ของเรา ซ่อนด้วยของเน่าเหม็น น่าเกลียดน่ากลัว ซ่อนด้วยความแค้น ความเจ็บ และความตาย ซ่อนด้วยศพ ที่อยู่ในกายนี้ เราก็อยู่กับศพ เราก็อยู่กับความแค้น อยู่กับความเจ็บ เราก็อยู่กับของ ที่มันน่าเกลียดน่ากลัว ซ่อนอยู่ในตัวเราเยอะแยะมากมายเหมือนกัน เราตัวคนเดียว ก็น่าเกลียดพอแล้ว ยังจะอยากไปยึดครองได้คนนั้นคนนี้มา ให้มันเป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่ากลัว เพิ่มขึ้นมาเป็น 2 กอง เราไม่ต้องไปลุ่มหลงอีกต่อไปแล้ว

ที่นี่ เมื่อเราพิจารณา รู้แจ้ง เห็นตามความจริง ทั้งกายตน กายผู้อื่น ก็จะทำให้ตน กระจางแจ้งในความลุ่มหลงนั้น ก็จะถูกลอนไป ถ้าเกิดว่า เราเป็นผู้หญิง เราก็พิจารณาถึง กายของผู้ชาย ที่มีรูปร่างหน้าตาหล่อ น่าหลงใหล น่ารักใคร่ของผู้คนมากมาย ที่ทุกคนยอม เสียหน้าตา ยอมเสียใจ ยอมทุ่มเท ทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้เข้ามาครอบครอง บางคนสมัยนี้ ถึงกับต้องไปทุบไปตีกัน ไปเบียดเบียนกัน ฆ่ากัน เพื่อแย่งผู้ชายมา จึงพิจารณาให้เห็นความเป็นจริง ความแค้นซ่อนอยู่ในกาย ของผู้ชายคนนั้น อีกหน่อยผมก็จะหงอก ตาก็จะมัว ผิวพรรณที่เคยผ่องใส ก็จะเหี่ยวแห้งไป ถ้าเอาเนื้อออกไป ก็มีแต่โครงกระดูก

ถ้าเกิดวันหนึ่ง โดนรถชนตุมขึ้นมา เขาย่อมต้องจมอยู่กับกองเลือด เลือดต้องไหล ออกจากกายเป็นธรรมดา เพราะมีแต่ผิวหนัง ที่หุ้มห่อ เลือดเนื้อเอาไว้เท่านั้นเอง เขาก็มี อาหารเก่า อาหารใหม่ ลำไส้เล็ก ลำไส้ใหญ่ อวัยวะเหมือนกันกับเรา ต้องทำความสะอาด ร่างกายอยู่เสมอ ความแค้น ความเจ็บ ความตาย ศพนั้น..ก็ซ่อนอยู่ในตัวของเรา แล้วเรา ทำไม่ถึงได้โง่งเช่นนี้เล่า มัวแต่ไปทุบตีกัน ยื้อแย่งกัน เพื่อให้ได้มา แล้วเราทำไม่โง่ง เช่นนี้เล่า

ออกบวช รักษาศีลแล้ว ก็ยังไปจดจ่อกับรูปร่างของชายคนหนึ่ง ที่ก็เป็นแค่สิ่งที่มี การหลอกลวง เรา ซ่อนอยู่ในนั้น

จงทำความเข้าใจกับกายของคนที่เราลุ่มหลง แล้วพิจารณา

เรามัวแต่หลงในกายของตน

มัวแต่หลงในกายของผู้อื่น

ทั้งที่ที่นั่งอยู่ตรงนี้ มันก็เต็มไปด้วยกองเลือด

เต็มไปด้วยซากแห่งกระดูก เต็มไปด้วยน้ำเหลือง

เต็มไปด้วยของสกปรกโสโครก อยู่ในตัวของเรามากมาย

เมื่อกายของเขาก็เป็นเช่นนั้น กายของเราก็เป็นเช่นนั้น แล้วมัวแต่ลุ่มหลงกัน เพื่ออะไรเล่า อย่างหลงเลย อย่ายึดติดในกายนี้เลยจริงๆ แล้ว กายของเราสกปรกน่ากลัวยิ่งนัก

แม้แต่ตัวเราเอง เมื่อเรามองให้ดี ก็มองเห็นความสกปรก น่ากลัว ที่อยู่ในเรา เมื่อ

เรามองผู้อื่น เขาก็ไม่ต่างจากเรา โลกใบนี้ มีมนุษย์มากมาย แต่ทุกร่างกายของมนุษย์ ก็เหมือนกัน ไม่ได้มีความแตกต่างกันเลย ล้วนแล้วแต่มีผิวหนังหุ้มห่อ ห่อสิ่งที่มันสกปรก เน่าเหม็นเอาไว้ ถ้าเกิดว่า เนื้อหนังที่หุ้มห่อนั้นผุพังไปเมื่อไหร่ ก็มีเลือด มีเนื้อเน่าเหม็นไหล ออกมาทุกๆ คน ไม่แตกต่างอะไรเลย

กายนี้ เป็นที่น่าเกลียดน่ากลัว เพราะว่า มันซ่อนด้วยกิเลสตัณหา คือ ความรัก โลก โกรธ หลง ที่เป็นเชื้อแห่งการล่อหลอกขึ้นมา

เหตุที่มันเกิด ก็น่าเกลียดน่ากลัวอยู่แล้ว ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธมันติดตรงไหน มันมีแต่ความรุ่มร้อน เราร้อน มีแต่ความขยะแขยง น่าเกลียดน่ากลัว มีแต่ความหนักหน่วงที่ต้องแบก ต้องจมอยู่กับมัน มันก่อรวมกันมา หลอมกันมา ก่อเกิด เป็นตัวของเรา ตัวเราก็ต้องน่าเกลียดน่ากลัว เหมือนมันนั่นแหละ มีความโลภอยู่ในตัว มีความโกรธอยู่ในตัว มีความหลงอยู่ในตัว และก็มีความรักอยู่ในตัว ร่างกายนี้ มันน่ากลัว ยิ่งนัก ร่างกายของผู้อื่น ก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน

ทีนี้ เมื่อเราพิจารณาตามนี้แล้ว เราก็เริ่มที่พิจารณาเห็นความจริง กายของเราเน่ นิ่ง เห็นกระดูกของตน เป็นสีขาวสว่าง คล้ายพระธาตุ เห็นกายของตัว ว่าง โล่ง เห็นกาย ของตนเบาสบาย

เพราะตนขจัดเอา ความหลง ความโลภ และความโกรธ ออกจากตนเสียแล้ว ตนที่มีอยู่ ก็สมมุติว่า มี มี เพื่อศึกษาบำเพ็ญ มี เพื่อนำพาจิตของตน ให้อยู่เหนือจิตทั้งหลาย เหล่านั้น

พระยารธรรมเอย.. เมื่อลูกทั้งหลาย ตั้งใจทำจิตให้ว่าง แล้วพิจารณาดูตามความเป็นจริงเช่นนี้ ย่อมเห็นในคำว่าเขา ในคำว่าเรา อย่างชัดเจน เมื่อเห็นได้อย่างชัดเจน และวางได้ เมื่อนั้นละจึงจะสามารถเข้าสู่ฌานได้ และไม่ยึด ไม่ถืออะไรอีกต่อไปแล้ว

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรม ให้ลูกได้ฟัง และทำความเข้าใจตลอดอนเชื้อแห่งความลุ่มหลง ที่อยู่ในตัวของเรา ที่หลงในกายของคนอื่น

ให้ลูกทั้งหลาย.. ได้รู้จักกายของมนุษย์ ที่แท้จริง แล้วก็ปล่อยวางใน *ความลุ่มหลง* นั้น

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ วัันพຼ່งนี้ ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ นะเจ้าคะ วัันนี้ กราบขอลาไปก่อน เจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 153 **อสุภะ ซากศพที่มีเลือดไหลออก แบบที่ 3**

ในเช้าของวันที่ 20 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปิตา องค์พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าทูลถามธรรม
เมื่อข้าพระพุทธเจ้า ได้เข้าเฝ้านอบน้อมต่อพระพุทธรูปองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูล
ถามธรรม ดังนี้ว่า...

“ ข้าแต่องค์พระพุทธรูปิตา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะมาขอ
เข้าเฝ้าทูลถาม ถึงการปฏิบัติในสมาธิ กองที่ 18 แบบที่ 3 คือ การพิจารณาเห็นศพ ที่มี
เลือดไหลออกมาเป็นปรกติ นะเจ้าคะ เราจะมี การพิจารณาแบบไหน ยังไงละเจ้าคะ เรา
จะได้เข้าถึงกรรมฐานกองนี้ได้ อย่างถูกต้อง ถูกวิธี และชำระกิเลสแห่งตนได้ นะเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอ๋ย.. จงตั้งใจฟังให้ดีเกิดลูก แล้วพิจารณาตาม

พระยารธรรมเอ๋ย.. เตรียมจิตเตรียมใจให้พร้อมเกิด หายใจเข้าลึกๆ หายใจออก
ผ่อนคลาย ลืมทุกสิ่งทุกอย่าง ให้เหลือเพียงแต่ จิตที่ว่าง โลง เบา สบาย พร้อมที่จะคล้อย
ตาม เสียงธรรมที่ได้ยิน และจงตั้งใจฟัง

ลูกเอ๋ย.. เมื่อลูกตั้งใจฟังเสียงธรรมนี้ และการพิจารณาตามเสียงธรรมนี้ ก็จะช่วย
ลอกสิ่งต่างๆ ที่มันคลุมดวงจิตของลูกไว้ออก จะค่อยๆ ปอกออกไป ทีละสิ่ง ทีละอย่าง

พระยารธรรมเอ๋ย.. เมื่อลูกนั้น ลอกเอาสิ่งที่ปกคลุมในดวงจิตของลูก ออกเสียหมด
แล้ว ลูกนั้น.. ย่อมต้องมีจิตที่สงบ สว่าง ว่าง

พระยารธรรมเอ๋ย.. คนที่ทำสมาธิไม่ได้.. ก็เป็นเพราะว่ามีสิ่งต่างๆ ทั้งหลายมากมาย
ปกคลุมจิตเอาไว้ให้รุ่มร้อน ให้คอยเป็นทาสของสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ก็เลยทำสมาธิไม่ได้
และการพิจารณาซากศพ พิจารณาให้เห็นความเป็นจริงนั้น ก็เป็นเพราะว่า จะได้ดับสิ่งที่
มันครอบงำ คือ ความหลงในกาย ทิ้งไป เพื่อที่จิตนั้น จะได้ว่างเปล่า เพื่อที่จิตนั้น จะได้
หลุดจากสิ่งยึดถือต่างๆ จิตนั้น ก็จะได้สงบ และสว่าง ลูก

ฉะนั้น.. ให้พิจารณาตามเช่นนี้เกิดลูก ร่างกายของเราที่ นั่งขัดสมาธิอยู่ตรงนี้มี
โครงกระดูก เป็นสิ่งที่ประกอบเป็นโครงเอาไว้ให้เป็นรูปร่างหน้าตาเช่นนี้ ถ้าเกิดไม่มีกระดูก

ส่วนของแขน มีแต่เนื้อหนัง ก็ใช้งานไม่ได้

ถ้าเกิดว่า ขาดโคจรกระดูก ที่เป็นสิ่งที่ยึดให้กายทรงตัวไว้ได้ ในส่วนหนึ่งส่วนใดไป ก็คงไม่มีสิ่งนั้น เช่น กระดูกขา กระดูกแขน กระดูกที่อยู่ในกะโหลก อยู่ในศีรษะ กระดูกสันหลัง ถ้าขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไป ก็คงไม่มี แล้วก็ไม่มีเนื้อ มีหนัง มีเส้นเอ็น มีเลือด มีสิ่งต่างๆ ทั้งหลายเหล่านี้ เป็นต้น ในการประกอบกันมาเป็นร่างกาย ในแก้มของเรา ก็มีแต่เลือด เนื้อ มีหนังหุ้มห่อ ในมือ ในตัว ทั้งหมดในร่างกายนี้ ก็เป็นเช่นนั้น เป็นปรกติ

คล้ายกันกับถุงแกง ที่มีถุงหุ้มห่อ มีแกงอยู่ข้างใน ไม่แตกต่างอะไรเลย เมื่อถูกเจาะ หรือว่าเปิดปากถุง สิ่งที่มันซ่อนอยู่ข้างใน ก็จะไหลออกมาเป็นปรกติ อย่างนั่นเอง

ถ้าสมมุติว่า เรานั่งอยู่ตรงนี้ แล้วอยู่ๆ มีใคร เขาเอาปืนยิงเข้ามาหาเรา โดนไปในส่วนใดส่วนหนึ่ง ของอวัยวะในร่างกายเรา เช่น โดนหัวก็ดี โดนที่หัวใจก็ดี โดนที่แขน หรือที่ท้อง โดนที่ขา โดนตรงไหนก็ตาม เราก็จะเหมือนถุงแกงที่ถูกเจาะ ก็จะมีน้ำเลือด น้ำเหลือง มีสิ่งที่มันไหลออกมา ที่มันสกปรก ที่มันเจ็บ มันปวด แล้วถ้าเกิดว่า เราโดนยิงไปหลายนัด เราก็จะต้องตาย ล้มตาย นอนตายอยู่ตรงนี้ นี่ถึงภาพของตน ที่เมื่อถูกทำร้าย นอนตาย แน่ๆ ด้วยเลือดที่ไหลออกท้อง ออกจากหัว ออกจากแขน ออกจากหลัง ด้วยร่างกายที่ถูกยิงด้วยกระสุนหลายนัด เราก็นอนตาย จมอยู่กับกองเลือด

กายนี้..ก็เป็นธรรมดาเช่นนี้ มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป มันครอบจิตของเรา เอาไว้ ให้เราเกิดความลุ่มหลง

ที่นี่ เราก็มาดูในกายภายในของเราอีก.. เหมือนบางคนที่ถูกฆ่าถูกยิงไปแล้ว เป็นผีแล้ว คำว่า เป็นผี ก็คือ จิตที่ไม่มีบุญกุศลมากมาย ไม่ได้สร้างสิ่งสมบุญเอาไว้ ที่เต็มไปด้วย กิเลส และตัณหา คือ ความรัก โลภ โกรธ หลง ที่ครอบงำอยู่ ทำให้จิตดวงนั้นเกิดการอาฆาต จองเวร กายภายในของเขา ก็จะกลายเป็นผีที่ติดอยู่ตรงที่ถูกฆ่า ถูกยิงนั้น แล้วก็ติดอยู่ในภูมิตรงนั้น แล้วก็ร้องไห้ รุ่มร้อน ทุกข์ อาฆาตจองเวร อยู่ในที่ตรงนั้น

พระยารธรรมเอ๋ย.. กายก็โดนยิง จนมีแต่เลือดไหลนอง กองกับพื้น จิตนั้นก็ยังคงความลุ่มหลง หลงในกายว่าเป็นเรา เป็นของเรา ทั้งที่ถ้าเป็นของเรา

- เราก็ต้องไม่ให้เขายิงเข้าได้สินะ
- เราก็ต้องห้าม ไม่ให้เจ็บได้สินะ
- เราก็ต้องห้าม ไม่ให้ตายได้สินะ

แต่จิตก็ยังมี ความลุ่มหลง ว่าตัวที่นอนแน่นิ่งไปนั้น คือตัวของเรา ยังอาฆาตแค้นว่า คนนั้นมันฆ่าเรา คนนี้มันฆ่าเรา ทั้งที่ในความเป็นจริง เขาฆ่า ในสิ่งที่ เป็น เนื้อ หนัง ในสิ่งที่ เป็น กระดูก และมีเลือด ในสิ่งที่ เป็น สิ่งสร้างของธรรมชาติ ที่สร้างขึ้น มา เพื่อให้

เรานั้นหิบบิรมไปใช้ทำในสิ่งที่เกิดประโยชน์

เขากำลังยิง กำลังฆ่า สิ่งที่ทดสอบให้เราคิดว่า เป็นตัวเป็นตนของเรา ต่างหาก แต่เขาไม่ได้ฆ่าเรา จิต เมื่อคิดว่า นั่นคือตัวของตน เลยคิดว่าเขาฆ่าตน จิต เมื่อออกจากกายไปแล้ว ก็ยังมีกายภายใน ที่คลุมจิตเอาไว้อีก และกายภายในนั้นมาจากไหน ก็มาจากผลของการกระทำ การกระทำ มาจากไหน ก็มาจากเชื้อแห่งกิเลส และตัณหา คือ ความรัก โลภ โกรธ และหลง หลงยึดว่า นั่นคือตัวของตน ถูกคนอื่นฆ่า ก็เลยโกรธ อาฆาต และจองเวร รักในกายของตน เกลียดในกายของบุคคลผู้อื่น ที่มาทำร้ายกายของตน ก็เลยเกิดความโกรธแค้น

พลังแห่งความโกรธแค้นเหล่านั้น ก็เลยเป็นกรรมที่ตนทำ เลยส่งผลมาเป็นกายภายใน ที่คลุมตนเอาไว้ ครอบตนเอาไว้อีกชั้นหนึ่ง กายก็ถูกยิงตาย เลือดไหลนอง จิตออกจากกายแล้ว ก็เลยยังมีสภาพเปื้อนเลือด มีเลือดไหลนองออกจากตัว เหมือนกัน กับคนที่นอนตายอยู่ตรงนั้นเพราะตนยังไปยึดตัวนั้น มาเป็นตัวของตน ตนก็เลยมีกายภายในที่เป็นเช่นนั้นอีก และเพราะว่ายึดกับกายตนนั้น ก็เลยมานั่งเฝ้าอยู่ตรงนั้น

พระยารธรรมเอ๋ย.. จิตเมื่อยึดติด เมื่อสร้างกรรม เมื่อถูกกิเลสตัณหาครอบงำ ย่อมเป็นเช่นนั้นแหละลูก กายภายนอก ก็ครอบงำเรา ความรัก โลภ โกรธ หลง ก็ครอบงำเรา กรรมวิบาก กรรมที่เราก่อเราทำมาจาก เชื้อเหล่านั้น คือ ความรัก โลภ โกรธ หลง ก็มาครอบเราอีกทีหนึ่ง ตายไปแล้ว ก็เลยยังไม่มีความสุข จิตก็เลย ยังรุ่มร้อนเร้าร้อนลุ่มหลง และยึดติด จิตดวงนั้น ก็เลยเป็นทุกข์อยู่เช่นนั้น ลูก

ถ้าสมมุติว่า กายนี้ โดนยิงจนเลือดไหลนองเต็มพื้น แต่ดวงจิตดวงนั้น รู้เท่าทันว่า นี่คือกรรมก้อนสุดท้าย ที่เราต้องชดใช้ในชาตินี้ และจิตดวงนั้น ก็ได้สร้างบุญ สร้างบารมีในระดับหนึ่ง จิตดวงนั้น ไม่ติดอยู่กับกาย จึงเลื่อนไปสู่ภูมิของเทวดา ไปเกิดเป็นเทพบุตร อยู่ในสวรรค์ชั้นฟ้า มีวิมานแก้ว วิมานทอง มีบริวารมากมาย แต่ว่าจิตดวงนั้น ก็ยังคงถูกความสุข ความสบาย ครอบงำให้ลุ่มหลง และจมอยู่ในสวรรค์ จมอยู่ในความหลงในความละเอียดประณีตเหล่านั้น แล้วก็ไปติดอยู่ตรงนั้น ไปเสวยสุขอยู่ตรงนั้น แล้วก็ยึดว่าเป็นตัวเป็นตน เป็นของตน

เมื่อกาลเวลามันผ่านไปทุกวันๆ จนถึงวันหนึ่ง เมื่อบุญของตนที่สร้างสั่งสมไว้นั้นหมดลง วิมานแก้ว วิมานทองสลายละลาย บริวารทั้งหลาย สูญหายไป กายที่เป็นกายทิพย์ที่สวยงามนั้น ก็สลายหายไป จิตก็ต้องกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ใหม่ มาครองในกายหยาบ ที่มีการเกิด แก่ เจ็บ และตาย อีกครั้งหนึ่ง

และในยุคนั้นขาดคำสอน คือ ว่างเว้นจากธรรมคำสอนขององค์พระพุทธเจ้าแล้ว จิตดวงนั้น ก็มาเกิดในช่วง ที่มีแต่คนที่เห็นแก่ตัว สร้างบาปสร้างกรรม ผลอย่าง จิตดวงนั้น ก็ผลไปสร้างบาปสร้างกรรมกับเขาด้วย ก็เลยตกสู่นรกไป

นี่แหละ **พระยารธรรมเอ๋ย..** คือ กายของเรา คือสิ่งที่ทำให้เราลุ่มหลง ในตัวใน ตนของเรา หลงทั้งมุมที่ดี หลงทั้งมุมที่ไม่ดี ถูกเขาฆ่า ไปโกรธ ไปยึดติด อาฆาตแค้น เราก็ก็นั่งอยู่ ในสิ่งไม่ดีนั้น

ถ้าเกิดว่า เราทำความดี ไม่อาฆาตแค้น เราก็ก็นั่งอยู่ในความสุข ความสบาย ลุ่มหลงในทางที่ดี และไม่ดี จนทำให้จิตของเรา นี้ ยังคงถูกรอบงำเอาไว้ ไม่เป็นอิสระ ไม่พ้นทุกข์

ลูกเอ๋ย.. แล้วเราจะลุ่มหลง ยึดติดไปทำไมเล่า กายของเรา ที่มีเนื้อหนังหุ้มห่อนี้ ก็สมมุติ เป็นกายขึ้นมาเฉยๆ เป็นสิ่งที่ครอบจิตของเรา ชั้นที่ 1 ในเปลือกภายนอก ครอบ เราเอาไว้ให้เราหลงนึก หลงคิดว่าเป็นของเรา เป็นตัวของเรา

แท้ที่จริงแล้ว.. เขาก็คือ สิ่งที่เกิดมาจากธรรมชาติ ธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ เกิดแล้ว ก็ต้องแก่ เจ็บ และตายไป เป็นธรรมดา เราจะหลงยึดเขาไว้ ทำไมเล่า

ที่นี้ จิตของเราก็ก็นอกเอาความลุ่มหลง ในกายทิ้งไป 1 ชั้น ปอกเปลือกเอาความ ยึดติดในกายหยาบ ทิ้งไป เราก็ก็นั่งไปชั้นหนึ่ง

ที่นี้ ไปดูข้างใน ชั้นข้างในอีกว่า แล้วภายในกายของเรานี้ มันซ่อนด้วยอะไร เรา ต้องลอกอะไรทิ้งไปอีก จิตของเราจึงจะว่างเปล่า เราจึงจะสามารถที่จะสงบได้ ลอกสิ่งที่ ครอบงำออกจากจิตไป กายดับไปแล้ว ไม่ยึดไม่ติดแล้ว

ที่นี้ก็มาดู กรรมวิบาก ที่ตนได้ก่อได้ทำบ้าง ความดี ที่ตนได้สร้างเอาไว้บ้าง สิ่งที่ไม่ดี ที่มันยังครอบงำเราอยู่นี้ เรารู้เท่าทันมันแล้ว ขอขมากรรมมัน ต่อไปเราจะไม่ทำอีก แล้ว ยินดีที่จะน้อมใช้โทษกับมันไป รู้ว่าตนนั้น ยังมีสิ่งที่ไม่ดีอยู่ จึงเป็นเงามืด จึงเป็นสิ่งที่ปกคลุมจิต จึงเป็นสิ่งที่ยังส่งผลกระทบในทางที่ไม่ดี มาเรื่อยๆ ด้วยความรู้สึกลึกซึ้ง ด้วย สิ่งที่ถูกกระทบจากสภาวะจิตใจต่างๆ น้อมรับโดยดี แล้วก็สลัดทิ้งไป

สิ่งไม่ดี ก็ปล่อยมันทิ้งไป ผ่านเข้ามายินดีใช้ และไม่สร้างมันใหม่ ช่างมันเถิด ใครจะว่า จะด่า ใครจะทำอะไร ช่างมันเถิด ปล่อยสิ่งไม่ดีให้ค่อยๆ สลายไป ด้วยการชดใช้ กรรมของตน ไม่ยึดชั่วเอาไว้ ไม่ไปติดชั่ว ว่า ทำไมเรายังมีสิ่งไม่ดี อย่างนั้นอย่างนี้ ไม่ไป ติดอยู่กับมัน เห็นเป็นธรรมดา

เราไปดูความดี อานิสงส์ผลบุญที่ตนได้สร้างได้ทำไว้

มีพลังแสงสว่าง มีสิ่งที่ดี พลังที่ชุ่มเย็น

เราไปเห็นกายภายในเป็นเทพ เป็นเทวดา เป็นนางฟ้า เป็นเทพบุตรผู้สูงศักดิ์
เราก็ต้องรู้ว่า สิ่งเหล่านี้ คือ ความดีที่เราทำเอาไว้ จึงส่งผลมาเช่นนั้น
แต่เราไม่ควรยึดติดกับสิ่งดีเหล่านี้

เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่เที่ยงแท้ เกิดขึ้น ก็ดับและหายไป

เราไม่ควรติดอยู่กับมัน ควรที่จะปล่อยมันไปซะ

เมื่อเราลอกเอาสิ่งที่ดี และไม่ได้ออกจากจิตของเราไปอีก 2 อย่าง

จิตของเราก็จะว่าง โลง ไปอีกชนิดหนึ่ง ไปอีกระดับหนึ่ง

ที่นี้ มาทวนดู ความโกรธ ความโลภ และความลุ่มหลง ความรักในตัวของเรา
ในดวงจิตที่มันยังถูกเชื่อเหล่านี้ครอบงำ ยังมีมากมาย ความหลง ยังหลงกับอะไรหรือเปล่า
แล้วก็มาพิจารณาถอดถอนความหลง อย่าหลงกับสิ่งใดเลย ตัดความหลงทิ้งไปเสียเถิด เมื่อ
ตัดความหลงทิ้งไป ความรักในสิ่งนั้นสิ่งนี้ ก็ไม่มี ความโลภ ก็ไม่มี ความโกรธนั้น ก็ไม่มี
เราลอกเอากิเลสตัณหา ที่ครอบงำเราเอาไว้ ออกไปอีกชั้นหนึ่ง

ที่นี้ เราที่เป็นดวงจิตที่สมมุติเฉยๆ ว่า มีเรา หรือว่าจะไม่สมมุติว่า ไม่มี มันก็จะ
เหลือเพียงแต่ ความรู้สึก ที่ว่าง โลง ไม่ยึด ไม่ติด ไม่มีสิ่งใดมาเกาะ เพราะไม่มีตน ไม่มีสิ่ง
ใด ว่างเปล่า เราก็นั่งอยู่กับสภาวะธรรมของความว่าง เช่นนั้นละ.. พระยาธรรมเอ๋ย..

ควรพิจารณา เช่นนี้ละ.. **พระยาธรรม..** ให้มันรู้แจ้ง เห็นความเป็นจริง ในกาย
หยาบ ให้มันรู้แจ้ง เห็นความเป็นจริง ในกายภายในที่มันครอบจิตเอาไว้อยู่ ให้มันรู้เท่าทัน
ความหลงดี ความหลงชั่ว ให้มันรู้เท่าทัน กิเลส และตัณหา จิตก็เบา และสบาย ลูกเอ๋ย

ทำเช่นนี้ **ลูกเอ๋ย..** เมื่อจิตค่อยๆ ลอกเอาที่ละเอียดออกไป จิตก็จะสบาย ว่างเปล่า
เข้าสู่ฌานได้ลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมให้ลูกทั้งหลายได้ฟัง
ในวันนี้

วันนี้ ลูกกราบขอลาไปทำหน้าที่ก่อน พระพุทธเจ้าค่ะ แล้วลูกจะมาเฝ้าฟังธรรม
ใหม่ นะเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 154 **อสุภะ ซากศพที่มีหนอนขนไช แบบที่ 1**

ในเช้าของวันที่ 23 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อได้กราบนอบน้อมพระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า

“ ข้าแต่องค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะมาขอเข้าเฝ้าทูลถามธรรม ในกรรมฐานกองที่ 19 แบบที่ 1* พระพุทธรูปเจ้าคะ ซึ่งในกองที่ 19 นี้ ได้บัญญัติเอาไว้ว่า.. “ให้เราตั้งอารมณ์กรรมฐาน ไว้กับการพิจารณาซากศพ ที่มีตัวหนอนคลานกินอยู่” เช่นนั้นนะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงแสดงธรรมเรื่องนี้ ให้ลูกได้น้อมฟัง น้อมไปประกาศธรรม และปฏิบัติตามด้วยเจ้าคะ”

ก็ดีแล้วละ **พระยาธรรม..** ถ้าอย่างนั้น ก็ตั้งใจฟังนะลูก การที่เราที่เรานั้นรู้แจ้ง เห็นตามความเป็นจริง ก็จะทำให้เราเข้าใจ ทุกสิ่ง ที่ซ่อนอยู่ในคำว่า “ชีวิต” ทุกสิ่ง ที่ซ่อนอยู่ในการเวียนว่ายตายเกิด ในวิภวสงสารนี้ จึงเป็นเหตุให้ลูกทั้งหลายนั้น ต้องมีการฝึกกรรมฐาน ในแต่ละกอง ต้องมีการฝึกกรรมฐาน ในแต่ละรูปแบบ ตามกองต่างๆ วิธีต่างๆ เพื่อรู้ เข้าใจ ตามความเป็นจริง กรรมฐานทุกกอง จะทำให้ลูกเห็นความจริงที่ซ่อนอยู่ ตามแบบของแต่ละกอง

ลูกเอ๋ย.. แต่วันนี้.. เราจะมาฝึกฝน พิจารณาถึงกรรมฐาน วิธีที่ 19 แบบที่ 1 ซึ่งเป็นการพิจารณา เห็นว่า “มีตัวหนอนกินศพ”

พระยาธรรมเอ๋ย.. ตั้งใจ หลับตาลง ลูก หลับตาแล้ว น้อมพลังที่เย็น ลงมาแตะที่ฝ่ามือซ้าย ฝ่ามือขวา น้อมพลังเย็นๆ เข้าสู่ศูนย์กลางกาย ผ่อนจิตใจของลูกนั้นให้ว่างลง ให้เหลือเพียงแค่อารมณ์เพียงหนึ่งเดียว ตั้งมั่นอยู่กับเสียงธรรมที่ได้ยิน แล้วก็พิจารณาตามไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ ทำเช่นนี้ จนรู้ จนเห็นตามกัน แล้วก็ทำจนจำได้ก่อน ค่อยไปฝึกไปทำเอาเองนะลูก ลองพิจารณาดูเช่นนี้เถิดว่าร่างกายของเรานี้ ความเป็นธรรมชาติของมัน ก็คือเมื่อถึงเวลา มันต้องตายไป ไม่ต่างจากลูกมะม่วง มะม่วงมันออกดอก ออกผล ผลของมันก็เจริญเติบโตขึ้นมาเรื่อยๆ มันก็ต้องมีวันที่แก่ สุกงอม แล้วก็ร่วงลงสู่พื้นดิน วันที่มันร่วง

ลงสู่พื้นดิน ก็จะต้องมีตัวแมลง ตัวหนอน มีสัตว์เล็กสัตว์น้อย มีคน ก็ตาม ที่จะต้องเก็บมันมากิน หรือว่าเพาะกินมัน ที่พื้นนั้น ตามด้วยแมลงเล็กน้อยมากมาย ตามด้วยมด จนกว่ามันจะย่อยสลายกลับคืนสู่ดิน

มะม่วง.. มีความเป็นปรกติเช่นนั้น ตัวของเราเอง ก็ไม่ต่างจากลูกมะม่วงสักผลหนึ่ง และถ้าสมมุติว่า มะม่วงลูกนั้น ยังไม่ทันได้แก่ แต่โดนพายุพัดผ่าน จนมันหลุดออกจากต้น และตกลงพื้นมันก็มีสภาพเช่นนั้นเหมือนกัน ก็คือ เหี่ยวลง แล้วก็จะต้องเน่าไป มีตัวหนอน ตัวแมลงกิน แล้วก็เน่าสู่พื้นดินอยู่ดี ถ้าเกิดว่า คนเราตายตั้งแต่ยังเด็ก ยังหนุ่ม ยังสาว วัยกลางคน ที่ยังไม่ทันได้แก่ ได้สุกงอม เราก็มีสภาพเป็นเช่นนั้นเหมือนกัน ไม่แตกต่างอะไรจากผลมะม่วงเลย ตัวของเราเกิดมา เป็นไปตามธรรมชาติของกายมนุษย์ เป็นไปตามกายที่เรียกว่า “มนุษย์” นั้น จึงมีความเป็นธรรมชาติเช่นนี้ มะม่วง มันก็มีความเป็นธรรมชาติของมัน เช่นนั้น แต่กายของเรา ตัวของเรา ก็มีสภาพไม่แตกต่างจากมะม่วง มะม่วง ก็มีสภาพไม่แตกต่างจากเราเลย

ฉะนั้น.. กายนี้ จึงเป็นที่ยึดติด ยึดมั่นถือมั่น ไม่ได้ มันมีเวลาเกิด แล้วก็มีความดับของมัน มันเกิดขึ้นแล้ว ก็เจริญเติบโต และกาลเวลา ก็บ่มมันทุกวัน ให้มันเข้าหาเวลาของการสุก สุกแล้วก็ งอม งอม แล้วก็ร่วงจากต้นไป เหมือนกัน กายของเรา ก็เลยเป็นไปตามเหตุ ตามธรรมชาติ ที่มันจะร่วงลง

พระยาธรรมเอย.. และเป็นธรรมดา ลูก เมื่อไรที่ร่างกายของเรา ร่วงลงสู่พื้นดิน สุกจนงอม ตกลงสู่พื้น สิ้นจากคำว่า “ชีวิต” เราก็จะต้อง มีตัวหนอน ตัวแมลง มากัดมากิน มีสัตว์เล็กสัตว์น้อยต่างๆ กินเต็มร่างกายของเรา ไม่ต่างจากมะม่วงผลนั้น ไม่ต่างจากสิ่งอื่นๆ เลย

พระยาธรรมเอย.. ที่เรายังคงมีชีวิตกันอยู่เช่นนี้ ก็เป็นเพราะว่า ยังไม่สุก ไม่งอม ยังไม่ถึงเวลาที่หนอนมันจะกินเราได้ เราเลยยังอยู่อย่างนี้ เราเอง ก็ไม่ต่างจากเนื้อสัตว์ทั่วไป ที่เรากินทุกวัน เช่น ถ้ามีเนื้อสักก้อนหนึ่งที่เรานำมา เราก็คงจะไม่กินมันเลย จะต้องทำให้มันสุก โดยวิธีการต้มบ้าง แกงบ้าง ย่างบ้าง จนกว่ามันจะสุก แล้วเราก็กินมัน ตามวิสัยแห่งมนุษย์

ถ้าเกิดว่า.. เรานั้นทิ้งเนื้อก้อนนั้นเอาไว้ โดยไม่ต้ม ไม่กิน โยนทิ้งไป และมันก็เสื่อมตามสภาพของมัน ก็ต้องมีตัวหนอน ตัวแมลงมากัดกิน ตามเหตุของมัน

พระยาธรรมเอย.. ร่างกายที่เราคิดว่า สวยงาม คิดว่าเป็นตัวของเรา เป็นเรานี้ นะลูก มันก็แค่ เหมือนเนื้อชิ้นหนึ่ง ที่รอเวลาอย่างให้มันสุก.. แล้วเราจะได้กินมัน ก็แค่รอให้กาลเวลา อย่างจนกว่าเราจะสุกได้ที่ เมื่อเราตายไป ตัวหนอน ตัวแมลง มันก็จะมากัดกิน

เรา เพราะเป็นวิสัยแห่งธรรมชาติของมัน ที่จะต้องทำหน้าที่ย่อยสลาย สิ่งต่างๆทั้งหลาย บนโลก ให้มันสลายกลับคืนสู่พื้นดิน

พระยาธรรมเอย.. ตัวของเรา กายของเรา จึงไม่ต่างจากลูกมะม่วง ตัวของเรานี้ จึงรอคอยให้เราสุก ร่วงลงแล้ว ตัวหนอน ตัวแมลงก็จะได้กัดกิน ใจลูก เราลองนึกดูว่า ถ้าเกิดว่าเวลานั้นมาถึง เวลาที่เราสุกงอม หรือว่าหมดรอบที่จะต้องมีชีวิตต่อไปแล้ว เราขาดใจ ตายไป ลมหายใจไม่มี ตัวนั้นนอนแน่นิ่งอยู่กับพื้นดิน ไม่มีใครเก็บศพเราไป เราก็คงนอน อยู่ตรงนั้น โดยที่ทำอะไรไม่ได้ วันแล้ว วันเล่า ศพนั้นก็เปลี่ยนแปลงไปตามเหตุ ตาม ธรรมชาติของมัน

ไม่ว่า จะเป็นศพของเรา ศพของคนอื่น ก็มีสภาพเป็นเช่นนั้นเหมือนกัน ก็จะเน่า กัดกินอยู่ในซอกแซก ซอกขา กินอยู่ในห้องของเราเต็มไปหมด กินตา กินลิ้นของเรา ร่างกาย ของเราก็เปื่อยเน่า แล้วก็มีตัวหนอนกินเต็มไปหมด ไม่ต่างอะไรเลย จากลูกมะม่วงที่มันถูก แมลงกิน จนเหลือแค่เมล็ดของมัน และพอกาลเวลานานผ่านไป เมล็ดของมัน ก็ย่อยสลายไป เมื่อหนอนมันกินตัวของเรา กายของเราจนหมด กายของเราก็จะเหลือ เพียงแค่โครงกระดูก เป็นเช่นนั้นละ พระยาธรรม.. ตัวของเรามีธรรมชาติ เป็นอย่างนั้น

ฉะนั้น ลูกเอ๋ย.. เราจึงไม่ควรลุ่มหลงอยู่กับร่างกายนี้ จนต้องสร้างกรรมทำเวร สร้างในสิ่งที่ไม่ดี เพื่อที่จะได้มาดูแล คำหุน สนองถามค้นหา กิเลส ความรัก โลภ โกรธ หลง การลุ่มหลงในลาภ ยศ สรรเสริญ ให้กับกายนี้เลย เราไม่ควรทำเช่นนั้นเลย ลูกเอ๋ย มันเป็นความลุ่มหลง ลูก มันเป็นการไม่รู้ ตามความเป็นจริง

พระยาธรรมเอย.. ที่ให้ทำกรรมฐาน โดยการพิจารณาตริตรอง ให้เห็นความเป็นจริงเช่นนี้ ก็จะได้รู้ว่า.. ทุกกาลเวลาที่ผ่านไป มันกำลังปึงย่างเรา ให้เสื่อม ให้สุก เมื่อเราสุก เราเสื่อมเมื่อไร ตัวหนอนมันก็ต้องกินเรา เหมือนเนื้อที่เราย่างให้สุก เพื่อที่จะกินมัน ที่ให้พิจารณาเช่นนี้ ก็เพื่อจะได้ ให้เราเห็นตามความเป็นจริงว่า กายของเรา กับลูกมะม่วง นั้น ไม่ต่างกัน

พระยาธรรมเอย.. เพื่อให้เราทั้งหลาย จะได้ไม่ยึดติดในตัวตน เมื่อไม่ยึดติดในตัวตน ก็จะได้ไม่เจ็บปวด ไม่ทุกข์ ไม่ทรมาน เหมือนกันกับการที่เรา เห็นลูกมะม่วงเกิด เราก็มารู้สึกอะไรกับมัน เห็นมันโดนฟ้าถล่ม โดนแดด โดนฝน โดนพายุ เราก็มารู้สึกอะไรกับมัน เมื่อมันโดนใครเขาสอยไปกิน เราก็มารู้สึกอะไรกับมัน เมื่อมันสุกงอม แล้วตกลงมา เราก็มารู้สึกอะไรกับมัน

เพราะว่าเรา ไม่มีความลุ่มหลงในตัวลูกมะม่วง ใจลูก

เพราะว่าเรา ไม่มีความยึดติดในลูกมะม่วง ใจลูก

เพราะว่าเรา ไม่มีการเป็นตัวเป็นตน ยึดมั่นถือมั่น คิดว่านั่นคือชีวิต ใจลูก

เราก็เลยเฉยๆ กับมัน ทั้งที่ร่างกายของเรานี้ ก็มีสภาวะธรรม เหมือนกันกับมัน ไม่แตกต่างกัน แต่เรากลับเป็นสุข เมื่อมันเกิดขึ้น เรากลับเจ็บปวด เมื่อมันโดนพายุ ลมฝนพัด กระหน่ำ เรากลับทุกข์ทรมาน เมื่อมีใครด่า ใครว่า เมื่อมีใครรังแกมัน เรากลับเจ็บปวด ทรมานยิ่งนัก เมื่อมันต้องเหี่ยว ต้องเจ็บ และต้องตายไป เพราะว่าเรามีความยึดมั่นถือมั่น ว่านี่คือตัวคือตนของเรานี้ลูก เราก็เลยเป็นทุกข์ใจลูก

เมื่อเราพิจารณา เห็นตามความเป็นจริงแล้ว เราไม่ต่าง จากลูกมะม่วง ลูกมะม่วง ก็ไม่ต่างจากเรา เกิดแล้ว ก็เป็นไปตามเหตุแห่งสิ่งที่เกิดขึ้น ทำยที่สุด ก็ดับลงสู่พื้นดิน แล้ว ก็มีตัวหนอน คลานมากินเต็มร่างกายของเรา เมื่อกินจนเนื้อหนังหมดไป ก็เหลือแต่โครง กระดูก ทิ้งไว้บนโลก เมื่อกาลเวลาผ่านไป โครงกระดูกนั้น ก็เสื่อมสลาย ตามกาลเวลา

บนโลกใบนี้ พื้นดินนี้ มีคนมากมาย มีศพมากมาย ที่ตายแล้ว นอนแน่นิ่งอยู่บน พื้นดินโดนตัวหนอน ตัวแมลงกัดกิน จนย่อยสลายกลับคืนสู่ดินนี้ มากมาย ตัวเราเองก็ เหมือนกัน เกิดมานับชาติไม่ถ้วน เป็นสัตว์บ้าง เป็นคนบ้าง แล้วก็ย่อยสลายกลับคืนสู่พื้น ดิน ไม่รู้กี่ครั้งกี่หนแล้ว เมื่อเราเห็นความเป็นจริงเช่นนี้แล้ว เราก็ค่อยๆ ถอดถอน “ความ ลุ่มหลง” ลูก จิตก็จะเบา กายก็จะเบา ปราศจากความยึดติดลุ่มหลงต่างๆ เราก็จะเป็นสุข สบาย แสงสว่าง รุ่งเรือง ก่อเกิดขึ้นในจิตใจของเรา เพราะว่าเราแตกฉาน ในความเป็น จริง สิ่งที่ชอบอยู่แล้ว

เมื่อนั้นละ **พระยาธรรมเอย..** เราจึงค่อยภาวนา อย่างเบากาย เบาใจ อยู่อย่างนั้น ทำเช่นนี้ละลูก ลูกก็จะเข้าถึงความสงบ โดยการพิจารณา “ศพที่มีตัวหนอนกิน”

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตา ให้ลูกทั้งหลายได้รู้ และเข้าใจ ใน ธรรมเนียมปฏิบัติ 19 ในแบบที่ 1 คือ การเพ่งศพ หรือ พิจารณาศพ “ที่เต็มไปด้วยตัวหนอน กัดกินอยู่”

ลูกได้รู้ ได้เห็น เข้าใจ และตัดความยึดมั่นถือมั่นในกาย เห็นความเป็นจริงของมัน ว่า มันก็ไม่ต่างจากสิ่งอื่นๆ ที่เรารู้ว่า ไร้ค่าเหล่านั้นเลย ที่เราคิดว่า เรามีค่า เพราะว่าเรา มัวแต่หลงในกายนี้ต่างหาก ความหลง มันทำให้เรา ลืมมองเห็นความเป็นจริง แล้วก็ทุกข์ สุข ดิ้นรนขวนขวายตามมัน

ต่อจากนี้ไป จะพยายามพิจารณาให้เห็นความจริงเช่นนี้ ให้ปรากฏชัดเจน แก่ลูก
ทั้งหลาย เพื่อดับการเกิดแห่งตน
ไว้โอกาสหน้า ลูกจะมาเฝ้าทูลถามธรรมใหม่ นะเจ้าคะ
สาธุ

ตอนที่ 155 **อสุภะ ซากศพที่มีหนอนขนไช แบบที่ 2**

ในเช้าของวันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม
เมื่อข้าพระพุทธเจ้า ได้นอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถาม
พระองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะมาขอ
เข้าเฝ้าทูลถาม ถึงกรรมฐานกองที่ 19 ในแบบที่ 2 การพิจารณาซากศพ ที่มีตัวหนอน
คลานกินอยู่ นะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงชี้ทางสว่าง แสดงธรรมเรื่องนี้ให้ลูกได้ฟัง
นำไปประพฤติปฏิบัติตาม และเผยแพร่ด้วยเถิด พระพุทธเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอ๋ย.. ก็ดีแล้วละ ถ้าอย่างนั้น ลูกเอ๋ย..จงตั้งใจฟังเถิดลูก

พระยารธรรมเอ๋ย.. ลองนึกทบทวน จงพิจารณาให้รู้ให้เห็นตามความเป็นจริงเช่น
นี้เกิดลูกการเกิดนั้น มีอยู่ในทุกที่ ทุกแห่งหนในแต่ละวัน มีการเกิดในสรรพสิ่งทั้งหลาย
เยอะแยะมากมาย อะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะ เป็น ต้นไม้ใบหญ้า ไม่ว่าจะ เป็น ผู้คน
สัตว์ หรือว่าสิ่งของ ล้วนแล้วแต่มี การก่อเกิดขึ้นมาทั้งนั้นลูก และความตาย ก็มีอยู่ในทุก
วันเหมือนกัน ไม่ว่าจะ เป็นผู้คน สิ่งของ ต้นไม้ใบหญ้า หรือว่าสัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่ สัตว์น้ำ
หรือสัตว์บก มีการตายเกิดขึ้นในทุกวัน เหมือนกัน

ฉะนั้น.. เราจึงไม่ควรที่จะใช้ชีวิตอย่างประมาท ลูก

พระยารธรรมเอ๋ย.. และการที่เราจะใช้ชีวิตได้อย่างที่ มีสติ โดยไม่ประมาทนั้น
ย่อมแน่นอน

ลูกเอ๋ย.. ว่าเราจะต้องมีการพิจารณา การเกิด และการดับ อยู่สม่ำเสมอ พิจารณา
ให้ลึก ลึกเข้าไปสู่ข้างในจิตใจของเรา ลูก จนกว่า เราจะเห็นแจ้ง เห็นเป็นธรรมดา อยู่อย่าง
นั้น ไม่กลัวตาย เข้าใจในการตาย เป็นธรรมชาติ เห็นความตาย มี อยู่ใน ตัวในตนของเรา
อยู่ใน สิ่งที่เราลุ่มหลง ยึดติด อยู่ใน ตัวบุคคลที่เรารัก จนกว่าเราจะ เห็นความตาย
เกิดขึ้นชัดเจน ลูก จะช่วยให้ลูกนั้น ถอดถอนความลุ่มหลง ใน ตัวของลูก ตัวของบุคคลผู้

อื่น ตัวของสิ่งของข้าวของ ที่ตุนนั้นลุ่มหลงอยู่

พระยาธรรมเอ๋ย.. แล้วจะทำยังไงเล่า ให้เรานั้น เลิกลุ่มหลงยึดติด ให้เรานั้น เลิกที่จะยึดในตัวในตนของเรา ก็มีอยู่แค่เพียงวิธีเดียวเท่านั้นแหละลูก คือ การพิจารณาความตาย ที่มันเกิดขึ้นกับบุคคลผู้อื่น เข้ามาหาตน

ลูกเอ๋ย.. มองให้เห็นการเกิดทุกวัน ดับทุกวัน การเกิดของผู้อื่น การดับของผู้อื่น การเกิด และการดับของตนให้เห็นเป็นธรรมดา นั่นคือการพิจารณา มีสติ อยู่กับการรู้ความตายอยู่เสมอ และการเห็นผู้อื่น แล้วก็โน้มเข้ามานึกถึงตนเอง ก็เป็นการพิจารณาความตาย ที่ชัดเจนเข้าไปอีกแบบหนึ่ง

ลูกเอ๋ย.. จงทำเช่นนี้เถิดลูก เมื่อลูกนั้น เห็นหนูตายสักตัวหนึ่ง สมมุติว่า หนูมันตกน้ำตาย ตกไปในถังน้ำ มันก็เลยขึ้นอืดเต็มที่ ตัวแข็ง เราก็ช่วยเอาร่างของมัน ออกมาไว้ตรงที่ที่ไม่มีน้ำ หรือว่า หยิบออกมาจากถังน้ำนั้น เมื่อเราเห็น พบหนูตัวนั้น ก็จงพิจารณาเถิดว่า แม้แต่หนูตัวเล็กๆเช่นนี้ มันก็มีสภาวะ เหมือนกันกับเรา

มนุษย์เรา.. เมื่อตกไปในน้ำ ขาดอากาศหายใจ พอกาลเวลาผ่านไป ก็จะต้องตัวแข็ง ตัวอืด พองบวม เหมือนหนูตัวนี้ละ เมื่อเรายังไม่ตาย เราก็หากิน ตามประสาของเรา เมื่อมันยังไม่ตาย มันก็หากิน ตามรูปแบบของมัน แต่วันนี้ มันตายแล้ว มันก็เลยมีสภาพเป็นเช่นนี้ ตัวของเรา ถ้าตกน้ำลงไป ก็มีสภาพเหมือนกันกับหนูตัวนี้ละ

ทีนี้.. ถ้าเกิดว่าเรา ทิ้งหนูตัวนั้นไป ไว้อยู่ข้างๆ บ้าน ทิ้งมันไปไม่ได้ฝัง ไม่ได้เก็บโยนมันทิ้งไปเฉยๆ พอเวลาผ่านไป 5-6 วัน.. เราก็ไปดูซากของมัน ก็มีตัวหนอน มีตัวแมลง มากัดกิน กลิ่นของมันก็เน่าเหม็น ตัวของมันเริ่มมีกลิ่นเหม็นเน่า ที่แห้งๆ มันเริ่มที่จะย่อยสลายด้วยหนอน ด้วยแมลงต่างๆ เมื่อตัวของเราตกน้ำตาย ถูกโยนทิ้ง ก็คงมีสภาพเหมือนกันกับมันเป็นแน่แท้ เราก็ไม่ต่างอะไรจากหนูตัวนี้ หนูตัวนี้ ก็ไม่ต่างอะไรจากเราเลย การตาย มีอยู่ทุกวัน มีอยู่ในโลกใบนี้ อยู่ตลอดเวลา ขึ้นอยู่กับว่า ความตายนั้น มันจะมาถึงเมื่อไหร่ เท่านั้นเอง

พระยาธรรมเอ๋ย.. เมื่อพิจารณาหนูแล้ว ก็ลองพิจารณาดูว่า ถ้ามีข้างสักเชือกหนึ่ง อยู่ในป่าข้างเชือกนั้น มันเกิดการเจ็บป่วย มันก็เลยล้มตายไป อยู่กลางป่า ไม่มีใครไปพบไปเห็นมัน มันก็คงนอนแน่นิ่ง และแข็งตัว ตากลม ตากแดด ตากฝน อยู่อย่างนั้น ตัวของมัน ก็ค่อยๆ เน่า ตามกาลเวลา แล้วก็มิตัวหนอน ตัวแมลง มีสัตว์เล็กสัตว์น้อย มากัดกินเนื้อของมันเป็นอาหาร

เมื่อเวลาผ่านไปนาน มีผู้คนไปพบเห็น หรือว่าสภาพศพของข้างตัวนั้น ก็คงเหลือแต่โครงกระดูก ไม่ต่างอะไรจากเราเลย เมื่อเราป่วย ไม่มีใครไปเห็นเรา นอนป่วยตายอยู่

ในป่า เราก็คงมีสภาพ เหมือนกันกับช้างตัวนั้นละ ไม่ว่าจะ เป็นหนู ที่มันตัวเล็กนิดเดียว หรือว่าจะเป็นช้างที่มันตัวใหญ่โตยิ่งนัก มันก็มีสภาพ ไม่ต่างกันเลย เพราะว่า บุคคล และ สัตว์ เกิดขึ้นมา ตามวิถีชีวิตแห่งตน ตามรูปแบบในชีวิต ของภพภูมิ ของแต่ละระดับของ ภูมิจิต ที่เกิดขึ้นมา แต่ว่า การครอบครองกายนี้ ก็ไม่มีความแตกต่างกัน เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป

ทีนี้ เมื่อเราพิจารณา ถึงช้าง ที่เหมือนเรา เราก็ลองนึก พิจารณามีคุณลุงคนหนึ่ง เขาเข้าไปในป่า ถูกงูพิษกัด จนเขาต้องเจ็บป่วย และตายอยู่ในป่านั้น อยู่หลายวัน ไม่มีใคร รู้ว่า คุณลุงนั้นได้เสียชีวิตไปแล้ว เมื่อทุกคนรู้ว่าคุณลุงหายตัวไป จึงค่อยออกค้นหา

กาลเวลาก็ผ่านไปหลายวันแล้ว กว่าจะไปหาเจอ ก็เจอกายที่นอนแน่นิ่งบนพื้นดิน มีตัวหนอน ตัวแมลงกัดกินเนื้อหนังของคุณลุง จนใกล้จะหมด มีกระดูกโผล่มา ตามจุดต่างๆ ของร่างกาย มีตัวหนอนซ่อนไซ่ กัดกินอยู่ เต็มร่างกาย ความตายนี้ คุณลุงก็ไม่ทราบมาก่อนว่า ตนจะต้องมาตายเช่นนี้ ความตายนั้น มันจะ มาถึงเราทุกคน มาถึงทุกสิ่งทุกอย่าง ได้อยู่ตลอดเวลาถึงในชีวิตของทุกชีวิต ได้อยู่ตลอดเวลา คุณลุง ถ้ารู้ว่า มาที่นี้ แล้วจะ โดนงูกัด แล้วตายเช่นนี้ คงไม่มา ถ้าเป็นเราเล่า ถ้าเรามาเจอเหตุการณ์แบบคุณลุง เราก็ คงจะเป็นเช่นนี้เหมือนกัน คุณลุง ก็เป็นคน เหมือนเรานี่ละ มีชีวิต จิตใจ มีทุกสิ่งทุกอย่าง เหมือนกันกับเรา ขึ้นชื่อว่า คนเหมือนกัน เราทุกคน เกิดมาแล้ว เป็นไปตามเหตุของตน และไม่มีใคร ที่จะหลีกเลี่ยงพ้นความตายไปได้

ทุกสรรพสิ่งในโลกนี้ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ดับไป เป็นธรรมดา ตัวของเรา ไม่ต่างจากผู้ อื่น ผู้อื่น ก็ไม่ต่างจากเรา คนที่ว่าใหญ่โต มีลาภ มียศ มีสรรเสริญ เมื่อเขาตาย ก็เปื่อยเน่า เหมือนกัน เป็นอาหารของสัตว์เล็กสัตว์น้อย มีตัวหนอนกัดกินเหมือนกัน คนเราทุกคน ก็ มีสภาพเป็นเช่นนี้ และสัตว์ทุกตัว ถ้าตาย และเปื่อยเน่า ก็มีสภาพเป็นเช่นนี้ สิ่งของ ข้าว ของทั้งหลาย เมื่อผู้พังลงไป ก็มีสภาพเป็นเช่นนี้ ต้องย่อยสลาย กลับคืนสู่พื้นดิน และตัว หนอน ตัวแมลงเล็กน้อยเหล่านี้ เขาก็ทำหน้าที่ของเขา โดยการย่อยสลายทุกสิ่งทุกอย่าง กลับคืนสู่พื้นดิน

นี่แหละนะ คือ การเวียนว่ายตายเกิด นี่แหละนะ คือ ดวงจิตที่เกิดแล้ว เกิดอีก เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด ไม่รู้จักจบสิ้น สิ่งเหล่านี้ละนะ ที่องค์พระพุทธเจ้า ชี้ให้เราเห็น ความจริงว่า สรรพสิ่งทั้งหลายในโลก ล้วนแล้วแต่เป็นสังขมุตติขึ้นมา ไม่ว่าจะ เป็นคน เป็น สัตว์ เป็นลาภ ยศ สรรเสริญ ตำแหน่ง ไม่ว่าจะ เป็น ต้นไม้ใบหญ้า เป็นคฤหาสน์ หลังใหญ่ เป็นบ้านที่มุงด้วยหญ้าคา หลังเล็ก ไม่ว่าจะ มันจะมีสภาพก่อเกิดขึ้น เป็นเช่นไร ตั้งอยู่เป็นเช่น ไร สุดท้ายแล้ว มันก็ย่อมมีการเสื่อมไป เป็นธรรมดา กลับคืนสู่พื้นดิน

ฉะนั้น.. เราจึงไม่ควรลุ่มหลงกับสิ่งใด บนโลกนี้ พระพุทธองค์ทรงสอนให้เรา มองเห็นความจริงของทุกสิ่ง ถอดถอนความลุ่มหลง วันนี้เราได้รู้แจ้ง เข้าใจตามความเป็นจริงแล้วว่า การเกิด ก็เกิดตามเหตุของมัน เหตุของมัน ก็เกิด ด้วยธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ ทำให้มันก่อเกิดขึ้นมาก็ได้ เช่น ต้นไม้ใบหญ้า ที่มีดิน มีน้ำ มีลม มีไฟ ทำให้มันอุดมสมบูรณ์ มันเลยก่อเกิดขึ้นมา

บ้านเรือน ก็ก่อเกิดขึ้นมาจาก การปลูกสร้างของมนุษย์ สัตว์นั้น ก็ก่อเกิดมาจากผลของการกระทำของดวงจิตต่างๆ ที่ก่อเกิดขึ้นมาเป็นสัตว์ และเป็นในชนิดต่างๆ ตามรูปแบบของกรรม ที่ส่งผลมา เป็นไปตามเหตุและปัจจัยของมัน ตัวของมัน หรือว่า กายของมนุษย์ทั้งหลาย ก็ล้วนแล้วแต่ก่อเกิดมาจาก กิเลสตัณหา กรรมวิบาก ที่ตนสร้าง ตนทำเอาไว้ จึงหล่อหลอมขึ้นมา เป็นตัวเป็นตนของเรา

เมื่อเรานี้ ก่อเกิดขึ้นมาตามเหตุ ก็ต้องดับไปตามเหตุ

ทุกสิ่งทุกอย่าง ก็เป็นเช่นนั้น และท้ายที่สุด

เราก็ยึดอะไรไว้ไม่ได้สักอย่าง

ได้แต่ความทุกข์ ทุกข์ ที่ต้องวนไปใช้กรรม ตามที่ตนก่อเอาไว้

ได้แต่ความร้อน ร้อน ดิ้นรน ขวนขวาย ตามเชื้อกิเลสและตัณหา ที่มันครอบงำเราเอาไว้

ความหลง ทำให้เราจมอยู่ในวัฏสงสารนี้

ความรัก ผูกมัด รััดเราไว้เป็นบ่วง ทำให้เราออกจากวัฏสงสารนี้ไม่ได้

ความโลภ ทำให้เราต้องดิ้นรน ขวนขวาย สร้างกรรมไม่ดีมากมาย ด้วยความอยากได้ อยากมี อยากเป็น

ความโกรธ ทำให้เรานั้น สร้างกรรม เบียดเบียนแก่ผู้อื่น ทำให้เรานั้น รุ่มร้อนเหมือนเพลิงไฟ ที่ แผลเผาทั้งตน และผู้อื่น เผาทำลายความดีทุกอย่าง เลยทำให้เราสร้างความดีต่อไปไม่ได้

การที่เราจมอยู่ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ เลยทำให้เราจมอยู่ โดนรััดไว้ ทำให้เรา สร้างกรรมไม่ดี ดิ้นรนขวนขวาย ทำให้เรา รุ่มร้อน สร้างกรรม แล้วก็ไปไปตามกรรม

แต่แท้ที่จริงแล้ว ความหลง ก็ไม่ใช่ตัวใช้ตนของเรา ไม่ได้ให้ประโยชน์อะไรกับเราเลย ความรัก ก็ไม่ใช่ตัวใช้ตนของเรา ไม่ได้ช่วยให้เราได้รับประโยชน์อะไรเลย นอกจากมีสภาพ เหมือนเชือกที่รััดเราเอาไว้ ไม่ให้หลุดจากวัฏสงสารนี้

ความโลภ ก็ไม่ได้ช่วยอะไรเราเลย นอกจากทำให้เราต้องดิ้นรน ขวนขวาย อยากได้ อยากมี อยากเป็น

ความโกรธ ก็ไม่ช่วยอะไรเราเลย นอกจากทำให้รุ่มร้อน เราร้อน เป็นเพลิงไฟ
แผดเผา ทั้งเรา และผู้อื่น แผดเผา ทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วเราจะมัวลุ่มหลงอยู่กับสิ่งเหล่านี้
ตกเป็นทาสของสิ่งเหล่านี้ ให้ไปเกิดเป็นคนบ้าง สัตว์บ้าง ให้ดิ้นรน ขวนขวาย ลุ่มหลง อยู่
ในโลกนี้

หลงอยู่ ในตัวของเรา ตัวของบุคคลผู้อื่น
หลงอยู่ ในลาภ ในยศ หลงอยู่ ในบ้าน ในเมือง
หลงอยู่ในทุกสิ่งทุกอย่าง ที่มันสมมุติขึ้นมาบนโลกนี้
ให้เรายึดถือ แล้วเราจะทำเช่นนั้นไป เพื่ออะไรเล่า

เมื่อได้พิจารณา เห็นการเกิด และการดับของทุกอย่าง ก็จะทำให้ลูกนั้น ได้เห็น
ความเป็นจริง ว่าทุกสิ่ง ไม่มี เหตุที่มันเกิด เกิดมาจากเหตุของแต่ละอย่าง ส่งผลให้เกิด
มีกาลเวลาที่ตั้งอยู่ ของมัน และสุดท้าย มันก็ต้องเจอกับ การดับ

การเกิด และการดับ มีอยู่ทุกที่ ทุกแห่งหนบนโลกนี้ และมันเกิดขึ้น ดับลง
อยู่ตลอดเวลา ขึ้นอยู่กับว่าสิ่งที่มีมันเป็น สิ่งที่มีมันเกิดขึ้นนั้น มันใกล้ตัว หรือไกลตัว หรือว่า
มันอยู่ในตัวของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ ล้วนแล้วแต่มีสภาพคล้ายกัน คือ..

ท้ายที่สุด.. มีตัวหนอน ตัวแมลงตัวเล็กตัวน้อย ขอนไชกินเป็นอาหาร ขอนไชเป็น
ธรรมดา จนกว่า มันจะย่อยสลายไป ไม่ว่าจะป็นขอนไม้ ที่ล้มลงไป ไม่ว่าจะป็นสัตว์ หรือ
ว่าคน บ้านเรือน ที่มีจอมปลวกกัดกิน มันก็มีสภาพเหมือนกัน ทั้งนี้ ทุกสิ่งมีเหตุเกิดขึ้น
มันก็จะมีสิ่งที่มาทำลายให้มันดับลง อยู่ในตัวของมัน เหมือนเช่นกับเหล็กที่คิดว่า แข็งแรง
ที่สุด แต่มันก็ยังมีสนิม อยู่ในตัวของมัน ที่จะต้องทำให้มันเสื่อมไปได้ เหมือนกัน

ลูกเอ๋ย.. เมื่อพิจารณาจนรู้แจ้ง เข้าใจตามความเป็นจริง เห็นทุกสิ่ง เกิดขึ้น ตั้งอยู่
ดับไปเห็นทุกอย่างสลายไป ด้วยตัวหนอน ตัวแมลง กัดกิน ย่อยสลายสู่พื้นดิน เมื่อทำเช่น
นี้แล้ว ลูกก็จะเห็นความจริง จนจิตของลูกนั้น สว่าง จนจิตของลูกนั้น หลุดจากความยึด
ติด ลุ่มหลงต่างๆ ไปได้ ลูกนั้น ก็จะสงบ พระยาธรรมเอ๋ย.. ทำเช่นนี้ อย่างนี้แหละลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงแสดงธรรม ให้ลูกได้เห็น การเกิด การดับ
ที่มันมีอยู่บนโลกนี้อยู่ตลอดเวลา ให้ลูกได้เข้าใจว่า เมื่อเราเห็นการตายของผู้อื่น เราต้อง
หทัยยกมาสมมุติเป็นเรา หรือระลึกถึงความตายของเรา อยู่เสมอ ให้สิ่งเหล่านี้ ปรากฏ
ชัดเจนขึ้นแก่เรา ให้เรามองให้เห็นความเป็นจริง ของเหตุที่ทำให้สิ่งนั้นสิ่งนี้ เกิดขึ้น ตั้งอยู่
และดับไป เหตุเกิดมี เหตุดับก็ย่อมมี ทุกอย่าง ท้ายที่สุด ทุกอย่างก็สลายไป ไม่ว่าจะป็น
ผู้คน ต้นไม้ใบหญ้า สิ่งของ ลาภ ยศ สรรเสริญ สิ่งที่น่าพอใจต่างๆ ทั้งหลายเหล่านั้น ล้วน

แล้วแต่เป็นสิ่งสมมุติขึ้นมา ลวงตาลวงใจ หลอกล่อให้เราจมอยู่ในวัฏสงสาร เป็นทาสกิเลส
ตัณหา ลูกเข้าใจเช่นนี้แล้ว เจ้าคะ และเมื่อเข้าใจเช่นนี้ ก็ทำให้ลูก วางจากอึดตาตัวตน
ความลุ่มหลงต่างๆ เมื่อทำตามเช่นนี้ ก็มีความว่าง ความเบา ความสบาย เข้าสู่ฌานได้
เจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 156 **อสุภะ ซากศพที่มีหนอนขนไช แบบที่ 3**

ในเช้าของวันที่ 25 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดาองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไปดังนี้ว่า..

“ ข้าแต่องค์พระพุทธบิดาองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเจ้าข้า.. วันนี้ลูกจะมาเข้าเฝ้าขอทูลถามถึงกรรมฐานกองที่ 19 ในแบบที่ 3 นะเจ้าคะ ว่าเราจะมีกรพิจารณาซากศพที่เต็มไปด้วยตัวหนอน อย่างไรบ้างละเจ้าคะ เราจะได้เข้าสู่สมาธิได้นะเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. จงตั้งใจฟังให้ดี ทำตามนี้เถิดลูก

หลับตาลงเบาๆ อย่อกดข่มตาของตนเอง ให้หลับตาอย่างสบาย

หายใจเข้าลึกๆ ปล่อยลมหายใจผ่อนออกมา

ดูลมหายใจเข้า ดูลมหายใจออก

ทำอยู่อย่างนี้สักพักหนึ่ง ไม่ต้องเกร็งที่ลมหายใจ มันจะเข้าช้า มันจะออกช้า จะหายใจเข้าเร็ว หายใจออกเร็ว ก็ปล่อยให้มันค่อยๆ เป็นไปตามธรรมชาติของมัน เราแค่สักว่าดูอยู่

คำว่า “ดู” ในที่นี้หมายถึง ดูด้วยจิต ดูด้วยความรู้สึก ลูกเอ๋ย เราก็แค่สมมุติว่าเราดูลมหายใจของเราไปอย่างนั้นเอง ไม่ต้องไปยึดติดกับมัน ควบคุมมัน สนใจมัน

เมื่อลมหายใจก็เบาๆ แล้ว

เราก็มาผ่อนคลายร่างกาย อย่อกดข่มร่างกายของเรา

ลูกเอ๋ย.. เรานั่งในท่านั่งแบบไหน ที่เรารู้สึกว่าเบาสบาย

ที่เรารู้สึกว่าเรานั่งแล้วมันผ่อนคลาย ร่างกายของเรา

ไม่ควรยึดจุดใดจุดหนึ่งลูก เราต้องปล่อย ต้องวาง ให้มันแนบนิ่ง

ผ่อนคลายตั้งแต่นิ้วมือ แขน ขา ลำตัว และหัวของเรา

ผ่อนคลายเอาความรู้สึกปรับให้มันนิ่ง เบา สบาย

เมื่อกายของเราไม่ฝืนต่อตนเอง กายของเรานั้นเบาสบายแล้ว

ก็กลับมาที่ความคิด ที่สมองของเรา ลูก มาที่สมองของเรา ความนึกคิด เรื่องราว ต่างๆ หยุดมันเอาไว้ หยุดคิดเถิดหนา เรื่องอะไรก็ไม่สำคัญทั้งนั้น เราค่อยๆสั่งหยุดความคิดของเรา จนมันรู้สึกว่าง รู้สึกว่าเบาๆแล้ว ไม่มีเรื่องนั้น เรื่องนี้ให้เราฟุ้งซ่านแล้ว

ทีนี้ เราก็ไปที่ความรู้สึกทางกาย ในกายของเรา รู้สึกสัมผัสพลังที่เย็นสบาย ที่โล่ง โปรง เบาสบาย ลมหายใจของเรา รู้สึกโล่ง เบาสบาย

กายของเรา รู้สึกว่ามีคลื่นพลังบางอย่าง ที่เย็นสบาย ลงมาแตะที่ฝ่ามือซ้าย และที่ฝ่ามือขวาตัวของเรา ก็ยังคงตั้งใจให้สงบอยู่อย่างนั้น รับพลังที่เย็น เข้ามากระทบที่กายของเราแต่ละส่วน อาจจะเป็นที่ฝ่ามือทั้ง2ข้าง เป็นที่หน้าผาก หรือว่าเย็นเข้าไปในท้อง

เราก็น้อมรับพลัง เช่นนี้ไปเรื่อยๆ พลังงานที่มาจากดินแดนความสงบสุข คือพระนิพพาน พลังงานนั้น เป็นคลื่นที่สงบ เย็น สว่าง

เราก็เอาจิตตั้งมั่น อยู่กับพลังที่เย็นนั้น เราก็น้อมพลังที่เย็นนั้น เข้าสู่ตัวของเรา จนเรารู้สึกว่า เห็นในท้องของตนเองเป็นแก้วใส

เห็นเหมือนคล้ายคลึงกันกับว่ามีใครเอากลีบดอกบัวไปใส่ไว้สักกลีบหนึ่ง และกลีบดอกบัวนั้น ก็เป็นกลีบขนาดใหญ่ แต่เป็นแสงสีขาว และมีพลังสีขาวสว่างเคลือบอยู่ หรือว่าเป็นกลีบดอกบัวที่มีสีขาว สว่างไสว

แสงสว่างในท้องของเรา บางคนอาจจะเห็นเป็นคลื่นพลังสีขาวจ่อลงไปท้อง จนรู้สึกวุ่น ในศูนย์กลางกายของตนนั้นสว่างไสว มือทั้งสองข้างนั้นก็สว่างไสว มีพลังที่มีความสุข พลังที่เย็น เบา สบาย เกิดขึ้นในกายของตน แสงสว่างระยิบระยับ

ทีนี้ เราก็มีความรู้สึกเบาๆ ลอยๆ อยู่กลางอากาศ มีแต่เฉพาะตัวของเราแต่เพียงผู้เดียว ไม่มีสิ่งอื่นใดๆ เมื่อรู้สึกเช่นนี้แล้ว เราก็มานิยามตามเช่นนี้เถิดว่า แท้ที่จริงนั้น สรรพสิ่งทั้งหลายไม่ได้แตกต่างจากธรรมคำสอนขององค์พระพุทธเจ้าเลย

คลื่นพลังงานอันบริสุทธิ์ก็มีอยู่จริง เมื่อเราทำจิตทำใจให้ถึงคลื่นพลังงานนั้น เราก็รับรู้ได้

แท้ที่จริงแล้ว คำว่า จิต กายภายในของเรา มันก็มีอยู่จริง ถ้าเกิดว่าเราน้อมพลังสิ่งที่ดีเข้ามา กายภายในของเราก็จะสว่างไสว เบา และสบาย เช่นนี้

ช่างเป็นอะไรที่เหนือคำบรรยาย ช่างเป็นอะไรที่เหนือคำว่าความสุข เป็นอะไรที่ละเอียด และประณีต

กาย ของเรา ก็เหมือนกัน ไม่ต่างจากคำสอนขององค์พระพุทธเจ้าเลย กายของเราที่เป็นกายเนื้อนี้ แท้ที่จริงแล้วมันหนัก มันเหนียว แท้ที่จริงแล้ว มันเป็นของสกปรก เหนียว เหม็น ไม่น่าอยู่ด้วย อยู่รวมเลย

เราลองทวนกลับเข้าไปที่กายหยาบของตน สมมุติว่าเรายิ้ม หรือว่านึกถึง “ฟัน” ของเรา ยิ้มแบบเห็นฟัน แล้วก็นึกถึงฟันของเรา ลองอ้าปากดูซิ

ซอกฟันแต่ละซอก มีเศษอาหารติดอยู่ในนั้น

มีสิ่งสกปรกโสโครก เรียกว่า “ขี้ฟัน” ติดอยู่

มีสิ่งที่เราไม่รู้สึกว่า มันน่าขยะแขยง

มีสิ่งที่มีแม้แต่เราเองก็ยังไม่อยากที่จะไปจับ ไปแตะมันเลย ต้องคอยทำความสะอาดอยู่ร่ำไป และสิ่งสกปรกโสโครก ที่มีแม้แต่ตัวของเราเองก็ไม่อยากจับ ไม่อยากต้อง กลืนของมันเหม็นเราก็ยังไม่อยากดม

“แค่ปาก แค่ฟัน แค่ลิ้น” แค่นี้ที่เราอ้าปากแล้วลองมองเห็น ส่วนที่มันเป็นอวัยวะส่วนปากเท่านั้นเอง เราก็ยังรู้สึกสกปรกโสโครกยิ่งนัก และที่สำคัญก็คือมันก็อยู่ในปากของเรา บางที เราจะเลือกน้ำสะอาดกิน เลือกอาหารที่อร่อย ละเอียดย ละเอียด กิน แต่ความจริงของสกปรกมันอยู่ในปากของเราเอง ถ้าลึกลงไปจากปาก ก็จะมีคอของเราที่แดง มีเนื้อ มีสิ่งที่มีมันอยู่ข้างใน น่าเกลียดน่ากลัว ลองอ้าปากแล้วส่องกระจกดูลึกเข้าไปในลำคอของเรา มันน่ากลัว มันน่ากลัวยิ่งกว่าเครื่องจักร ที่มันคอยทำหน้าที่ย่อยอาหารเสียอีก

เมื่อเราดูเช่นนั้นแล้ว เราก็ลองมาดูที่ “หู” ของเรา ที่หูของเราเนี่ย มันถูกสร้างขึ้น มาด้วยกระดูกอ่อน มีหนังหุ้มห่อ ให้เป็นรูปลักษณะของ “หู”

บางที ก็ไปเจาะให้มันเป็นรู จะได้เอาต่างหูสวยๆ ไปห้อยใส่ แล้วก็มาดูว่ามันสวย มันงาม สิ่งเหล่านั้นมันหลอกเราทั้งนั้น จริงๆแล้ว มันก็ไม่สวยงาม

มันเป็นแค่หนังหุ้มกระดูกอ่อน และข้างในหูก็พลอยมีขี้หูเกิดขึ้นอยู่ตลอด ต้องคอย แคะ คอยขูด คอยเช็ด คอยถู ต้องทำความสะอาดเช่นนั้นอยู่เสมอ หากใครที่ไม่ทำความสะอาด ก็จะสกปรกมาก

ถ้าเราทำความสะอาด เช็ดขี้หูออกมา มันก็น่าเกลียด สกปรกโสโครก แม้แต่ตัวของเรา เราก็ยังไม่อยากจับต้อง รีบทิ้งมันไป ถ้ามันตกหล่นอยู่ตรงใดสักตรงหนึ่ง เรานั้นดันไปจับดู รู้สึกขยะแขยงยิ่งนัก แต่ในความเป็นจริงแล้ว สิ่งสกปรกนี้ มันอยู่ในกายของเรา มันอยู่ในหูที่เราลุ่มหลง คิดว่าสวยงามนั้น

ทีนี้ เราลองมาดูที่ “ตา” ตาของเรา มีไว้ให้มองเห็น แต่ว่ามันก็มีเนื้อเยื่อ มีสิ่งประกอบขึ้นมา เป็นดวงตา มันมีการทำงานของมัน ก็คือทำให้เรามองเห็น และมันก็ยังมียารอบที่มันจะต้องขจัดสิ่งสกปรก ทั้งภายนอก และภายใน รวมออกมาเป็น “ขี้ตา” ขี้ตาก็สกปรก ในปาก ในหู ในตา มันก็สกปรก

ลองดูใน “รูจุมก” ของเรา จุมก มีไว้ให้หายใจ แต่จุมกนั้นก็ยังมี “ซี่มุก” ซี่ที่มันอยู่ในจุมก ซึ่งสกปรกยิ่งนักเหมือนกัน น่าขยะแขยง น่าอาเจียนยิ่งนัก ของเราก็เหมือนของคนอื่น ของคนอื่นก็เหมือนของเรา ร่างกายนี้มันเต็มไปด้วยของสกปรก

ใน “ท้อง” ของเรา ที่เรามองไป มีเนื้อหนังหุ้มห่อ แท้ที่จริงแล้ว ข้างในก็เต็มไปด้วยลำไส้ ไส้ที่มันเป็นท่อนยาวๆ ขดๆอยู่ในท้อง มีอาหารเก่าอาหารใหม่อยู่ในนั้น ซึ่งมันกลั่นกรองออกมา ถ่ายออกมาจากช่องขับถ่าย ก็เป็นสิ่งสกปรก เน่าเหม็นยิ่งนัก ที่เราไม่อาจที่จะไปจับต้อง หรือว่าไม่อยากจะจับต้อง หรือมองเห็น ได้กลิ่นเลย แม้แต่ของตัวเองก็ยังน่าเกลียดน่ากลัว น่าขยะแขยง มองดูแล้วอยากจะอาเจียนออกมา

ในร่างกายของเรามีสิ่งสกปรกโสโครก ขับออกมาตามรูทวารทั้งหมด แถมยังมีเลือด มีสิ่งที่มีมันซ่อนอยู่ในกายของเรานี้ ที่มีเนื้อหนังหุ้มห่อ

นี่แหละนะ ร่างกายของเรา นี่แหละนะ ที่องค์พระพุทธรเจ้าบอกเราว่า กายนี้เป็นของหนัก ของสกปรก วันนี้ เราได้พิจารณาถึง..

ความหนัก ความเหนียว ความทุกข์ยากลำบาก ที่เราต้องดิ้นรนชวนขวาย

ได้พิจารณาถึงกาย ที่มันสกปรก โสโครก

แท้ที่จริงก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ นึกไปแล้วอยากจะอาเจียนออกมา

แต่แล้ว พระพุทธองค์ยังสอนอีกว่ากายของเรานี้ ไม่ได้สกปรกเฉพาะตอนที่มิชีวิตอยู่ วันตายย่อมต้องมาถึง วันที่เราตายไป ยิ่งจะน่าเกลียดน่ากลัวยิ่งกว่านี้อีก

สมมุติว่าวันหนึ่งที่เราตายไป กายของเรานอนแน่นิ่ง ถูกทอดทิ้งเอาไว้ ไม่มีใครเก็บซากศพไปเผา ตัวก็จะอืดพอง ตาก็เหมือนจะปริออกมา ลิ้นนั้นก็ออกมาจุกปาก ตัวเขียวบวม และเน่าเหม็น มีกลิ่นที่เหม็น นั่นแสดงถึงสิ่งสกปรกทั้งหลายที่มีมันอยู่ในร่างกายของเรา ที่มีมันแสดงอาการ ความสกปรกเน่าเหม็นออกมา

เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ มันมีการทำงานของร่างกาย คอยขับให้ออกทางข้างบนข้างออกทางข้างล่างข้าง ออกหู ออกตา ออกจุมก ออกปาก ออกจากรูทวารต่างๆ ของเรา

เมื่อครั้งเราตาย เครื่องจักรที่มันทำงานหยุดทำงาน มันขับออกอย่างนั้นไม่ได้ มันก็เลยกลายเป็นแน่น บวม ดันออก บวมจนมันจะแตก แขนก็บวม มือก็บวม เท้าก็บวม ท้องก็บวม ตัวบวมกลมสีเขียว มีกลิ่นเน่าเหม็น และถ้าปล่อยมันทิ้งไว้อย่างนั้น น้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำเน่า น้ำหนอง ก็ไหลจากตัวออกมา แล้วก็มีตัวหนอน มาซ่อนไขกินร่างกายของเรา เราลองนึกตามนี้กันดูนะ

ลิ้นเราออกมาจุกปาก แล้วก็มีตัวหนอนยั้วเยี้ยเต็มไปหมด ตัวเล็ก ตัวใหญ่ กำลังซ่อนไข กินปากของเรา ปากที่เราต้องทำความสะอาดทุกวันเมื่อเป็นมนุษย์อยู่ เมื่อตายก็

เต็มไปด้วยตัวหนอน ซึ่งน่าเกลียดน่ากลัวยิ่งนัก

ตาของเรา ที่ลูกตาแทบจะปรือออกมาก็มีตัวหนอน ตัวแมลง หนอนตัวอ้วน ตัวมอม คลานกิน เต็มลูกตาของเรา น่ากลัวยิ่งนัก

หูของเรา ใบหูที่เราใส่ต่างหูไว้อย่างสวยเมื่อเป็นมนุษย์อยู่ บางทีก็เป็นต่างหูเพชร ด้วยซ้ำไป แต่ที่นี่ มีตัวหนอน คลานกินเข้าไปในรูหู กินหูของเรา น่ากลัวยิ่งนัก น่าขยะแขยง ยิ่งนัก เมื่อเราตายไปแล้ว กายก็เป็นเช่นนี้เอง

ไปดูที่หัวของเราซิ ตอนมีชีวิตอยู่ ผมเผ้าก็ต้องตัดทรงนั้น แต่งทรงนี้ บางคนก็ไว้ผมยาว ต้องสระ ต้องหวี ต้องทำความสะอาดอย่างดี ต้องแต่งให้สวยงามซะ แต่ตอนนี้ ผมก็หลุดๆ ลู่ๆ หลุดออกมาเป็นช่อๆ เหลืออยู่บางช่อติดอยู่กับหนังศีรษะ แล้วก็มีตัวหนอน ขอนไช กินกะโหลกของเรา คลานเต็มไปด้วยหมด หนอนตัวเล็ก หนอนตัวใหญ่ ยั้วเยี้ยไปหมด

มาที่คอของเรา ก็ไม่เหลือ ไม่รอดหรอก มีตัวหนอนเต็มไปด้วยหมด

มาดูที่หน้าอก

ดูที่ท้อง ไร้อะไร.. ตัวหนอนนั้นคลานกินกันอย่างมีความสุข

มาดูที่ขา ที่แขน ที่มือ ตามซอกนิ้วต่างๆ ตัวหนอนยั้วเยี้ยเต็มไปด้วยหมด

นอนตัวแข็งบวม สีเขียว อืดพร้อมที่จะแตก เต็มไปด้วยตัวหนอนทั้งร่างกายน่ากลัว ยิ่งนัก

แล้วตัวหนอนเหล่านี้เกิดมาจากไหน มันคงไม่ได้เดินทางจากที่อื่น เพื่อมากินเราหรอก หนอนเหล่านี้ มันก็ก่อเกิดมาจากความสกปรก โสโครกในร่างกายเรา เกิดมาจากเชื้อโรคในตัวของเรา ที่มันเปื่อยมันเน่าแล้ว หนอนก็เลยก่อเกิดขึ้นมา เพื่อที่จะย่อยสลาย กายนี้ให้หมด ให้หายไป

แท้ที่จริงแล้ว ร่างกายของเราก็เป็นเช่นนี้เอง ไม่ต่างอะไรจากคำสอนขององค์ พระพุทธเจ้าเลย

หลงในกายของตน ก็เหมือนหลงในกองขยะ

หลงในกายของตน ก็เหมือนหลงในของเน่าเหม็น

หลงในตัวในตน ก็เหมือนหลงอยู่ในสิ่งสกปรกโสโครกทั้งนั้นเลย

เราไม่ต่างจากกองขยะที่เต็มไปด้วยตัวหนอนมากัดมากินขนไสอาหารที่เน่าเหม็นเหล่านั้น เมื่อเราเห็น เราก็ขยะแขยง แต่ตัวของเราก็มีสภาพไม่ต่างกันเลย

นี่แหละนะ หลงร่างกายเราก็มีแต่ขยะ หลงร่างกายเราก็มีขยะอยู่กองหนึ่ง ไปหลงร่างกายคนอื่นแล้วก็พากันมาอยู่ด้วยกัน ก็มีขยะ 2 กอง ที่ต้องเก็บ ต้องกวาด ต้องดูแลรักษา

ต้องเอาถุงปิด และห่อเอาไว้อย่างดีไม่ให้ส่งกลิ่นเน่าเหม็น เมื่อหมดกำลังในการปกปิด ความเน่าเหม็นก็ปรากฏออกมาให้เห็น เช่น ตอนที่มิชีวิตอยู่ และทำความสะอาดอยู่เสมอ

กับการที่ดับลมหายใจไปแล้วไม่มีใครทำความสะอาด ความสกปรกก็เลยแหวกออกมา ก็เลย ปรีออกมาจากถุง คือเนื้อหนังที่หุ้มห่อ ก็เลยมีตัวหนอนชอนไชกินเป็นอาหาร เพื่อย่อยสลายความสกปรกของเรา เป็นเช่นนั้นละ

แล้วจะหลงรักตนทำไมเล่า

จะหลงรักกายนี้ทำไมเล่า

จะหลงรักกายโน้นทำไมเล่า

นั่งสมาธิ ฟังธรรม รับพลังที่เย็น ที่สบาย เพื่อให้เกิดความสุข ที่ละเอียดประณีต ที่เป็นสุข ที่บริสุทธิ์ เพื่อไปนิพพานดีกว่า ทั้งกายนั้นไป

ลูกเอ๋ย.. แล้วค่อยๆปรับจิต ให้โล่งๆ ว่างๆ เบาๆ ไม่ยึดไม่ติดในกาย ในตัวตนของเรา ตัวตนของผู้อื่นอีกต่อไป ที่นี้จิตของเราก็จะว่าง โล่ง

เมื่อทำอย่างนี้บ่อยๆเข้า..

ก็จะถอดถอนความหลงในกายตน หลงในกายผู้อื่น

ก็จะสามารถดับการเกิดได้

เมื่อไม่หลงในตนแล้ว ทุกสิ่งและทุกอย่างก็ดับตามตนไปด้วย

ที่มีสิ่งนั้นสิ่งนี้ ก็เพราะว่ามีตัวของเรา ถ้าไม่มีเราเสียแล้วสิ่งอื่นก็ย่อมไม่มี เช่นนั้นอย่างนั้นหละพระยาธรรม ลองนำไปประพฤติปฏิบัติกันดู

ลูกเอ๋ย.. ลูกนั้น ก็ได้จะเห็นตามความเป็นจริงเช่นนี้หละพระยาธรรม..

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้กระจ่างแจ้งในกายของคน เมื่อครั้งมีชีวิตอยู่ และชีวิตหลังความตาย

กราบขอบพระคุณเจ้าคะไว้วันพรุ่งนี้ หรือโอกาสหน้า จะมาเฝ้าทูลถามธรรมใหม่นะเจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 157 **อสุภะ ซากศพที่มีเหลือแต่โครงกระดูก แบบที่ 1**

ในเช้าของวันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้เข้าเฝ้านอบน้อมต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้พบกับพระองค์ท่านในโลกทิพย์แล้วจึงได้ก้มกราบลง พร้อมทั้ง ทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า..

“ ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเจ้าข้า.. วันนี้ลูกจะมาเข้าเฝ้าทูลถามถึงกรรมฐานกองที่ 20 ในแบบที่ 1 นะเจ้าคะ ซึ่งเป็นการพิจารณาศพที่เหลือแต่เพียงกระดูกเท่านั้นนะเจ้าคะ เราจะมีกรพิจารณาแบบไหนยังไงล่ะเจ้าคะ เราจะได้เข้าสู่กรรมฐานกองนี้ได้ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงชี้ทางสว่างให้ลูกทั้งหลายได้น้อมเดินตามปฏิบัติตาม เพื่อพ้นทุกข์ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. ถ้าเช่นนั้น ก็ลองทำตามเช่นนี้ดู นั่งลง ขัดสมาธิ ปรับจิตปรับใจให้สบาย

ลูกเอ๋ย.. การที่เราจะฟังธรรมเข้าใจ เราต้องทำจิตทำใจของเราให้สงบเสียก่อนนะ ลูกการที่เราจะนำไปประพฤติปฏิบัติ ทำตามได้ เราต้องน้อมนึก คิดตามก่อนนะ ลูก ให้เราเข้าถึง และสัมผัสก่อน การที่เราจะนึกตาม เข้าถึง และสัมผัสได้นั้น เราต้องวางทุกสิ่งทุกอย่างไว้เสียก่อน ลูก

ตั้งใจฟัง.. วางทิฐิ อตตัตถัตตน วางความลังเลสงสัย วางเรื่องราวต่างๆมากมาย วางทิ้งลงเสียก่อน ลูกเอ๋ย ทำจิตใจให้ว่าง ให้โล่ง

เป็นยังไงล่ะ **พระยารธรรม..** ถ้าทำจิตให้ว่างโล่งเช่นนี้แล้ว รู้สึกว่าสบายดีมีอยู่แล้ว

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ.. สบายดีเจ้าคะ ว่างโล่ง เบาสบาย ดุจดั่งผ้าขาว หรือกระดาษขาวที่ไม่มีอะไรมาปนเปื้อน เติมแต่งไว้ในกระดาษขาว หรือผ้าขาวนั้นเลยเจ้าคะ มีกลิ่นดอกไม้หอมดีนะเจ้าคะ

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ รับอากาศที่เย็น ที่สบายโล่งโปร่งเช่นนี้ ปรับจิตปรับใจให้สบายแล้ว ให้ทุกคนหลับตาลงนะลูกนะ หาที่นั่งให้เหมาะกับตนเอง ปรับท่านั่งให้เข้ากับตนเอง ไม่จำเป็นต้องเหมือนใคร ไม่จำเป็นให้ใครเหมือนเรา เพราะแต่ละคนนั้นมีรูปร่าง

รูปลักษณ์ที่แตกต่างกันไป อาจจะนั่งในรูปแบบเดียวกันไม่ได้

ฉะนั้น.. เราอย่ายึดติดกับการนั่งนะลูก นั่งแบบไหน ก็ขอให้เรารู้สึกว่าสบายกาย นั่งไปแล้วรู้สึกว่ามี ไม่น่าฝืนแค้นร่างกายของตนเอง ก็ลองนั่งไปก่อนนะลูกนะ

การทำสมาธิขั้นต้น หรือบุคคลผู้ที่เพิ่งจะฝึกฝนนั้น ต้องค่อยๆ ปรับทำนั่งไปเรื่อยๆ ก่อน คือเอาที่ใจสงบ ไม่กดข่มกายจนเกินไป ให้จิตค่อยๆ พิจารณาเข้าถึงสภาวะธรรมของความเป็นจริงเสียก่อน เมื่อเรามีกำลังของฌานที่มากแล้ว เราก็จะค่อยๆ นั่งได้ และนั่งได้นาน โดยไม่ขยับเขยื้อน และไม่เจ็บ ไม่ปวดได้เองละ ลูก

ฉะนั้น.. ให้พากันนั่งให้สบาย เมื่อนั่งในท่าที่สบาย ในที่ที่สบายแล้ว ให้..

หายใจเข้าลึกๆ หายใจออก หายใจเข้า หายใจออก

ทำอยู่อย่างนี้ สัก 4-5 ครั้ง นะลูกนะ แล้วก็บอกกับตนเองว่า ตอนนี้อยู่กำลังจะ ทำสมาธิอยู่ เมื่อนั้นพร้อมที่จะทำสมาธิแล้ว เราก็โน้มเอาพลังที่เย็นสบาย เอาความรู้สึกสัมผัสกับพลังที่เย็นเอาความจำ จำภาพแห่งแสงสว่างระยิบระยับ ให้เอาความรู้สึก เหมือนลมที่เย็น ที่มาแตะตัวของเรานั้น มีแสงระยิบระยับมากับความเย็นนั้น ลูก เราก็รับพลังพลังที่เย็น พลังที่บริสุทธิ์เช่นนี้ไปเรื่อยๆ ก่อน

เย็นที่ฝ่ามือซ้าย.. เย็นที่ฝ่ามือขวา.. พลังนั้นเย็น..จนเราเห็นด้วยจิตของเราว่าบนฝ่ามือซ้าย หรือว่าบนฝ่ามือขวา ที่มีพลังเย็นสบาย มีแสงสว่างคล้ายคลึงกันกับดวงไฟ ส่องสว่างไสว มาที่ใบหน้าของเรา ในท้องของเรา เมื่อจิตนั้นตั้งมั่นอยู่กับความสงบสุข นิ่ง ไม่ฟุ้งซ่าน อยู่กับพลังที่เย็น อยู่กับแสงสว่างสว่างไสว

ท้องของเรา ก็เริ่มสว่างจ้าขึ้นมา

ขาทั้งสองข้างที่เรา นั่งขัดสมาธิอยู่นั้น ก็เริ่มที่จะเบาสบาย เห็นได้ชัดเจนว่า ขาทั้งสองข้างของเรานั้น เป็นแก้วใส ใส

กายของเรา ตัวของเราที่นั่งอยู่ ก็มีปรากฏชัดเจนแก่เราว่า กายนี้สว่างไสว กายที่เราทำสมาธิอยู่ เริ่มเป็นแก้วใสขึ้นมา ขึ้นมาเรื่อยๆ จนถึงที่หน้าอก แล้วแสงสว่างนั้น ก็สว่างจ้าขึ้นมาจนถึงลำคอ และหัวของเรา แขนของเราทั้งสองข้าง ก็สว่างไสว เป็นแก้วใส

ตอนนี้เรา กลับมองเห็นตัวของเรา มีรูปร่าง รูปลักษณ์ ในการเป็นกายแก้ว ใส นั่งขัดสมาธิ หลับตาอยู่ ขาก็เป็นแก้วใส ลำตัวของเราจากช่วงเอวจนถึงคอก็เป็นแก้วใส ศีรษะของเราก็เป็นแก้วใสกายของเราเป็นแก้วทั้งตัว

เห็นกลับมาที่ตัวของเราว่า เรานั่งขัดสมาธิโดยกายเนื้อไม่มี มีแต่เป็นกายแก้วใสๆ ที่สามารถมองทะลุเข้าไปสู่ภายในของร่างกายได้ ทุกสิ่งทุกอย่างใส สบาย

ที่นี้เราค่อยๆ มอง ค่อยพิจารณาให้เห็นตามความเป็นจริงว่า ร่างกายของเรานี้ มี

กระดูกเป็นโครงสร้าง เป็นสิ่งที่ เป็นโครงสร้างที่ทำให้เรามีรูปลักษณ์ รูปร่างของร่างกายเป็น เช่นนี้ กะโหลกศีรษะของเราก็เป็นสีขาว เอาความรู้สึกมองทะลุแก้วเข้าไป เห็นโครงกระดูก ของมนุษย์ ที่ซ่อนอยู่ในกายแก้วนะ ลูก นึกตามไปนะลูกนะ..

หน้าผากของเราก็สีขาว เป็นฝิกระดูกตาโบ้ ถ้าเกิดว่าเนื้อหนังของเราที่หุ้มห่อไม่มี แล้ว..กายของเราก็เป็นเช่นนี้เอง ตาก็โบ้ ตัวของเราก็มีกระดูก ที่ไม่ต่างจากโครงกระดูกของ คนที่เราเรียกว่า ฝินั้นเลย

เราก็แค่เหมือนบ้าน ที่ยังมีหลังคาคลุม ยังมีผนังบ้านปิดไว้อยู่ ก็เลยมองไม่เห็น โครงสร้างของบ้านอย่างชัดเจนเท่านั้นเอง แต่แท้ที่จริงแล้วบ้านก็ย่อมต้องมี มีเสา มีคาน มีทุกอย่างที่เป็นโครงสร้างของรูปลักษณ์ของบ้านนั้น

ร่างกายของเราก็เหมือนกัน มีเนื้อหนังหุ้มห่อ ก็เลยมองไม่เห็นกระดูกที่อยู่ในตัว ของเรา เราเลยลืมไปว่า ในความเป็นจริงแล้ว ฝิกระดูก มันก็อยู่ในเรา เราก็อยู่กับมัน

เราลืมนึก ลืมคิดไป ก็เลยหลงนึกว่า ตัวดีแล้ว หลงยึดว่าตัวยังดีอยู่

ถ้าเกิดไปพบ ไปเห็น ซากกระดูกของมนุษย์สักชิ้นหนึ่ง ก็คงจะตกใจกลัว เช่น ถ้า เห็นกระดูกแขนสักชิ้นหนึ่ง คงจะวังหนี เห็นกะโหลกศีรษะของมนุษย์ วางทิ้งลงบนพื้นดิน หรือว่าอยู่ในป่า ใกล้กับวัดที่ตนปฏิบัติอยู่ ก็คงจะวังหนี แต่ในความเป็นจริงแล้วกระดูกแขน หรือว่ากะโหลกศีรษะนั้น มันก็มีอยู่ในตัวของเรา เรามองกลับไปที่กายของตน

เห็นกระดูกช่วงแขน ช่วงขา นั่งขัดสมาธิอยู่

เห็นกระดูกสันหลัง และซี่โครงของเราอย่างชัดเจน คล้ายคลึงกันกับภาพเอ็กซเรย์ ที่มองไปแล้ว เห็นรูปลักษณ์ของกระดูก ทำเช่นนั้นละลูก

สมาธิของเรานิ่ง และมีพลังมากพอที่เราจะมองเห็นภาพของเราเป็นแก้ว มีโครง กระดูกซ่อนอยู่คล้ายคลึงกันกับภาพเอ็กซเรย์ ที่มองไปเห็นโครงกระดูกซ่อนอยู่ในกายแก้ว อย่างชัดเจน

เรามองเห็นแล้ว เราก็พิจารณาความเป็นจริงว่า..

กายนี้เกิดขึ้นมาตอนเล็ก ก็มีโครงกระดูกที่อ่อน และเล็กตาม

เมื่อกาลเวลาผ่านไป กายนี้เติบโต โครงกระดูกเหล่านี้ก็ยืดยาวเจริญเติบโตตาม ร่างกายของเรา เมื่อแก่ชราแล้ว โครงกระดูกเหล่านี้ ก็จะเสื่อมสภาพตามอายุขัย

เมื่อเราตายลง ชีวิตเราจบสิ้นลง กระดูกในร่างกายของเรานี้ ก็จะต้องเสื่อมสลาย กลับคืนสู่พื้นดิน

ร่างกายที่เราคิดว่าเป็นเรานี้ แท้ที่จริงแล้วเขาก็มีการถูกสร้างขึ้นมาจากกระดูก ด้วยเนื้อ ด้วยหนัง ด้วยสิ่งต่างๆทั้งหลาย ที่ประกอบกันมาเป็นร่างกาย

ถ้าเกิดว่าเราแล่นหนึ่งออก แล่นี่ออก เราก็มีโครงกระดูกใส สีขาว เป็นเช่นนี้
ถ้าเกิดว่าวันหนึ่ง ที่กระดูกเสื่อมสลายไป ตัวของเราอยู่ไหนเล่า ตัวของเรานั้นจะไม่มีเลย
กระดูกมันมีอยู่ในเราตั้งแต่เกิดจนโต แก่ เจ็บ และตายไป มันมีอยู่ในร่างกายของ
เราเป็นปกติ

ฉะนั้น.. เมื่อเราเห็นซากศพที่เป็นกระดูก เหลือแต่กระดูก เป็นโครงสร้างของ
ร่างกาย จงพิจารณาให้เห็นความเป็นจริงเถิดนะ ว่าตัวเราก็ไม่ต่างจากเขา เขาก็ไม่ต่างจาก
เรา ไม่มีอะไรแตกต่างกันเลย เมื่อก่อนเขาเป็นแบบเรา เดียวนี้เขาเป็นแบบนี้ อีกหน่อยเรา
ก็คงเป็นแบบเขา เพราะตอนนี้เราก็เป็นเหมือนที่เมื่อก่อนเขานั้นเป็น

ชีวิตเกิดมาแล้วก็ต้องตายเป็นธรรมดา ทุกสิ่งทุกอย่าง มีสิ่งที่เป็นโครงสร้าง ยึดให้
มันเป็นรูปธรรมก่อตัวขึ้นมา แต่ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นก็ดับสลาย กลับคืนสู่ความไม่มี

เราก็พิจารณา ดูตัว ดูกายของเรา พิจารณานิ่งไป ใช้จิตมองไปในกายของเรา เต็ม
ไปด้วยโครงกระดูก ในกายของผู้อื่นก็เหมือนกัน

เราสมมุติว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งเดินผ่านมา.. เราก็สแกนทะลุไปถึงโครงกระดูกที่เดิน
ผ่านไป มีผู้ชายคนหนึ่งเดินผ่านมา เราก็มองให้เห็นทะลุเข้าไปว่าเป็นโครงกระดูกเดินผ่านไป

มีผู้คนมากมายเดินไปเดินมา มองยังไงก็เห็นแต่กระดูก ไม่เห็นว่าเป็นคน ตัวของ
เราที่นั่งดูเขาอยู่ ก็เป็นโครงกระดูก คนที่เขากำลังเดินไปเดินมา กำลังลุ่มหลงอยู่กับโลก
กำลังวิ่งวุ่นประกอบกิจการงาน เรามองไป มองให้เห็นลึกเข้าไปข้างใน ก็เห็นผีกระดูก โครง
กระดูก ที่มันเดินสวนทางกันไปมาอยู่อย่างนั้น

เราเห็นสัตว์เดินผ่านมา ไม่ว่าจะเป็ฯช้างม้า วัว หรือว่าควาย เป็ด ไก่ หมู หรือว่า
สุนัข เรามองไปก็เห็นโครงกระดูก ของแต่ละตัว ของสัตว์แต่ละชนิด เป็นปกติเช่นนั้น

แท้ที่จริงแล้ว คำว่าชีวิต มันก็เป็นแค่นี้เอง

วันนี้เรานั่งสมาธิ จนรับพลังเต็มแล้ว..

เราก็ได้พิจารณาเห็นกระดูกในตน

เห็นกระดูกของคนที่ตายไปแล้ว

เห็นกระดูกของมนุษย์ ที่วิ่งวุ่น ลุ่มหลงกับกาย เดินไปเดินมา

เห็นความจริงที่ซ่อนอยู่ในชีวิตของทุกคนว่า..

ความจริงแล้ว ทุกคนก็เป็นแค่ผีกระดูก

เป็นแค่โครงกระดูก ที่เดินไปเดินมาอยู่อย่างนั้น

เห็นสัตว์ก็มองทะลุอย่างแจ่มแจ้ง

นี่แหละนะ ที่องค์พระพุทธรเจ้าบอกเราอยู่เสมอว่า ชีวิตที่มีอยู่ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตนของ

เรา เขาล้วนแล้วแต่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ตามเหตุของเขา

เขาถูกสร้างมาจากธรรมชาติ จิตของเราเมื่อได้ครอบครองเขาแล้ว ลุ่มหลง ยึดติดว่าเรา คือตัว คือตน เลยดินรนชวนชวาย อยากได้ความรัก โลภมาก อยากได้นั่นโน่นนี่ มาประกอบกายไว้ เลยสร้างกรรม เบียดเบียนผู้อื่น เมื่อไม่ได้ตั้งใจ ไม่ถูกใจ ก็เกิดความโกรธ ก็เลยยืมกายเหล่านี้มาใช้อยู่รำไป บางทีก็ยืมกายของมนุษย์ บางทีก็ยืมกายของสัตว์ เจริจฉาน แล้วก็ลุ่มหลงกันไปว่านั่นคือตัวคือตนของตน

แต่แท้ที่จริงแล้ว เขาเป็นของมีคู่อยู่กับโลก คู่กับวัฏสงสารนี้ต่างหากเล่า เขาไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตนเลย เราเองต่างหากที่ไปหลงยึดเขา

องค์พระพุทธเจ้า องค์พระปัจเจกพุทธเจ้า และองค์พระอรหันต์เจ้า เมื่อได้ละได้ปลดความลุ่มหลงออกจากตัวตน ท่านทั้งหลายกลับคืนสู่ที่ที่อิสระ ไม่ต้องมาแบกกายเหล่านี้ไว้ จมอยู่กับซากกระดูกเหล่านี้ ลุ่มหลงอยู่กับสิ่งที่มันไม่มีอยู่จริง สิ่งทั้งหลายที่มันหลอกเราให้หลงอยู่

ท่านทั้งหลายเหล่านั้นกลับคืนสู่ที่ที่เป็นอิสระ ก็พันทุกข์ ไม่เห็นว่าจะต้องมามีกายนี้อีก แสดงให้เห็นถึงว่า กายเหล่านั้นนั้น ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตนของตน

และอีกอย่างหนึ่งก็คือ ถ้าเขาคือเรา หากว่าเราตายไป เราก็ต้องเอาเขาไปด้วยสินะ แต่ทุกคนที่ตาย สิ้นใจลง ไม่เห็นว่าจะมีใครเอาร่างกายไปด้วยได้สักคนเลย มีแต่ทั้งกายเอาไว้บนโลก ให้เปื่อยเน่า พุพอง ให้เหม็น ให้ตัวหนอนตัวแมลงกัดกิน

สุดท้าย..ก็เหลือแต่เพียงโครงกระดูก พอเวลานานผ่านไปโครงกระดูกเหล่านั้นก็เสื่อมสลาย ย่อยกลับคืนสู่พื้นดิน

บนผืนดินนี้ มีคนเกิดแล้วตายนับไม่ถ้วน ซากคนและซากสัตว์ ก็เกลื่อนแผ่นดิน ไม่มีสักที่หนึ่งเลย ที่ว่างเว้นจากกระดูก หรือว่าซากสัตว์ ทั้งคน และมนุษย์เลย

เพียงแต่มันเสื่อมสลายกลับกลายเป็นดินไปแล้ว เราเกิดมาใหม่ เราก็ไม่รู้ ไม่เห็นเท่านั้นเอง

ชีวิตมนุษย์ก็เป็นเช่นนี้แหละนะ แท้ที่จริงเราก็ลุ่มหลงไป ถ้าเกิดว่ามีแต่หลง ก็คงต้องจมอยู่กับกายเช่นนี้ละ มันน่ากลัวนะ ที่ต้องใช้ชีวิตอยู่กับโครงกระดูก นอนกับผีกระดูก เดินอยู่กับผีกระดูก นั่งกิน ทำอะไรก็อยู่กับผีกระดูกนี้

ที่เราเห็นของคนอื่น เราวิ่งหนี แต่คนที่วิ่งหนีนั้น ก็คือกระดูกวิ่งหนีเหมือนกัน แท้ที่จริงก็เป็นเช่นนี้เอง ต่อจากนี้ไป จะปล่อยวางทุกสิ่งและทุกอย่าง ไม่ยึดติดลุ่มหลงแล้ว

น้อมพลังแสงสว่างที่สว่างไสว คล้ายคลึงกันกับว่ามีสปอตไลท์ดวงใหญ่กำลังส่องแสงสว่างลงมาที่ตัวของเรา และแสงสว่างนั้นก็เป็นแสงที่นุ่ม นุ่ม เบาสบาย เย็นสบาย เรา

ก็รับพลังแสงสว่างเช่นนั้นไปเรื่อยๆ

พระยาธรรมเมย.. ในแบบที่ 1 ของกรรมฐานกองที่ 20 ให้ทำเช่นนี้แหละ ลูก
กระตุนั้น เราพิจารณาได้ทุกแบบ ได้ทุกอย่างตามที่เราพอจะนึกคิดได้

แต่วันนี้ให้เราลองฝึกพิจารณา โดยการเข้าสู่กรรมฐานในขั้นต้น แล้วก็ปรับจิต ปรับ
ใจของตน พร้อมแล้ว หันกลับมาดูความจริงที่อยู่ในกายของเรา ค่อยไปเทียบกับกายของ
ผู้อื่น และสัตว์ตัวอื่นๆ ให้ชัดเจน เมื่อเห็นชัดเจนแล้ว การปล่อยวางในร่างกาย ย่อมเกิดขึ้น
ได้ลูก

พระพุทธองค์ : เป็นยังไงบ้างเล่า เมื่อได้พิจารณาตามเช่นนี้ พระยาธรรมเมย..

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่เมตตาลูกทั้งหลาย ให้ได้พิจารณาตามธรรมที่
พระองค์ทรงแสดงให้ฟัง ลูกนั้นพิจารณาตามแล้ว ได้รู้แจ้งเห็นตามความเป็นจริง สิ่งที่เกิด
เป็นร่างกาย หรือรวมตัวก่อเกิดมาเรียกว่า “กาย” เห็นชัดเจนแล้วว่าเขาไม่ใช่ตัว ใจตนของ
เรา เพราะถ้าเราออกจากเขามา เราก็ออกได้ ถ้าวันหนึ่งเขาเสื่อมสลายไป เราก็ห้ามอะไร
ไม่ได้

เรากลุ่มหลง เลยต้องเกิดแล้วเกิดอีก อยากครอบครองแล้วครอบครองกายนี้อีก
แต่ในความเป็นจริงแล้ว การครอบครองกายนั้นไม่เกิดประโยชน์เลยพระพุทธเจ้าค่ะ มีแต่
ความหนักหนื่อย ทุกข์ร้อน มีแต่การแบก มีแต่ความทุกข์พระพุทธเจ้าค่ะ

ลูกก็จะน้อมไปประพฤติปฏิบัติตาม และเผยแพร่ตามความรู้ ความสามารถแห่งตน

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ แล้วไว้โอกาสหน้า ลูกจะมาเข้าเฝ้าทูลถามธรรม
ใหม่ อีกครั้งหนึ่งนะเจ้าค่ะ วันนี้คงต้องขอลากลับไปก่อน เนื่องด้วยว่าในโลกมนุษย์นั้นได้
เวลาที่จะต้องทำกิจอื่นต่อไปแล้วพระพุทธเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 158 **อสุภะ ซากศพที่มีเหลือแต่โครงกระดูก แบบที่ 2**

ในเช้าของวันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์..

ข้าพระพุทธเจ้าได้น้อมพลังพุทธบารมีจนเต็มยังศูนย์กลางกาย จึงได้น้อมจิตขึ้น
เข้าเฝ้าต่อ องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ท่าน ในดินแดนแห่งหนึ่ง ซึ่งมีความโล่งว่าง
เบาสบายแล้ว พระพุทธองค์ท่านก็ทรงเมตตา ปราบกฐพระวรกายเป็นแสงสีขาวสว่างไสว
นั่งอยู่บนดอกบัวที่สวยงาม ข้าพเจ้า เมื่อพบกับพระองค์ท่านแล้ว จึงได้ก้มกราบนอบน้อม
ต่อพระองค์ท่าน เมื่อได้กราบแล้วจึงทูลถามพระพุทธองค์ท่านไปดังนี้ว่า..

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปบิดาองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเจ้าข้า.. วันนี้ ลูกจะมาเข้าเฝ้า
ทูลถามธรรม กรรมฐานกองที่ 20 ในแบบที่ 2 ว่าเราจะมี การพิจารณาธรรมนั้นยังไง
เราถึงจะสามารถ เข้าไปสู่สมาธิ เราจึงจะสามารถเข้าถึงความสงบได้นะเจ้าคะ”

ดีแล้วละ พระยารธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังก็แล้วกัน

พระยารธรรมเอย.. การที่ลูกนั้นน้อมพลังจนเต็มในศูนย์กลางกาย แล้วแยกจิตออก
มาในสถานที่นี้ ที่มีแต่ความโล่ง ว่าง เบา สบาย สิ่งที่ลูกทำเช่นนี้ก็สามารถที่จะนำไป
ต่อยอด โดยการฝึกพิจารณาสิ่งทั้งหลายที่มันไม่เที่ยงแท้ทั้งหลายได้ ด้วยลูก

พระยารธรรมเอย.. ฉะนั้น ลองกลับไปดู ตั้งแต่แรกเริ่มก่อนจะมาที่นี่ แล้วลองฝึก
ฝึกแยกจิตออกจากกาย เช่นที่ลูกนั้นทำอยู่ แล้วเราค่อยมาต่อยอดของการพิจารณาก็แล้ว
กัน นะลูกนะ

ให้ทุกคนหลับตา.. ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้ผ่อนให้คลาย ทั้งจิตใจ ความรู้สึกนึกคิด
ทั้งร่างกาย ปล่อยให้มันผ่อน ให้มันคลาย อย่ายึดติดลุ่มหลงกับมัน ลูกเอ๋ย

เนื้อหนังที่หุ้มห่อ กระดูกที่เป็นโครงสร้างที่กล่าวไว้นี้ ไม่มีเรา มีของของเราหอก
ลูกอย่าไปยึดติดลุ่มหลงกับมัน จนเราร้อน จนว้าวุ่น จนนั่งสมาธิไม่ได้เลย ลูก ปล่อยมันชะ
วางมันชะเมื่อเราไม่ยึดติดในตัวตน ในกายนี้ เราก็เริ่มที่จะเห็นความว่าง ความโล่ง ความ
เบา และสบาย

เราก็ให้น้อมเอาพลังที่เย็น.. น้อมเข้ามาสู่กาย กายที่สมมุติอยู่ว่าเป็นกายนี้ ที่เราเอง
ก็ไม่ได้ยึดติดกับมัน จนคิดเรื่องนั้น เรื่องนี้ เรากำลังควบคุมให้มันอยู่ใต้อำนาจแห่งการสั่ง

งานของเรา เราน้อมเอาพลังที่เย็นสบาย น้อมพลังเย็นๆใสๆ น้อมพลังเหล่านี้เข้ามาสู่ ศูนย์กลางกาย เข้ามาสู่ตัวสูตของเรา น้อมพลังอย่างนี้ไปเรื่อยๆ จนเรารู้สึกว่าเรานั้นอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่ง ที่โล่ง โปร่งเบาสบาย ตามพระยาธรรมเข้ามา ในที่ตรงนั้นมีบัลลังก์บัว ใหนักนั่งรองรับแต่ละคนเอาไว้ ในที่ตรงนั้น คล้ายคลึงกันกับว่าทุกคนนั่งอยู่กลางอากาศ นั่งอยู่กลางอากาศแล้วก็มีองค์พระเป็นสีขาว สว่างไสว หน้าตักกว้างสักประมาณ 2 เมตร นั่งอยู่บนบัลลังก์บัว บัลลังก์บัวนั้นก็ใหญ่พอที่จะรองรับองค์พระ องค์พระก็เหมือนมีชีวิต พูดคุยกับพวกเราได้ สามารถขยับตัวได้ แต่เป็นแก้วใส

พระยาธรรมก็เป็นรูปลักษณะ รูปร่างของกายแก้ว มีแสงสว่าง สว่างไสว แต่ตัวเล็กๆ เหมือนเด็กสัก 4 ขวบ ตัวเล็กนิดเดียว นั่งอยู่บนบัลลังก์บัวเช่นกัน

แต่พระยาธรรมนั้น มีแสงที่สว่างเจิดจ้าออกมาจากกายนั้น เป็นสีเขียว สีขาว สีทอง สีชมพู คือว่ามีหลากหลายสี แต่เป็นสีอ่อนๆ ส่องแสงประกายเจิดจ้า

พวกเราเอง ผู้ที่นั่งอมตาม ทำตาม ก็มีความรู้สึก หรือว่าเห็นภาพสิ่งนี้ปรากฏขึ้นมาแก่จิตอย่างชัดเจน ความรู้สึกหนักหน่วงที่โลกมนุษย์ ตัดทิ้งไป กายนี้ไม่สนใจมันแล้ว ปล่อยมันทิ้งไป เราก็แยกจิตไปอยู่ในที่แห่งนั้น

ที่นี่ เมื่อเราทุกคน ไปนั่งอยู่ที่ตรงนั้นแล้ว เราอาจจะมีความรู้สึกเย็นสบาย และเบา กายนั้นใสเป็นแก้วเหมือนกัน หรือบางคนอาจจะใส่ชุดสีขาวเหมือนชีพรามณ์ บางคนที่เป็นพระภิกษุอยู่แล้ว ก็อาจจะเห็นรูปลักษณะ กายภายในของตนเป็นพระภิกษุเหมือนเดิมกับกายหยาบ ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละบุคคลนั้นจะมีพลัง มีกำลังของจิต มากน้อยเพียงใด

ลูกเอ๋ย.. การฝึกเช่นนี้ คือ การฝึกน้อมรับพลังบารมี เพื่อช่วยให้จิตแยกออกจากกายมาเสียก่อน

เมื่อเราแยกด้วยพลังแห่งสมาธิ

เมื่อเราแยกด้วยจิตที่ทรงพลัง

แล้วเรามาพิจารณากาย กายของทั้งคนและสัตว์ ในขณะที่เราอยู่ในสภาวะธรรมของการทรงพลังอยู่เช่นนี้ เราก็จะเห็นได้อย่างละเอียด ลูกเอ๋ย ก็ลองกัน ลองพากันฝึกเช่นนี้ดู ก็แล้วกันนะ

พระยาธรรมเอ๋ย.. เมื่อทุกคน ก็ได้ตามลูกนั้นมา และเราทุกคนก็ได้อยู่ในที่นี้แล้ว ที่ที่ว่าง โล่ง ที่ที่เหมือนว่าจะอยู่นอกจักรวาล นอกวัฏสงสารเหล่านี้ ที่ที่ปราศจากเชื้อแห่งความรัก โลภ โกรธ หลง แม้ว่าคนที่ไม่ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ แม้ว่าคนเหล่านั้นเขาก็ว่างเว้นจากกิเลสตัณหาไปชั่วคราว

พระยาธรรมเอย.. ที่นี้ให้ทุกคน ลองพิจารณาดูเช่นนี้เถิดว่า..

เราทั้งหลายนั่งอยู่ โดยมีองค์พระนั่งสูงสุดเป็นประธาน

เราก็นั่งเรียงๆกันอยู่ตรงหน้าองค์พระ แต่ว่าหันหน้าออกไปทางเดียวกัน คือหมายถึงเราไม่ได้หันหน้าเข้าหาองค์พระนะลูก แต่เราเอาความรู้สึกหันหลังให้กับองค์พระ และหันหน้าออกเช่นเดียวกัน และในที่แห่งนั้นก็สว่างไสว เราก็ลองพิจารณาตามเสียงธรรมนี้ดู สรรพสิ่งทั้งหลายในโลกไม่มีอะไรเที่ยงแท้ นี่คือวิภูสงสารที่ที่ดวงจิตทั้งหลายเวียนว่ายตายเกิดอยู่

ลูกทั้งหลายเอ๋ย.. จงมองตามนี้เถิดลูก โลกสวรรค์ โลกมนุษย์ โลกบาดาล และนรก ที่ทั้งหลายเหล่านี้ เป็นที่ที่ดวงจิตทั้งหลายท่องเที่ยวไปในที่เหล่านี้ ไม่จบไม่สิ้น ลูกเอ๋ย

และกฎหลักๆ ที่คุณวิภูสงสารเหล่านี้เอาไว้ มีอยู่ 2 ข้อ ลูก

กฎข้อที่ 1 คือ ใครทำอะไร ก็จะได้รับผลเช่นนั้น

กฎข้อที่ 2 คือ ทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อเกิดขึ้นแล้ว ตั้งอยู่แล้ว ก็จะต้องดับไป เป็นธรรมดา

ลูกทั้งหลายเอ๋ย.. ลองดูกันเถิด..

ในโลกสวรรค์นั้น แม้จะมีสิ่งละเอียดประณีต สวยงาม ตระการตา มีกลิ่นที่หอมบริสุทธิ์ ที่ที่ดีกว่าโลกมนุษย์ แต่ในที่นี้ก็มาจากผลของการสร้างความคิด ของเหล่าดวงจิตทั้งหลาย ความดีนั้น จึงส่งผลให้ลอยขึ้นมาอยู่ในที่ตรงนี้

เมื่อกาลเวลาผ่านไป ความดีที่เราสั่งสมไว้หมดลง กายทิพย์ที่สวยงาม เวียงวังแก้ว สิ่งสวยงามทั้งหลายก็ต้องสลาย ละลายไป แล้วก็กลับไปเวียนว่ายตามกรรมของตน ตามสิ่งที่ตนได้ก่อได้ทำเอาไว้ เพราะส่วนใหญ่แล้ว เทวดานั้นจะมีความลุ่มหลง

หลงในสิ่งที่ตนได้ ที่มี ที่เป็น หลงสุข หลงสบาย หลงความละเอียดประณีต หลงว่าตนดีแล้ว จึงไม่สร้างบารมีเพิ่ม จึงไม่สั่งสมบุญเพิ่ม เมื่อเทวดาลุ่มหลงหมดบุญ ก็กลับไปเกิดเป็นไก่กิมิ เพราะเมื่อครั้งสมัยเป็นคนอยู่ ตนอาจทำงานเยอะจึงมาเกิดเป็นเทวดา แต่กรรมวิบากที่ตนเคยทำในสิ่งไม่ดี คือฆ่าไก่ เสวยผลของบุญเสร็จก็ต้องไปรับกรรมที่เป็นผลของบาปต่อไป

ความไม่เที่ยงแท้ก็มีอยู่ในโลกสวรรค์นี้เป็นธรรมดา นางฟ้า เทพบุตร เทวดาน้อยใหญ่ ต่างก็ต้องไปเกิดทั้งนั้นแหละ ลูก

ถึงแม้ว่าจะเป็นพระโพธิสัตว์ องค์ที่มีบารมีมากมาย ก็ยังคงต้องไปเกิดเพื่อต่อบารมีต่อบุญ ให้สูงยิ่งๆ ขึ้นไป บางคนลุ่มหลงจึงต้องไปเกิด บางคนรู้แล้วว่าไม่ควรยึดติดแต่ยังไม่สามารถที่จะดับการเกิดแห่งตนได้ ก็ยังคงต้องไปเกิดเพื่อสร้างบารมี

มีดวงจิตต่างๆ มากมาย ที่ต้องไปเกิดบ้าง กลับมาอยู่ที่นี้เป็นเทวดาบ้าง นี่แหละ ลูก คือชาวสวรรค์

และในเมืองบาดาลที่เป็นเมืองของเหล่านาคทั้งหลาย เขาก็เช่นเดียวกัน เมื่อดวงจิตดวงใดดวงหนึ่ง สร้างบารมีในรูปแบบที่จะส่งผลให้ไปเกิดเป็นนาค ก็ต้องไปเกิดอยู่ในเมืองนาค เมื่อนาคตนใดตนหนึ่ง สั่งสมบารมีให้เกิดเป็นมนุษย์ หรือมีเหตุให้เกิดเป็นมนุษย์ ก็ต้องกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ กลับไปกลับมา อยู่อย่างนี้แหละลูก

เมื่อโลกมนุษย์นั้น มีผู้คนก่อเกิดขึ้น เขาก็จะต้องมาครอบครองกายที่เป็นกายของมนุษย์เพื่อสร้างบุญ สร้างบารมี เพื่อชดใช้เวรกรรมที่ตนก่อทำเอาไว้ เวลาไม่ถึง 100 ปี ก็ต้องกลับไปตามกรรมแห่งตน บางคนทำดีก็ไปสวรรค์ ทำชั่วก็ลงนรก ทำดีบ้างในระดับหนึ่งอาจกลับไปสู่นาค

วนขึ้น วนลง วนกลับไป และกลับมา อย่างนี้แหละลูก จิตทั้งหลาย ผู้ที่ไม่รู้ความจริงข้อนี้ ก็เลยไปหลงอยู่ในวัฏสงสารนี้ ลูก

เกิดเป็นเทวดา ก็หลงในกายเทวดา

เกิดเป็นนาค ก็หลงในกายของนาค

มาเกิดเป็นคน ก็หลงในกายของความเป็นคน

ไปเป็นเปรต อสุรกาย สัตว์นรก ก็ไปลุ่มหลงในกายนั้น เจ็บป่วย ตามกายนั้น

เกิดเป็นเป็ด เป็นไก่ เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ก็ต้องมาลุ่มหลงในกายเหล่านั้น

ลูกทั้งหลายเอ๋ย.. ชีวิตของดวงจิตที่อยู่ในวัฏสงสาร ก็เป็นเช่นนี้แหละลูก และพวกเราเองที่ ณ ตอนนี้ได้มีโอกาสเป็นมนุษย์ ก็จงพิจารณาเช่นนี้เถิดว่า กายทั้งหลาย สิ่งทั้งหลาย ที่มันก่อเกิดและมีอยู่ในทุกที่ทุกแห่งหน ก็ล้วนแล้วแต่มาจากสิ่งที่มันเป็นเหตุให้มันก่อเกิด

ไม่ว่าจะเป็น กายทิพย์ กายเนื้อ

ไม่ว่าจะเป็นสิ่งของ

ไม่ว่าจะอยู่ในโลกไหน.. มันก็มีเหตุในการก่อเกิดของมัน

และเหตุที่มันก็จะก่อเกิด ก็เพราะว่ามาจากผลการกระทำของดวงจิตใดดวงจิตหนึ่งที่สร้างเหตุมันไป

เปรตสักตนจะก่อเกิด ก็เพราะ มีดวงจิตหนึ่งทำความชั่ว

กายของเทวดาจะก่อเกิดสักกายหนึ่ง ก็เพราะว่ามาจากผลของการทำดี แต่ดียังไม่ที่สุด ดีแบบยังยึดติดความดีอยู่ เลยยังไม่พ้นวัฏสงสาร เลยยังเป็นเทวดา

กายของสัตว์เล็กสัตว์น้อย หรือว่ามนุษย์ ที่ก่อเกิดขึ้น ก็เพราะดวงจิตใดดวงจิตหนึ่งไปกระทำ ในสิ่งที่มันจะต้องก่อเกิดเป็นสิ่งนั้น เราเองก็เหมือนกันไปหลงอยู่ในวัฏสงสารนี้ แล้วก็วนตามเหตุที่เราทำเอาไว้ บางชาติก็เกิดเป็นคนลุ่มหลงในตัวในตนของตน บางชาติก็ไปเกิดในสวรรค์บ้าง ในเมืองแห่งพญานาคบ้าง ในภพภูมิ มิติต่างๆ ไปเกิดเป็นสัตว์บ้าง ตกนรกบ้าง วนอยู่อย่างนั้น

กายทั้งหลายไม่เที่ยงแท้ ไม่ว่าจะเป็นกายของคน หรือสัตว์ ของเทวดา หรือว่าเปรต อสุรกาย ไม่มีความเที่ยงแท้ และไม่มีประโยชน์อะไรเลย วนไปตรงนั้น วนกลับมาตรงนี้ วนไป วนมาอยู่อย่างนั้นเอง

และกายนี้ ที่เราคิดว่าเป็นเรา เป็นของของเรา เป็นตัวเป็นตนของเรา แท้ที่จริงแล้วเขาก็ไม่ใช่ของเรา เขาก็แค่เกิดขึ้นมาตามเหตุที่เราได้ทำเอาไว้ ต่อไปก็ไม่รู้ว่าเขาจะไปไหนต่อ

แท้ที่จริงแล้ว ตอนนีเรายืมกายของมนุษย์นั่นเอง และกายของมนุษย์ก็มีความเป็นปกติของมัน เป็นรูปลักษณ์ รูปร่าง ที่เป็นแบบของมนุษย์ แต่ทุกสิ่งและทุกอย่าง ก็มี การเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป

แท้ที่จริง เราเป็นกายที่ลุ่มหลง..

หลงเข้ามาครอบครองกายมนุษย์

หลงขึ้นไป หลงลงไป เวียนว่ายตายเกิดอยู่เช่นนี้ นี่เอง

พิจารณาไป กายไหนก็ไม่นำลุ่มหลงเลย เพราะว่าไม่ใช่ของเรา เราหลงเข้าไปป่าแห่งวัฏสงสาร ก็เลยไปยึดเอาสิ่งนั้นสิ่งนี้ มาคลุมกายเอาไว้ ก็ดูร่างกายของเราในวันนี้ซิเนะ ก็ไม่เห็นมีอะไรเลย ก็มีแต่กระดูกเป็นโครงสร้าง มีเนื้อหนังหุ้มห่อ ก็ลองดูกายของคน และสัตว์ต่างๆ ทั้งหลาย ดูลึนชะ มันก็มีสภาพไม่แตกต่างกันเลย

นมมันเจ็บป่วย ก็เลยตายอยู่ในป่า เมื่อมันตกลงมาสู่พื้นดิน มันตายสิ้นใจลงไปแล้ว ก็มีมด มีแมลง มีตัวหนอนกัดกินมัน เขาก็กินมันจนเหลือแต่โครงกระดูกเล็กๆ เหมือนนกตัวหนึ่ง แต่เป็นโครงกระดูกของนก ท้ายที่สุดโครงกระดูกนั้นก็เสื่อม ก็สลายกลับคืนสู่พื้นดิน มีโครงกระดูกของนกแบบนี้มากมายจนนับไม่ถ้วนแล้ว ที่เนาที่เป็นอย่างนี้ ที่เราเห็นนี้ เยอะแยะมากมาย และในบางชาติ เราอาจจะเคยเกิดมาเป็นเช่นนี้ด้วยก็ได้

ถ้าเรานึกถึงหมูป่าซึกตัวหนึ่ง ถ้าเกิดว่ามันเจ็บมันป่วย หรือมีเหตุให้มันตายไป มันก็เนาเหม็นและเป็นอาหารให้สัตว์ต่างๆทั้งหลาย จนมันก็เหลือแต่โครงกระดูกในรูปแบบของหมูที่นอนแน่นิ่งอยู่กับพื้นดิน มันก็เป็นธรรมดาของมันอย่างนั้น

ถ้าเกิดว่ามีข้างสักเชือกหนึ่งล้มตาย เนื้อหนังของมันก็ต้องเป็นอาหารของสัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่ทั้งหลาย และท้ายที่สุดก็มีตัวหนอนชอนไชกินมันจนมันก็จะเหลือแต่โครงกระดูกที่เป็นโครงสร้าง ที่เป็นร่างกายของข้างตัวหนึ่ง มีกระดูกโผล่ออกมา

เมื่อคนเราตายไปแล้วก็เหมือนกัน เมื่อมีตัวหนอน ตัวแมลงกินจนเนื้อหนัง สิ่งหุ้มห่อกระดูกหมดสิ้นลง ก็เหลือโครงกระดูกของมนุษย์ นอนแน่นิ่งรอเวลาที่มันจะเสื่อมสลายไป ไม่มีอะไรแตกต่างกันเลย

เหมือนเขาสร้างโครงสร้างของมนุษย์ขึ้นมา เอาผ้า คือเนื้อหนังนี้หุ้มห่อเอาไว้เลย สมมุติว่าเป็นมนุษย์ ถ้าดึงผ้าออกก็เหลือแต่โครงกระดูก

ถ้าเกิดว่าเป็นข้าง ก็เหมือนการสร้างโครงสร้างของข้างขึ้นมาด้วยกระดูก แล้วก็เอาเนื้อหนังหุ้มห่อไว้ เปรียบเสมือนผ้าที่คลุมไว้ ปกปิดความจริงไว้ เมื่อดึงผ้าออกก็เห็นความจริง คือโครงสร้างกระดูกของข้าง

สัตว์ทั้งหลาย ที่มันเกิดมาอยู่ในกายนั้น กายนี้ ในทุกรูปแบบ ก็มีรูปลักษณะ รูปร่าง มีโครงสร้างของกระดูกเป็นไปตามแบบของมัน และที่ดวงจิตทั้งหลายต้องมาครอบครอง กายของสัตว์บ้าง คนบ้าง ก็เพราะความลุ่มหลง

หลง ในกายของตน ในตัวในตนของตน

หลง จนต้องสร้างกรรม ทำเวร เบียดเบียนคนนั้นคนนี่

แท้ที่จริงแล้วไม่น่าหลงเลย เพราะกายคน กายสัตว์ กายเทวดา กายสัตว์นรก เปรต อสุรกายก็ไม่มีของเราทั้งนั้น ลูกเอ๋ย เพียงแต่จิตของเรามันถูกความหลงครอบงำ

ทำให้เราเกิด “ความรัก” รักในตัวของเรา รักในตัวของคุณคนผู้อื่น

ทำให้เกิด “ความโลภ”

โลภ เพื่ออยากได้สิ่งนั้นสิ่งนี้มา ได้คนนั้นคนนี่มาครอบครอง

โลภ ทั้งบุคคล ข้าวของ ลาภ ยศ สรรเสริญ

โลภ ทั้งทรัพย์สิน สมบัติต่างๆ

เมื่อไม่ได้ตั้งใจ หรือขาดหายไป เมื่อไม่ถูกใจก็เลยเกิด “ความโกรธ”

เมื่อเราถูก “ความหลง” ครอบงำ จึงมี ความรัก โลภ และโกรธ ตามมา ทำให้เราต้องจมอยู่ในวัฏสงสารนั่นเอง เลยต้องวิ่งวนขึ้น วนลง อยู่อย่างนี้

วันนี้ เราเข้าใจอย่างกระจ่างแจ้งแล้ว เราจะไม่ปล่อยให้ความยึดตัว ยึดตน ยึดของของตน ครอบงำให้เราต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป

กายนี้.. ก็ไม่ใช่ของเรา

เรากำลังหลงทางเข้ามา แล้วถูกมันหลอกว่าเป็นเรา
เราจะไม่หลงในมันอีกแล้ว
เราจะได้หาทางออกเจอ

นี่แหละนะ คือ วัฏสงสาร ลูกเอ๋ย คือ การเวียนวน เวียนว่ายตายเกิด ที่ถูกความหลงครอบงำเอาไว้ จงถอดถอนความหลง ให้จิตนั้นเลิกตกเป็นทาสแห่งความหลง เมื่อจิตไม่ตกเป็นทาสความหลง ลูกนั้นก็ไม่ต้องไปอยู่ที่ใดแห่งความไม่เที่ยงแท้ ที่มี การเกิด แก่ เจ็บ ตาย มีการพบและจาก มีรัก โลภ โกรธ หลง ครอบงำลูก และผู้อื่น พวกมันจมอยู่ในนี้อีกต่อไป จิตของลูกก็จะเป็นอิสระ ไม่ต้องอยู่ที่ใดอำนาจแห่งสิ่งใดอีกต่อไปแล้ว

ลูกเอ๋ย.. จิตที่ก่อเกิดขึ้นมาใหม่ จิตนั้นไม่มีภูมิคุ้มกันลูก ก็เลยถูกความหลงในตัวในตนครอบงำ พาไปเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสาร และจิตที่รู้แจ้ง และนำพาตนพาออกจากวัฏสงสารแล้ว ก็จะมีภูมิคุ้มกันที่ดี จะไม่ถูกเขาพาไปเวียนว่ายตายเกิด เป็นทาสของเขาอีก

ลูกเอ๋ย.. จิตที่สามารถฝึกฝนตน ให้อยู่เหนือกิเลสตัณหา จิตเหล่านั้น จะว่ามีก็ไม่ใช่ จะว่าไม่มีก็ไม่ใช่ เพราะจะไม่มีความยึดในตัวในตนของตนอีกแล้ว

จะสักแต่ว่ามีก็ได้ สักว่าไม่มีก็ได้ ไม่เกิดไม่ตาย ปรากฏกายขึ้นมาเพื่อช่วยเหลือดวงจิตอื่นๆ ก็ทำได้ และไม่สุขไม่ทุกข์อะไรกับสิ่งที่ทำ

ถ้าจะสลายจิตนั้น ให้เป็นอากาศธาตุไปไม่รู้สึกอะไร ไม่สุข ไม่ทุกข์ ไม่มีอะไร ก็ได้ จิตทั้งหลายที่หลุดพ้น เป็นองค์พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า หรือพระอรหันต์ ก็เป็นเช่นนั้นแหละลูก

มี กับ ไม่มี เหมือนกัน

ไม่สุข และไม่ทุกข์

อยู่ตรงกลาง ไม่มีอะไรที่ทำให้ เกิด ตาย สุข ทุกข์ ทำให้เวียนวนอีก

เป็นเช่นนั้นอย่างนั้นละพระยาธรรม เมื่อลูกทั้งหลาย ได้พิจารณาถึงการมี การดับ ได้เห็นกระดูกแห่งมนุษย์ และสัตว์ ได้เข้าใจกายทั้งหลาย ถอดถอนความลุ่มหลงแล้ว ลูกก็จะเข้าถึงความสงบ ความสว่าง รู้แจ้ง

พระยาธรรมเอ๋ย.. การพิจารณากระดูก เนื้อหนังมังสาของตน ก็เพื่อให้รู้แจ้งตามความเป็นจริงจะได้วางกายทิ้งไป ไม่ยึดติด จิตที่ไม่ลุ่มหลงยึดติด จิตนั้นย่อมสว่าง

ฉะนั้น.. การฝึกฝน เช่นที่กล่าวมานี้ ก็เป็นหนทางแห่งการละความหลง อย่างละเอียด จงฝึก จงฟังธรรมนี้ ฝึกฝนให้จิตรู้แจ้งตามเถิดลูก ลูกย่อมพบกับความสุข ความสว่าง พบนิพพานได้ในที่สุด

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่พาให้ลูกได้ออก
จากกายหยาบ พาให้ลูกได้มองกลับคืนไปสู่วัฏสงสาร พาให้ลูกได้เข้าใจการเวียนวน พาให้
ลูกนั้นได้เห็นโครงสร้างแห่งกระดูกในบุคคลและสัตว์ที่มีผ้าคลุม คือเนื้อหนังของกายมนุษย์
ที่ห่มอยู่ ของกายสัตว์ที่คลุมอยู่ ทุกอย่างต้องเปื่อยเน่า เมื่อถึงผ้าออกก็มีแต่โครงกระดูก
สรรพสิ่งทั้งหลาย ไม่มีอะไรเป็นเรา เป็นของของเรา

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่เมตตาพระพุทธเจ้าคะ ไว้โอกาสหน้า ลูกจะมา
เข้าเฝ้าฟังธรรมใหม่ นะเจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 159 **อสุภะ ซากศพที่มีเหลือแต่โครงกระดูก แบบที่ 3**

ในเย็นของวันที่ 1 กันยายน พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า และเหล่านักบวชทั้งหลาย พร้อมใจกันเตรียมจิต เตรียมใจ พร้อม
ที่จะฟังธรรมจากองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ท่านแล้ว..

ข้าพระพุทธเจ้าจึงได้น้อมจิตขึ้นเข้าเฝ้า ต่อบุญพระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัม
พุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อน้อมธรรมจากพระพุทธรูปองค์มาแสดงให้แก่เราทั้งหลายได้ฟังกัน
เมื่อข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อบุญพระพุทธรูปบิดาองค์พระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าพระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า..

“ ข้าแต่องค์พระพุทธรูปบิดาองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเจ้าข้า.. วันนี้ ลูกจะมาขอเข้า
เฝ้าทูลถามถึง กรรมฐานกองที่ 20 ในแบบที่ 3 นะเจ้าคะ ว่าเราจะมี การพิจารณาซากศพ
ที่มีแต่กระดูกอย่างไรบ้าง ในแบบที่ 3 นี้ เราจะได้นำไปสู่การปฏิบัติเพื่อเข้าถึงกรรมฐาน
หรือว่าเข้าถึงฌานต่างๆ ในการทำสมาธิ นะเจ้าคะ ”

พระยารธรรมเอย.. ก็ดีแล้วละลูก ที่ยังพากันเรียนรู้ และตั้งใจศึกษากรรมฐานใน
แต่ละกอง แต่ละรูปแบบ

พระยารธรรมเอย.. ลองพิจารณาตามเช่นนี้ ไปเรื่อยๆ ก็แล้วกัน นะลูกนะ

ลูกเอ๋ย.. ที่จิตของเรานั้นมันฟุ้งซ่าน คิดไปต่างๆ นานา มันไม่สงบ มีแต่ความรุ่ม
ร้อน ก็เพราะว่า.. เรามีกิเลสตัณหาครอบงำเราอยู่ เราก็เลยมีอาการเป็นเช่นนั้น

แล้วกิเลสคืออะไรเล่า กิเลสก็คือ เชื้อแห่ง “ความหลง”

เมื่อมี ความหลง เกิดขึ้นแล้ว ก็เลยมี ความรัก รักในเรา เพราะว่าหลงว่าเป็นเรา
ใจลูก

มี ความรัก เกิดขึ้น ก็เลยมี ความโลภ โลภในสิ่งของข้าวของ ในความรัก ความ
เข้าใจ ความรู้สึกโลภในลาภ ยศ สรรเสริญ ตำแหน่งต่างๆ ก็เลยเกิดขึ้น

เมื่อความโลภ นั้นมีอยู่ สิ่งใดที่มันไม่เป็นไปตามที่ใจเรานึก เราคิด เราก็เลย โกรธ
ขึ้นมา เช่นถ้าเราโลภอยากจะได้เงินสักก้อนหนึ่ง แต่มีเหตุผิดพลาดทำให้ไม่ได้ไป เราก็โกรธ
เรานั้นอาจจะโลภในเรื่องของความรู้สึก อยากจะให้มีคนนั้นคนนี้เขามารักเรามากเท่านั้น

เท่านี้ ถ้าไม่เป็นไปตามที่ใจของเราคิดเอาไว้ เราก็เลยเกิดความโกรธ

ลูกเอ๋ย.. เชื้อแห่งกิเลส มันก็คือ “ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ” ตัณหานั้น ก็คือ “ความอยาก และความไม่อยาก” ไม่มี ก็อยากให้มีขึ้นมา มีขึ้นมาแล้ว ก็ไม่อยากให้ดับไป เรื่องบางเรื่องที่ไม่ถูกใจ เกิดขึ้นแล้ว เราก็อยากจะทำให้มันดับไป นั่นแหละลูก คือตัณหา

สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ มันครอบงำตัวของเรา มันก็เลยทำให้เรานี่ มีความรุ่มร้อน มีความมืดมิด ไม่รู้ไม่เห็นตามความเป็นจริง

สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ มันกำลังหลอกเราให้เราจมอยู่กับมัน

ลูกเอ๋ย.. ทีนี้เราก็ได้เข้าใจแล้วว่าเหตุที่เรารุ่มร้อนทำสมาธิกันไม่ได้ จิตใจนั้นไม่สงบเพราะอะไร เพราะหลงไข่ม้อยลูก และหลงอะไรก็เลยต่อยอดด้วยสิ่งอื่นๆ อีก

หลงในเรา นี่ใจลูก ถ้าไม่มีเราเสีย สิ่งอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับเราจะมีมัยเล่า

ไม่มีเรา พ่อแม่ ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง บริวารของเราจะมีมัย ไม่มีหอรอกลูก นะ

ถ้าไม่มีเรา แฟนคนที่รักเรา คนที่เรารักนั้นจะมีมัย คนที่เราแสวงหาจะมีมัย

ถ้าไม่มีเรา ลาภ ยศ สรรเสริญ ตำแหน่งต่างๆ จะมีมัยละลูก ไม่มี ไม่มีอยู่ในเรา

ลูกเอ๋ย.. ก็เพราะว่ามีเรา จึงมีทุกอย่าง ทีนี้ เรามาพิจารณาอสุภะ หรือว่าพิจารณาให้เห็นความ น่าเบื่อหน่าย ความไม่สวยไม่งาม ความเน่าเหม็น ความไม่เที่ยงแท้ในร่างกายนี้ เพื่ออะไรเล่า ก็เพื่อให้เรา ถอดถอนความลุ่มหลงในเรา เมื่อเราไม่หลงในตัวของเรา สิ่งอื่นใดเล่า เราจะไปหลงได้ ลูก

ฉะนั้น.. จึงเป็นเหตุให้วันนี้ เราทุกคนจะต้องฝึกถอด ฝึกถอนความลุ่มหลง ลองพิจารณาคุณะลูกนะ ในร่างกายของเราเนี่ย มันมีอะไรให้เราหลงเล่า ลองนึกตามดู เกิดมาจากไหน

เกิดมาจากของสกปรก เน่าเหม็น ไม่มีใครอยากแต่ต้อง

น้ำเชื้อของผู้เป็นพ่อและแม่ ผสมพันธุ๋กันมา ออกมาเป็นตัวของเรา สิ่งสกปรก หลอมออกมาเป็นตัวเรา

เมื่อเราเกิดมาก็มีเนื้อหนังหุ้มห่อ มีการสร้างตัวของเรา มาจากน้ำเชื้อของพ่อและแม่ เป็นตัวเรา มีร่างกาย รูปร่างหน้าตาเป็นแบบนี้ ผุดขึ้นมา เกิดขึ้นมา เรียกว่า “ลืมนตาอุโลก” แล้วก็ต้องดูแลเลี้ยงดูให้เจริญเติบโต ซ่อนด้วยความทุกข์ยากลำบาก ของผู้ที่ป็นพ่อเป็นแม่

พอเราเติบโตขึ้นมา เราก็มีภาระหน้าที่ที่ต่างๆที่ต้องทำมากมาย ตามวัยของเรา

พอเราเป็นผู้ใหญ่ ก็จะต้องดิ้นรนหาคู่ ดิ้นรนหางานทำ เพื่ออะไรลูก

เพื่อลาภ เพื่อยศ เพื่อสรรเสริญ เพื่อรัก เพื่อหลง ทั้งนั้นละลูก
ต้องดิ้นรนชวนขวายให้มันเหน็ดเหนื่อยไป
พอเราแก่ตัวมา สิ่งที่เราดิ้นรนชวนขวายเหล่านั้น มันก็ได้แค่นั้นละลูก
มันไม่มีอะไรเที่ยงแท้
ไม่มีอะไรเป็นของเราเลย
ความสวยงาม สิ่งสวยงามก็ผ่านเราไป
สิ่งไม่สวยไม่งาม ก็ผ่านเราไป
เรื่องราวที่ดีของชีวิต ก็ผ่านไป เรื่องราวที่ไม่ดีของชีวิต ก็ผ่านไป มันก็เป็นธรรมดา
ของมันอย่างนั้น คนที่เกิดรุ่นเดียวกัน เรียนห้องเดียวกัน..

บางคน ก็ตายไปเสียแล้ว

บางคน ก็พิการ

บางคน ก็มีชีวิตที่ดี

บางคน ก็มีแต่การเจ็บไข้ได้ป่วย ตามวิถีชีวิตของแต่ละคน

แต่มองดูสิๆ แล้ว ไม่เห็นว่าจะมีใครที่มีความสุขเลย ต่างก็ล้วนแล้วแต่มีความ
ทุกข์กันทั้งนั้น นี่หรือ การเกิดมา นี่หรือ การมีร่างกาย พอแก่ชรามาแล้ว ฟันของเราก็หายไป
ว่ามันเป็นของเรา แต่มันโดนกาลเวลากินไปเสียแล้ว โดนแมงกินไปเสียแล้ว

ร่างกายก็เสื่อมสภาพ จากที่เคยแข็งแรง ตอนนี่ก็อ่อนแอ เจ็บป่วย แก่แล้ว หูตาก็
ไม่ดีเหมือนเมื่อก่อน อีกหน่อยเราก็ต้องตายไป เนื้อหนังที่มันเต่งตึง มันก็เหี่ยวลง กระดูก
มันมีอยู่ตรงไหนบ้าง มันก็ชัดเจนนั่น แล้วพอมาวันหนึ่ง ที่เรานั้นสิ้นใจลูก ก็คงจะจบคำว่า
“ชีวิต”

และมนุษย์นั้น ก็เป็นสัตว์ที่ถูกสร้างมาอยู่ในโลก มีชื่อเรียกว่า “มนุษย์” และเป็น
สัตว์ที่ถูกสร้างมา อายุขัยไม่เกิน 100ปี ร่างกายนี้ก็ต้องเสื่อมสลายไป

มันมีองค์ประกอบต่างๆ ที่หล่อเลี้ยงมัน ที่ดูแลมัน ปรองดองมัน ให้ชีวิตดำเนินต่อ
ไปได้ มันมีเหตุของการก่อเกิดของมัน จากน้ำเชื้อของพ่อและแม่ผสมพันธุ๋กันมาออกมาเป็น
ตัวของเรา และท้ายที่สุดเราก็ต้องหายกลับคืนสู่พื้นดิน

เราไม่เห็นว่าอะไรที่เป็นเราเลย ไม่ต่างจากเห็ด ที่มันมีเชื้อของใบไม้ของกิ่งไม้
ที่มันเน่ามันเปื่อย มันเลยทำให้มีเห็ดโผล่ขึ้นมาจากดิน และมันได้เกิดขึ้นมา ขึ้นชื่อว่า “เห็ด”
มันอยู่ได้ 2 วัน 3 วันมันก็เน่ากลับคืนสู่พื้นดิน

ไม่แตกต่างจากต้นไม้ที่มันโผล่ขึ้นมาจากพื้นดิน มีสารอาหารในดินหล่อเลี้ยง มีธาตุ
ดิน น้ำ ลม ไฟ คอยดูแลเลี้ยงดู ให้อากาศที่ดี ให้น้ำที่ชุ่มฉ่ำ ให้ดินที่อุดมสมบูรณ์หล่อเลี้ยง

มันไป จนอายุขัยของมันหมดแล้ว มันก็ต้องตายกลับคืนสู่พื้นดิน เราก็แค่มีเหตุให้เกิด เลย โผล่ขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหน มันก็เหมือนกันทั้งนั้น

ร่างกายของเรา ก็เหมือนร่างกายของคนอื่น ร่างกายของคนอื่นและเรา ก็เหมือน สิ่งของ ข้าวของอื่นๆ สิ่งของ ข้าวของต่างๆ ก็เหมือนกันกับเรื่องราวที่ดี และไม่ดี ที่มันเกิดขึ้น และดับไป ทุกวัน

คำพูดที่ดี คำพูดที่ไม่ดี เรื่องที่ว่าเป็นข่าวดี เรื่องที่ว่าเป็นข่าวร้าย มันก็เหมือนกัน ทั้งนั้น แล้วทำไมเล่า เราจึงไปยึดในตัวในตน ในกายนี้ว่าเป็นเรา เป็นของของเรา

แท้ที่จริงแล้ว เขาเป็นของมีคู่อยู่กับโลก เราแค่มาเยี่ยมเขา และที่มายืนนี้ ก็เพราะว่าเรามีความหลงยึด นี้กว่าเขาสวยงาม นี้กว่าเขาดี นี้กว่าเขาเป็นเรา เป็นตัวตนของเรา

เราก็เลย หลงไป ยึดไป เวียนว่ายตายเกิดไป ตามกรรมของตน

ยึดกายของ สัตว์บ้าง ของคนบ้าง

ยึดกายของ เป็ด สัตว์นรก อสุรกาย บ้าง

ยึดกายของ เทวดาบ้าง ยึดไป ยึดมา ตามความลุ่มหลงของตนนั้นแหละ ความ ลุ่มหลงพาทำกรรม รักมาก เลยยึดติดมาก เมื่อไม่ได้มาตามที่ใจคิดไว้ ก็เลยเกิดการโกรธ การสร้างกรรม หึงหวง อย่างนั้นไงลูก

ยึดในตัวในตนของเรา ก็เลยสรรหาสิ่งต่างๆ มากมาย เพื่อที่จะมาเป็นองค์ประกอบ ให้แก่กายนี้ให้ดูดี อย่างนั้นไง ลูก

เรามัวแต่หลงยึดเรา ก็เลยคือความหลง มันเลยพาให้เราสร้างกรรมชั่วไปเรื่อยๆ จึงต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสารนี้ และในนี้ก็มิดวงจิตเยอะแยะมากมายเลย ที่พากันหลงวนอยู่ในนี้ กาลเวลาผ่านไปเนิ่นนาน จึงจะมีผู้มีมาชี้ทาง หนึ่งดวงจิต หรือว่าหนึ่งคน

ผู้ที่มาชี้ทางนั้น เขาก็จะมีช่วงเวลาที่หมดอายุขัยแห่งธรรมคำสั่งสอนของแต่ละพระองค์ แต่ละดวงจิตนั้นเช่นเดียวกัน

วันนี้เราได้รู้จักศีล รู้จักธรรม รู้จักสมาธิ และปัญญาแล้ว ตอนนี้อย่างไรก็เลยกำลังฝึก ฝึกสมาธิ โดยการใช้ปัญญาพิจารณาให้รู้ให้เห็นตามความเป็นจริงของคำว่าร่างกาย ของคำว่าตัวตนของเรา เพื่อถอดถอนตัวของเรานี้ ไม่ให้มีเรา ไม่ให้ลุ่มหลงจมอยู่ในนี้อีก เราก็เลย ทำสมาธิในร่างกายนี้ มีกระดูกเป็นโครงสร้างของกาย มีเนื้อหนังหุ้มห่อ คนอื่นก็เป็น เช่นนั้น

ถ้าเกิดว่าเราตายก่อนสามี หรือภรรยา

ตายก่อนเพื่อนที่เรารัก เพื่อนที่รักเรา

ตายก่อนศัตรูที่คิดร้ายกับเรา หรือคนที่เราเกลียด คิดว่าเป็นศัตรู
ถ้าเราตายก่อนเขา เราก็ตายไปสู่พื้นดิน เน่าเหม็น เหลือแต่โครงกระดูกกระดูก
และท้ายที่สุดก็กลับคืนสู่พื้นดิน

เราลองนึกสภาพดูว่า ถ้าเรานอนตายอยู่ในโลงศพ แล้วเราเน่าจนเหลือแต่เพียง
กระดูกแล้ว โลงศพในที่นี้หมายถึงหลุมศพนะ ลูก

นึกภาพดูว่าเราขุดลงไปเป็นหลุมสี่เหลี่ยม และตัวเราเองก็นอนอยู่ในนั้น มีแต่
กระดูก เพราะว่าเราถูกฝังผ่านไปนานแล้วหลายเดือน 8 - 9 เดือน หรือว่าปีหนึ่ง พอเขา
ขุดออกมาก็เหลือแต่โครงกระดูกของเรา

คนที่เขารักเรามาก เขามาดู เขาก็กลัวเรา เขาจะกลัวเรา หรือไม่กลัวเรา เราก็
เป็นแค่ธาตุดิน ธาตุที่มันจะต้องสลายกลับคืนสู่ดินแล้ว เป็นแต่กระดูก คนที่รัก จะร้องไห้
ร้องไห้ยังไง เราก็มีสภาพเป็นเช่นนั้น

คนที่เกลียดเรา เขายืนดูเรา เขาจะเกลียดเรา อยากจะฆ่าเรา หรือว่าเขาอาจ
จะเป็นคนฆ่าเราตาย ด้วยซ้ำไป แต่เราก็เป็นได้แค่กระดูกเท่านั้น เขาจะเกลียดเรามาก
เพียงใด เขาก็ทำอะไรไม่เห็นจะได้เลย ท้ายที่สุด เราก็แค่นี้เอง เราก็เป็นแค่เนื้อหนังหุ้มห่อ
เกิดขึ้นมาแล้วก็สมมุติว่าชื่อนั้นชื่อนี้

มะม่วงมันเกิดมา มันก็มีชื่อเหมือนกันกับเรานี้ละ ชื่อมะม่วง ลูกมะม่วง ลูกแตงโม
ลูกแตงกวา และมันก็มีสภาพ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ตามเหตุของมัน

เรานี้ก็เหมือนกันเกิดขึ้นมา มีสมมุติชื่อว่า ชื่อนั้น ชื่อนี้ไป เราก็หลงในตัวในตน ก็
เลยคิดว่า เราดีนักหนา ความเป็นจริงแล้วก็ไม่ต่างอะไรจากสิ่งของต่างๆ เลย

ถ้าสมมุติว่าคนที่เรารักมาก เช่น ภรรยา หรือสามีของเราตายก่อนเรา เขาตายไป
แล้ว 4-5 เดือน 6-7 เดือน หรือปีกว่าๆ เราลองนึกภาพดูว่าถ้าขุดหลุมที่ฝังเขาไว้ล่ะ ลูก
ขุดออกมาคงเหลือแต่ฟืน ถ้ายังไม่แก่นะลูก เหลือแต่ฟืน ถ้าแก่นแล้วฟืนก็คงไปก่อนที่จะตาย
แล้วหละ ขุดออกมา ก็เห็นโครงกระดูกสีขาว เบ้าตาอันใหญ่ เห็นปากอันกว้าง ไม่มีเนื้อหนัง
หุ้มห่อแล้ว มันก็น่าเกลียด น่ากลัวเช่นนี้ ปนไปด้วยโคลน ด้วยดิน ที่ฝังปนกันไป

เราไปยืนดู นีหรือภรรยาที่รัก ที่รักห่มเททุกอย่าง ร้องไห้ร้องไห้ให้หลายครั้ง ฟันฝ่า
อุปสรรคหลายคราว กว่าจะได้ขอมาแต่งงาน เมื่อได้แต่งงานอยู่ร่วมกันแล้ว ก็มาห่มเททุก
สิ่งทุกอย่างสร้างชีวิต แต่เมื่อถึงเวลาที่เขาจะต้องจากไป เขาก็จาก ก็ทิ้งเราไป โดยที่เราก็
ทำอะไรไม่ได้ ท้ายที่สุดเขาก็เหลือแค่นี้ แล้วเป็นอย่างนี้ มีสภาพเป็นเช่นนี้ เขาก็เหลือแต่
เพียงกระดูก

ไหนเมื่อก่อนเราอยากจะกอดนอน ไปไหนก็อยากจะไปด้วย หึงหวง ต้องการให้เขารักเขากอดเรา ไหนลองไปเอากระดูกมานอนกอดดูซิ นี่มันก็กระดูกของเขา นี่มันก็คือเขา คือคนที่เรารัก เราหลงยิ่งนัก ก็ไม่เห็นว่าจะทำอย่างนั้นได้เลย ตัวของเรานี้ก็เหมือนกัน อย่าหลงดีนักเลย อีกไม่ช้าหรอก เราก็จะมีสภาพเป็นอย่างเขานี่ละ

นี่แหละนะ คือ ความจริงของคำว่า “ ชีวิต ”

นี่แหละนะ คือ สิ่งที่องค์พระพุทธรเจ้าสอนนักหนาว่า “อย่าหลงในกายเลย กายนี้เป็นของสกปรก เน่าเหม็น” ก็ตั้งแต่มันก่อเกิด มันก็เกิดมาจากของไม่สวยไม่งาม ของสกปรกพอก่อเกิด หล่อหลอมเป็นตัวขึ้นมาแล้ว มันก็เต็มไปด้วย น้ำเลือด น้ำเหลือง มันก็เต็มไปด้วย ของสกปรกอยู่ในตัว เนื้อหนังที่หุ้มห่อก็ต้องคอยทำความสะอาด ต้องแบกมันไว้ พอแบกมันแล้วต้องแบกหน้าที่ของมันด้วย

นี่แหละนะ การที่เรามีร่างกาย มันเหนียว มันหนักเช่นนี้ เหนียว เพราะมีขึ้นมา มีขึ้นมาแล้ว ต้องรักษาดูแล ต้องลุ่มหลง ยึดติด สร้างกรรมทำเวรเพื่อมัน ทำยที่สุด มันก็ตายจาก หิ้งเราไป ถ้าคิดดีๆ แล้ว มันก็คือ เพื่อนสกปรก มันก็คือ เพื่อนทรยศ

เราอุทิศสำคัญแลมันอย่างดี มันก็ยังสกปรกซ่อนอยู่ในตัวของมัน อุทิศสำคัญแลมันอย่างดี มันก็ยังหิ้งเราไป โดยไม่ใยดีอะไรกับเราเลย ดูแลมันอย่างดี มันก็แกล้งๆ อยู่ได้ มันทรยศเรายิ่งนัก มันไม่ใช่ตัว ไข่ตนของเรา ลูกเอ๋ย มันคือ สิ่งที่หลอกเราให้เราหลงยึดว่า เป็นตัวเป็นตน หลงเข้าใจผิด เลยสร้างกรรมทำเวร เพื่อให้มันนั้นได้สิ่งนั้นสิ่งนี้ แล้วมันได้จริงมั๊ยละลูก ไม่ได้จริงเลย ร่างกายก็ยังไม่ได้อยู่จริง

ลูกทั้งหลาย การที่เราเกิดมาเป็นคนเพื่ออะไรลูก เกิดเป็นคนก็เพื่อ..

เห็น..ความเหนียว

เห็น..ความเจ็บ ความทรมาน

เห็น..ความทุกข์ยากลำบาก การดิ้นรนขวนขวายที่มันอยู่ในกายนี้

เห็น..ให้มันชัดเจน

ถอดถอนให้มันได้ เพื่อเราจะได้หลุดจากที่นี้ไป และเป็นอิสระ แต่เราไม่ได้เกิดมาเพื่อหลง และยึดติดในร่างกายนี้ ว่า เป็นเรา เป็นของของเรา เป็นตัวเป็นตนของเรานะ ลูก เลือกเอาที่แล้วก็แล้วกัน

บุคคลผู้ไม่ลุ่มหลงในกาย ย่อมรู้แจ้งในสรรพสิ่ง เมื่อรู้แจ้งแล้ว จิตย่อมละกิเลสได้ พอจิตละกิเลสได้ ใจย่อมเบาสบาย สงบดี เมื่อเราเลือกที่จะลุ่มหลง ยึดติดในร่างกาย หาสิ่งนั้นสิ่งนี้ ดิ้นรนขวนขวาย เพื่อให้ได้กายนี้มาสิ่งที่สนองกับกายนี้ เมื่อเราทำเช่นนั้น เราก็จมอยู่ หลงอยู่ วนอยู่ ทุกข์อยู่ อย่างนี้ละลูก

พระยารธรรมเอย.. การที่จะทำกรรมฐานได้นั้น คือการวางจิตวางใจของเราให้อยู่ห่างจากกิเลสตัณหา

ลูกเอ๋ย.. ถ้าจิตใจเรายังมีกิเลสตัณหาอยู่ เราย่อมรุ่มร้อน เราร้อน ไม่สงบ บุคคลผู้ใด อยู่ห่างจากกิเลสตัณหาได้มากเท่าไร บุคคลผู้นั้นย่อมมีความสุขสงบได้มากเท่านั้น

กิเลสและตัณหา จึงเปรียบกิเลสเหมือนกองไฟ เมื่อเราอยู่ใกล้ รุ่มร้อน แผลเผา ตื่นรนชวนขวาย เมื่อเรานั้นห่างไกลออกจากมันไป เราก็เบาสบาย เย็น เช่นนั้นละ

พระยารธรรมเอย.. และกายของเรานี้ที่ได้มา ก็เพราะว่าเรายังมีกิเลส คือความหลงอยู่ กายนี้เลยมีแต่ความเจ็บ ปวด เราร้อน ทุกข์ทรมาน จงถอดถอน โดยการพิจารณาให้เห็นตามความเป็นจริงในกายเช่นนี้เกิดลูก แล้วลูกนั้นก็เข้าสู่ถึงความสงบได้

พระยารธรรมเอย.. เมื่อพิจารณาตามเช่นนี้นะลูก เห็นความจริง วางความหลงได้แล้ว จิตก็สงบ เข้าสู่ฌานได้เองละ

พระยารธรรม.. สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมเรื่องนี้ให้ฟังเจ้าค่ะ

พระพุทธองค์เจ้าข้า.. วันนี้ เป็นคลิปปสุดท้ายของกรรมฐาน การพิจารณาความไม่สวยงามแล้ว พระพุทธเจ้าค่ะ การที่เรานั้น พิจารณากรรมฐาน 10 กอง ของการมองให้เห็นความไม่สวยงามนี้ จะช่วยให้เราถอดถอนความหลงในตัวเราได้ เช่นที่พระองค์ได้ทรงแสดงมาในคลิปปสุดท้ายนี้ ไซ้มัย เจ้าคะ

พระยารธรรมเอย.. กรรมฐานทั้ง 10 กอง 30 แบบ ที่ได้แสดงไปแล้ว ก็เพื่อถอดถอนความหลงในตัวเรา นั้นแหละลูก..

หลงในตัวเรา.. เลยหลงในผู้อื่น

เมื่อหลงในผู้อื่น.. เลยมีความรัก

เมื่อมีความรัก.. เลยมีความโลภ

เมื่อมีความโลภ.. เลยมีความโกรธ

ก็ถ้าเมื่อเราดับหลงในเราได้ หลงในผู้อื่นย่อมไม่มี

เมื่อเราทำตนให้รู้แจ้งว่า ในเรานี้ ไม่มีอะไรน่าหลง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป มีอายุขัยตามเหตุของมัน ยามที่มันมีชีวิตอยู่ มันก็มีแต่ของสกปรก เน่าเหม็น ยามที่มันหมดลมหายใจไป มันก็มีแต่ของน่าเกลียด น่ากลัว ยึดเอาไว้เป็นของตนไม่ได้ เมื่อเราเห็นชัดเจนเช่นนี้ ความหลงในเราย่อมดับ

กรรมฐานทั้ง 10 กอง 30 แบบนี้ จึงเป็นสิ่งที่เน้นหนักในการถอดถอนความลุ่มหลงในตัวของเราเพื่อเข้าสู่นิพพาน ลูก

เมื่อเราดับความหลงในเราได้ แค่อย่างเดียว ความหลงในทุกสิ่งจบลง
เมื่อไม่มีความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ ก็ย่อมไม่มี
เมื่อสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ไม่มี ลูกก็ย่อมพบนิพพาน นะลูกเอ๋ย

พระยารธรรม : สารูเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาเจ้าค่ะ แล้วไว้วันพรุ่งนี้ ลูกจะมาเฝ้า
ทูลถามธรรมอีกนะเจ้าค่ะ วันนี้ คงต้องขอลากลับไปก่อนเจ้าค่ะ

สารู

รายนามผู้พิมพ์หนังสือพุทธธรรมสำหรับนักบวช เล่ม 10

1. แม่ชีมลฤดี ปาเส	2,500 บาท
2. ด.ช.ธนพัฒน์ นาคหงษ์ฤดี	2,500 บาท
3. ปู่ชีวกโกมารภัจจ์	25,000 บาท
4. คุณวิบูลย์จันทร์ แสดงหาญ	2,500 บาท
5. คุณวิชาญ จำนงนิตย์	2,500 บาท
6. นางสาวชัชชาญา วัฒนรัฐชฎานนท์	2,500 บาท
7. เด็กหญิงเพชรนภา นาคหงษ์ฤดี	2,500 บาท
8. คุณฉลดา อมรรวคินกุล	2,500 บาท
9. แม่ชีบุญ แม่ชีเมตตา และครอบครัว	2,500 บาท
10. คุณสรรค์ไชย อมรรวคินกุล คุณใหม่ อมรรวคินกุล	2,500 บาท
11. คุณกมลนิตย์ อมรรวคินกุล	2,500 บาท
12. คุณพัสวีสิริ เตมียาเวส	2,500 บาท
13. คุณชาญชิต อมรรวคินกุล	2,500 บาท
14. แม่ชีอภิญญา	2,500 บาท
15. นายชัยรัตน์ ปรัสพันธ์ และครอบครัว อุทิศให้พ่อสัมฤทธิ์ แม่โกศล ปรัสพันธ์	2,500 บาท

หนังสือพุทธธรรมสำหรับนักบวช เผยแพร่โดย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

99 ม.9 ต.ชุมพลบุรี อ.ชุมพลบุรี จ.สุรินทร์ 32190

โทร/ไลน์ 087-945-4622 เฟซบุ๊ก : สวนธรรมศาสตร์ สุรินทร์ ,

มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์

ร่วมบุญเผยแพร่ธรรม ธ.กรุงไทย สาขาสตึก ชื่อบัญชี แม่ชีกชพร นาคหงษ์ฤดี

เลขบัญชี 330-0-54568-4

